

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

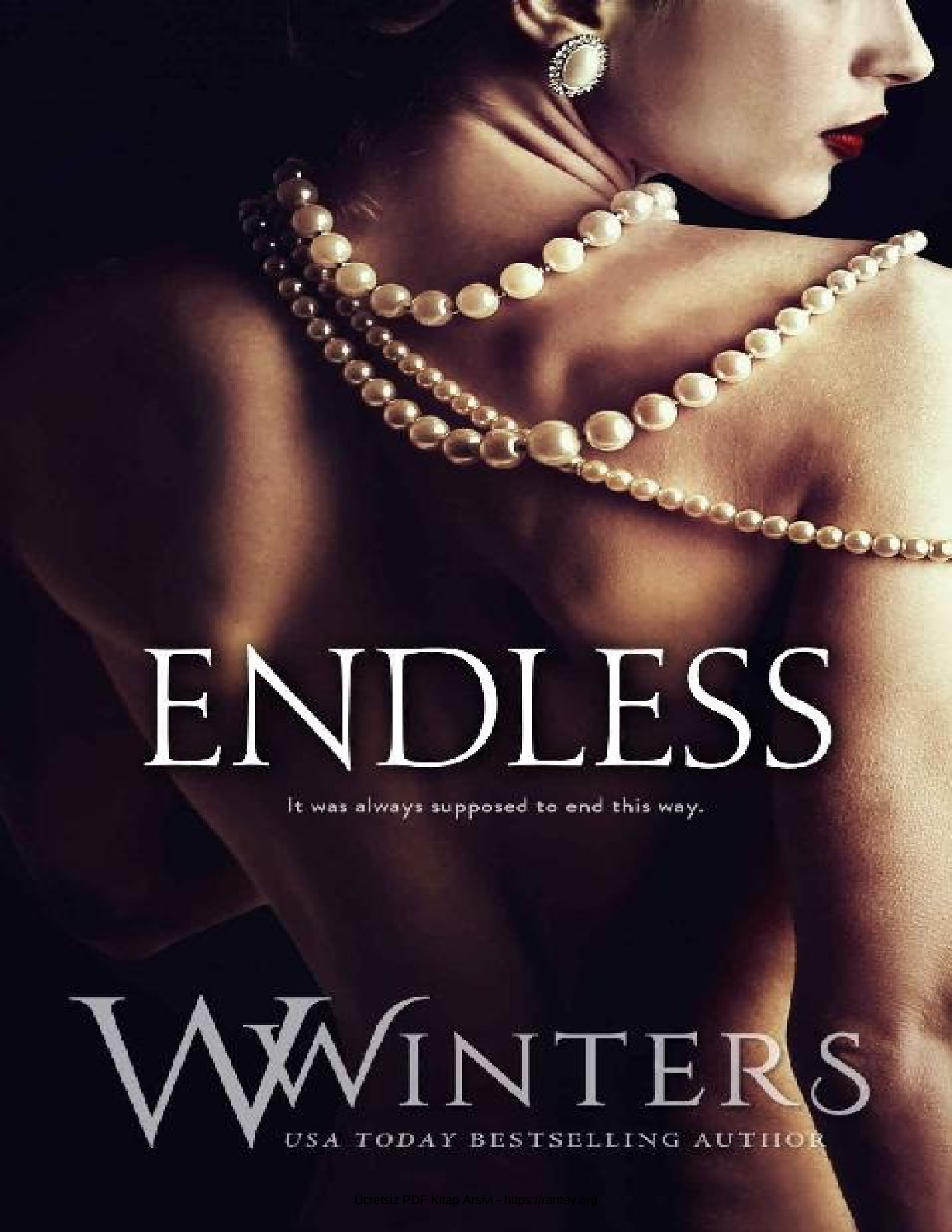
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ENDLESS

It was always supposed to end this way.

WINTERS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

SONSUZ

Çeviri Kitaplar

Telegram

W WINTERS

İÇİNDEKİLER

Yazarın Telif
Hakkı Ayrıca W
Winters Endless
tarafından

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Anlatmak İçin Bir Öpücük'e Kısa Bir Bakış

Önsöz

1. Chloe

Sahiplenici Önsöz'e Kısa Bir

Bakış

Bölüm 1

W Winters Hakkında

W Winters Okuma Sırası

AUTHOR'S COPYRIGHT

T

Copyright © 2018 by Willow Winters Tüm Hakları Saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerdeki kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

NOT: Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür.

Gerçek hayatla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu hikayedeki tüm karakterler 18 yaş ve üzerindedir. Telif Hakkı © 2018, Willow Winters Publishing. Tüm hakları saklıdır. willowwinterswrites.com

ALSOBY WINTERS

Günahkâr Takıntılar Serisi:

Bu Bizim Gizli
Sahipliğimiz
Anlatılacak Bir Öpücük

Carter ve Aria'nın destanına Merhametsiz ile bugün 99c'ye başlayın!

Acımasız
Kalpsiz
Nefessiz
Sonsuz

Jase'in hikayesi Şubat'ta geliyor

Tek Bir Bakış

Bağımsız Romanlar:

Kırık
Unutma Beni

Günahlar ve Sırlar Düetleri:

Kusurlu (Kusurlu Düet kitap 1)
Affedilmeyen (Kusurlu Düet kitap 2)

Hasarlı (Damaged Duet kitap 1) Yaralı
(Damaged Duet kitap 2)

Willow Winters

Tek Başına
Romanlar:

Forsaken, B. B. Hamel ile birlikte

Yanmış Sözler

Valetti Suç Ailesi Serisi:

Kirli Dom

Rehinesi

Kaba

Dokunuş

Kelepçeli

Öpücük

Kötü Çocuk

**Highest Bidder Serisi, Lauren
Landish ile birlikte yazılmıştır:**

Satın Alındı - ÜCRETSİZ

Satıldı

Sahiplenild

i Verildi

**Bad Boy Standalones, Lauren
Landish ile birlikte yazıldı:**

Mürekkepli

Cazip

Bay

CEO

**On the Sweeter Side,
Vivian Wood ile birlikte
yazılmıştır: Knocking Boots
Bana Söz Ver**

İyi okumalar ve en iyi

dileklerimle, W Winters xx

ENDLES

Sonsuz Merhametsiz Serisi - 4. Kitap

Üzerimde hiç kimsenin sahip olamadığı bir güce sahip.

Belki de kalbim onunla aynı anda atmak için yalvardığı

içindir.

Belki de bedenim sadece ve sadece onunkine boyun eğdiği içindir.

Belki de beni daha görmeden sevdiğini düşündüğü içindir.

Yanlış düşündü ve hiçbir şey bana bu sırrı ondan saklamak kadar acı vermedi. Ona ait olduğumu sanıyordu ama yanılıyordu. Asla ben olmamam gerekiyordu.

Anılarımız aldatıcıdır, ama kalbim değil.

Tam olarak ne istediğimi
biliyorum. Her şeyden çok neye
ihtiyacım olduğunu.

Ben onun olduğum kadar o da benim olana kadar
rahat etmeyeceğim. Her zaman o oldu.

Büyükannem eskiden yazardı. Hayali bir gün öykülerinin yayımlanmasıydı ama ne yazık ki bu hiç gerçekleşmedi.

O zamanlar zaman farklıydı.

O ölmüş olsa da, kalbimde ve hatta yazılarımda hep benimle. Büyükannemle ilgili hatırladıklarımın parçaları bu hikayelere eklenmiştir ve umarım onunla hiç tanışma şerefine nail olmamış olsanız bile ona aşık olmuşsunuzdur. Umarım beni şimdi görseydi benimle gurur duyardı.

Sevdiklerimiz bizi asla terk etmez.

Anne, bu kitap senin için. Seni seviyorum.

PROLOJE

Aria

Tyler'ın neye benzediğini sadece resimlerden biliyorum. Ama ondan önce bile, rüyayı ilk gördüğümde, çocuğun Carter'la akraba olduğunu biliyordum. Cross kardeşlerin hepsi birbirine çok benziyor. Rüyamda bana bakıyordu, koyu renk gözleri maviler ve beyazlar tarlasından bile beni delip geçiyordu.

Korkmalıyım çünkü hayalimde canlandırdığım bu hayali ülkeye ait olmadığımı biliyordum ama dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı. Hoş ve sevecen. Nazik biriydi. Sözleri hiç de öyle olmasa da çiçekler arasında nazik bir ruh.

"Sana yalan söyledi," dedi kayıtsızca. Yüzüme şaşkınlığı kazıyan ama kanımı buz gibi donduran bir korku iğnesi gönderen kelimeler.

Ancak o zaman annemin sesini duydum. Sesinden onun olduğunu hemen anladım; sesimiz birbirimize çok benziyordu. Kalın tarlada yürürken sağımda bir yerden bir hışırtı sesi geldi. İsmi dudaklarımdan dökülmek için yalvarıyor, boğazımın derinliklerinden yukarı doğru tırmalıyordu ama sesim çıkmıyordu. Ve bedenim onun yanına, o benden yavaşça uzaklaşırken bulunduğu yere yaklaşmak için can atıyordu. Ama uzuvlarım hareketsizdi.

Birbirlerine yaklaştıklarında olduğum yerde kalakaldım ama yine de benimle konuşmaya, bana bakmaya devam ettiler. Sanki beni hareketsiz ve sessiz tutan şey tarafından tutsak edilmiş olmama rağmen orada olduğumu biliyorlardı.

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarından sızdı ve yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken tenimi ısıttı.

Babam her zaman annemin güzelliğinden bahsederdi ve bunun doğru olduğunu biliyordum, ama rüyalarımda onu hatırladığımdan daha yaşlıydı. Yine de yaş ona karşı çok nazikti.

Çocuğu, çoktan ölmüş olan Cross kardeşimi görmezden gelerek ona tekrar seslenmeye çalıştım.

"Ben asla yalan söylemedim," diye konuştu annem bana, ama tek hissedebildiğim onun sözlerinin ruhumu nasıl rahatlattığıydı. Onun sesini duymayalı çok uzun zaman olmuştu. Çok uzun zaman. Parmaklarım hareket etmek, ona uzanmak ve bir kez daha kucakladığını hissetmek için kaşınıyordu. Sarılmaya o kadar ihtiyacım vardı ki nefesim kesildi, ben ona gidemediğim için onun bana geleceğini hayal ettim ama gelmedi.

"Ona asla yalan söylemedim" diye fısıldarken ela gözleri hüznle ıslanmıştı. Isıran rüzgâr sesini tarlaya taşıdı.

Sanki onun sözleri bir işaretmiş gibi, gökyüzü karardı ve kuru şimşek onu ikiye böldü.
"Onu hiç sevdin mi?" diye sordu çocuk, başını kaldırıp ona bakarak. "Tüm bunlar olurken... onu
hiç sevdin mi?"

Onu mu?" diye sordu anneme ve hissettiğim öfke anında ortaya çıktı, sözcükleri boğazımdan yukarı itti ama yine de havada sessizce asılı kaldılar. Elbette beni seviyordu. Bir anne çocuklarını her zaman sever.

Kelimelerin sesi çıkmamış olsa da, ikisi de beni duydu ve sessiz yorumumu değerlendirerek bana baktılar, ama ikisi de bana cevap vermedi. Rüya her geri geldiğinde onlara sessizce söylediklerim değişiyor ama cevapsızlık asla değişmiyor.

"Tabii ki yaptım... Hâlâ da yapıyorum," dedi ve annemin sesi pişmanlıkla sürüklendi. "Onun için öldüm." Acı sözlerini delik deşik etse de net bir şekilde konuşuyordu ve Tyler başını sallarken yüzündeki ifade daha fazla acı çektiğini gösteriyordu.

Annem başını öne eğerek saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve gözlerinin altındaki yaşları özenle sildi. Gözyaşlarının parlaklığı gözlerini daha canlı kılıyor ve acısını dindirmem için bana sesleniyordu.

Onu sevdiğime dair sözlerimi anlaması için dua ederek binlerce sefil çığlık attım. Onu özlediğimi. Ama bu bundan sonra olacakları değiştirmez.

Koyu gri gökyüzünün açılması ve sert dolunun acımasızca üzerimize yağmasıyla, hayalin parçaları suya batırılmış bir tablo gibi düşüyor. Renkler, boş bir tuvale dönüşmeden önce birbirine bulaşıp akıyor ve elimde hiçbir şey kalmıyor. Nefretine karşı sevgisi ve öldüğü gece gerçekten neyin önemli olduğu üzerine tartışan seslerinden başka hiçbir şey. Ve başka bir gece... Kaderin akışını değiştirdiği gece. Benim için öldüğünü haykırıyor. İtirafı damarlarımda yanan bir öfke notasıyla doluydu.

Ama çığlık atarak uyanmadan önce her zaman duyduğum son şey, "Sevdiklerimiz için aptalca şeyler yaparız" diye mırıldanmasıdır.

Kaç yıl geçerse geçsin, kabus beni asla terk etmiyor.

İlk kez olduğunda, hücredeydim. Yıllar önce Carter, aşkım, beni ilk aldığı anda. Ama imgeler yıllar boyunca bana yapıştı, ruhuma işledi.

CHAPTER 1

Aria

"ÇIĞLIK ATMA."

Nefesim boğazımda düğümlenmiş, vücudumun her zerresini saran korkunun etkisiyle felç olmuş bir halde sesi duyuyorum ama itaat etmiyorum.

Çılgılığım iri eliyle boğuluyor ve beni daha sıkı tutuyor, sert göğsüne doğru çekiyor, güçlü parmakları tenimi kazıyor.

Tekme atarken, başımı bastırdığım kas duvarına faydasızca vururken beni susturan sesi, beni sakinleştiren şey bu ses. Daha önce de duymuştum.

Daniel.

Vücudum yavaşça gevşiyor, zayıf bacaklarım beni zar zor ayakta tutuyor. Adrenalin hala damarlarımda dolaşıyor, ama bilinçli olarak onun o olduğunun farkındayım. Beni yakalayan ve sıkıca tutan adam, *sadece Daniel.*

"Çılgılık atma," diye tekrarlıyor, dudakları kulağımın kabuğuna yakın. O kadar yakın ki sıcak nefesi boynumu gıdıklıyor ve omzumdan aşağı tüylerimi diken diken ediyor. Çok yakındı. Beni korkutmakla kalmadı, ödümü kopardı.

Keskin tırnaklarımın kollarına battığını bile bile parmaklarımı teker teker ön kolundan yavaşça çekiyorum. Her yer kan içinde ve vücuduma o kadar çok acı saplanıyor ki uyuşmuş olmayı tercih ederim. Az önce olanlardan sonra hissizleşmeyi.

Ancak o zaman tutuşunu gevşetiyor ve yavaşça önümde ilerliyor, bir eli hala bileğimi kavırıyor.

"Ne yapıyorsun?" Kelimeler tek bir nefeste ağızımdan dökülüyor ama Daniel cevap vermiyor. Kalbim daha sert çarparken, o sadece beni yakından izliyor, yüz ifademi not ediyor. Gece havası daha soğuk geliyor ve o buradayken hava bir an öncesine göre çok daha karanlık.

Bakışlarımla buluşmadan önce arkama bakıp "Kaçacak mıydın?" diye sordu.

Şu anda bana sorabileceği onca şey varken, bu soru bana itiraf edemeyeceğim kadar büyük bir suçluluk duygusu veriyor. Eli arkamızda yerde ölü yatarken, Addison yukarıda bir yerlerde, az önce olan her şeyden saklanırken, kaçmayı düşünmüş olmam bile midemi bulandırıyor. Kaçabilirdim. Kaçabilir ve tüm bunları korkunç bir kabus gibi geride bırakabilirdim.

Ve ben de bunu ciddi olarak düşündüm.

"Hayır," diye fısıldıyorum, doğru mu yalan mı olduğunu bilmeden. Güvenli evin açık kapısında dururken akşam havasının ısırtığı açıkta kalan tenimi yalıyor. Gece karanlık ve acımasız, tıpkı Daniel'ın bakışları gibi. Hissettiğim duyguların yüzümde yazılı olduğunu bildiğimden kendimi tutamıyorum.

Yarım adım geri atınca topuğumdaki küçük bir kesiğin acısının bacağıma yayıldığını hissediyorum ama bu hiçbir şey. Ne olduğunu bilmenin verdiği acının yanında hiçbir şey. Kurşunların parçaladığı kırık camdan aldığım küçük sıyrıkların hiçbir anlamı yok.

Savaş burada. Kulakları sağır eden silah sesleri geldi ve geçti. Ama ölüm daha yeni başladı. "Ne oldu?" Soruyu, fısıldanan her kelimedede mevcut olan ham acıyla dile getiriyorum.

"Carter mı?" Ona soruyorum ve yumuşayan gözlerimle buluşmak için gözlerimi açıyorum, sonra ekliyorum, "Babam mı?"

"Baban gelmedi. Nikolay da gelmedi." Cevabı çok netti ve gözleri yüzümde dolaşırken düşüncelerinin ne olduğuna dair hiçbir numara yapmıyordu.

Carter'ın adını tekrar söyleyemeden, kaybın tanıdık acısının kalbimi şimdiden uyuşturduğunu hissederken, "Carter iyi. Talvery'nin adamları buraya gelirken darbe aldılar. Daha iyi bilmeleri gerekirdi."

Talvery men.

Sadık ve müttefik olmam gereken adamlar. Artık ne hissedeceğimi ya da gerçek düşmanın kim olduğunu bilmiyorum. Sadece her şeyin bitmesini istiyorum.

Tuttuğumu bilmediğim nefesim nihayet kaçıyor, kapı aralığına yaslanıp serin havanın ısınmış yüzümde gezinmesine izin verirken ayırık dudaklarımdan süzülüyor. Ama boğazım sıkışık, kelimeler ve duygular birbirine karışmış ve aynı anda benden kaçmaya çalışıyor.

"Kaç tane...?" Sormaya başlıyorum ama boğazımdaki düğüm yüzünden sorumu tamamlayamıyorum. *Bu gece kaç kişi öldü?*

"Çok," diye yanıtlıyor Daniel beni ve gözlerim daha fazlasını isteyerek onunkilere kayıyor.

"Düzinelerce, Aria."

Pijama gömleğimin üstünü kavriyorum, kumaşı tam göğsümde bir araya getiriyorum, büküyorum ve acıyı çalabilmeyi diliyorum ama kalıyor, her vuruşta büyüyor.

Bir yanım yas tutmaktan başka bir şey istemese de ağlamayacağım. Başarısız oldum. Ve bu düşünce bile zihnimin arkasından tıslama şeklinde alaycı bir yanıt gelmesine neden oluyor. *Sanki bunu durduracak gücün varmış gibi.*

"Gitmek istiyor musun?" Daniel bana soruyor ve bu soruya tutunuyorum, aklımı başka bir yere götürmek için kaçma düşüncesini arzuluyorum. İhanet ve yas düşüncelerinden uzak bir yere.

Dudaklarım ayrılıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. İlk başta çıkmadı. Daniel bir kez daha arkama, koridorun aşağısına ve büyük malikânenin ön kapısına bakıyor. Birinin gelmesini bekliyor ve o kişi gelmeden önce bu konuşmanın bitmesi gerektiğini içten içe biliyorum. "Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum ve bakışları bana dönüyor.

"Eve gidebilirsin. Oraya sağ salım varmanı sağlarım. Ya da bizimle geri gelebilirsin." Bana haftalardır aklımdan çıkmayan seçeneği sunuyor. "Seni bırakmamın başka yolu yok, Aria."

"Carter... seni tanıyacak-"

"Senin kayıp olduğunu düşünüyor. Ailenin seni geri aldığını düşünüyor... ya da daha kötüsü."

"Onlar babamın adamları değil." Başım şiddetle sallanıyor, üst kattaki adamdan bahsettiğini biliyor ve onunla herhangi bir bağımı inkâr etmek istiyorum. "O adam bizim için geliyordu, hem Addison hem de benim için, ama onu tanımıyorum. Kim olduğunu ya da neler döndüğünü bilmiyorum ama babamın gönderdiği biri değil." Ona doğru uzanarak Daniel'ın ceketini tutuyorum

ve o da bana izin veriyor, jestime karşılık veriyor ve beni bir kez daha susturuyor.
"Fark etmez. Mesele bu değil." Sözleri daha açık sözlü ve sabırsızlıkla sırılsıklam

görmemiştim. Elimi indirerek yarım adım geri çekildim ve bana şöyle dedi: "Şu anda Carter senin biri tarafından kaçırıldığını düşünüyor. Ama istediğin buysa seni buradan, tüm bunlardan uzaklaştırabilirim." O yutkunurken bakışlarım boğazına düşüyor. Gecenin gürültüsü, Carter'dan ayrılma düşüncesiyle kulaklarıma hücum eden kanımın sesiyle boğuluyor.

"Bana bir çıkış yolu mu öneriyorsun?" *Güm*. Kalbim göğüs kafesine çarpıyor ve bana hala var olduğunu hatırlatmak için şu anda hangi nedeni seçtiğini tam olarak kestiremiyorum. Ya umuttan ya da gitme korkusundan.

Daniel sadece bir kez başını salladıktan sonra, "Buradan uzaklara, ailenin yanına ya da nereye istersen. Gidebilirsin, Aria. I..." Düşüncesini tamamlamakta zorlanıyor ve bana bakmadan önce eliyle yüzünü kapatmak için arkasını dönüyor. "Carter'la aranızın kötü olduğunu biliyorum ve ben..." Tekrar susuyor ve elini indirip gözlerimin içine bakmadan önce kalın kalın yutkunuyor.

Acımı, ıstırabımı görüyor; bunlar karanlık bakışlarına yansıyor. "Gidebilirsin. Ya da kalabilirsin."

CHAPTER 2

Carter

ZAMAN

ÇOK

YAVAŞ

ILERLİYOR.

Sebastian'ın

evine

dönüş...

tekerleğin

her

dönüşü

çok

yavaş.

Mülkteki

güvenlik

kameralarının

görüntülerini

çekebileceğimi

bilmeseydim,

beni

ona

götürecek

bir

kanıt

olmasaydı,

artık

akıl

sağlığımın

bir

parçasına

bile

sahip

olamazdım. Merdivenleri çıkarken elimdeki telefon kırılmaya gittikçe yaklaşıyor ve endişem artıyor. Aria'nın kaybolduğunu ilk duyduğum andan beri kırılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Onu kaybetme düşüncesinin içimde yarattığı gerginliği ve acıyı dindirmek için parçalanma ve atabildiğim kadar uzağa atılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

"Monitörler nerede?" Kapı ardına kadar açıldığında ses tonumdaki öfkeyi saklamıyorum, Jase yanımda, ayak sesleri benimkilere zar zor yetiştiriyor.

Burada her kim varsa bana lanet olası kasetleri getirsin diye bağırmadan, neredeyse yerdeki bir şeye takılıp düşüyordum. Tökezleyerek ilerledim, kendimi zor tuttum. Eli. Lanet olsun!

Boğazım düğümleniyor ve içimi bir hastalık kaplıyor. Elimde olmadan boğazına uzanıyorum ve parmaklarımı buz gibi tenine bastırıyorum. Soğuk olmasına rağmen nabzının atmasını umuyorum. Bir saniye geçiyor ve acıyor. Hiçbir şey olmadan geçen bir saniye daha ve savaş açmanın maliyetine dayanamıyorum. Savaşmayı seçtiğim bir savaş. Hepsi onun için.

Gitmiş.

Gözleri kapalı ve kanı etrafında toplanmış. Jase etrafımda dolaşmak için biraz kana basmak zorunda kalıyor ve parlak kırmızı renk yere bulaşıyor. Birkaç adamımız arkamızdan gelirken bakışlarımızı paylaşıyoruz.

"Onu eve götürün." Hissettiğim duyguların bir parçasını bile açığa vurmadan emri eşit bir şekilde veriyorum. Kontrol.

Eli'nin ölümü şu anda her şeyden çok kontrole ihtiyacım olduğunu hatırlattı. Özlenecek ve yası tutulacak ama o bile bana şu anda intikama odaklanmamı söylerdi.

"Dışarıda," diyor Jase ve önce neden bahsettiğini anlamıyorum, ta ki dönüp omzumun üzerinden bakana kadar. Rüzgâr saçlarını omuzlarından savurup tenini daha çok ortaya çıkarırken Aria bana bakıyor.

O burada. Güvende. Rahatlama kısa bir süre için her şeyi tüketir.

O bende.

O güzelim ela yeşili gözlerinde acı ve pişmanlık karışımı bir his var. Öldüğünü öğrendiğimden beri hayal ettiğim rahatlama bu değildi.

"O burada." Yavaşça ayağa kalkarken kelimeler nefesimin altında gömülü bir şekilde rızam olmadan beni terk ediyor. "Carter." Onlara doğru ilerlerken Daniel'ın sesi koridorda yankılanıyor. Önüme geçip

ama yine de yüzünü görüyorum, adımlarım hızlanırken bakışlarını kırmaya cesaret edemiyorum.

"Neredeydin?" Sesimin ne kadar sert çıktığının ve koridorda yankılandığının ancak yarı yarıya farkındayım. Ona ulaşmak için Daniel'ı kenara iterken, Aria'yı omzundan tutup içeri çekerken ve kapıyı çarparak kapatırken kalbim göğsümde acıyla gümbürdüyor.

Ayakları yeterince hızlı hareket etmiyor ama umurumda değil. *Aklından ne geçiyor?* Kapının açık olması tehlikeye davetiye çıkarmaktır.

"Aklından ne geçiyordu?" Diyorum ve kelimeler intikam duygusuyla dökülüyor. Kendini tehlikeye atmasından ve bu kadar aptal olmasından nefret ediyorum.

"Çekil" diyor beni iterken. Herkesin önünde, sanki düşman benmişim gibi vahşi gözlerle bana bakıyor. Sanki içimdeki kargaşanın her zerresinin sorumlusu benmişim gibi.

Ben ona bakarken, o da diğer herkese bakarken içimden bir uyuşukluk geçiyor.

Kollarını omuzlarına doluyor ve arkamdaki adamlarıma bakıyor. İşte o zaman dikkatini çeken şeyi görüyorum. Kan. Her yerde kan var. Yere çömelip daha fazla adamın öldürülmesini bekledikleri pantolonlarının dizlerine bulaşmış. Gömleklerine sıçramış. Bakışlarım, ailesinin kanıyla lekelenmiş kendi ellerime düşüyor.

"Ben kaçmıyordum..." Aria durup sesli bir şekilde yutkunmadan önce kelimeleri zar zor çıkarıyor. Bana doğru koşmuyor. Beni tutmaya çalışmıyor. Eli'a bakıyor ve sonra da soluyor.

Kardeşıme, arkamdaki adamlara ve sonra merdivenlerden yavaşça inen Addison'a baktığımda, gerçek yüzüme çarpıyor.

O hala düşman. Benim tarafımda değil. Olmasını ne kadar istesem de. *Bu savaş bizi kıracak.*

Aria'nın bakışları takım elbisemin üzerinde geziniyor ve üzerine sıçrayan her bir kan parçasının envanterini çıkarıyor. Az önce öldürdüğüm adamların kanı.

Keşke ne düşündüğünü bilseydim. Keşke ne yapacağımı bilseydim.

Kollarını kendine daha sıkı sararak, etrafımızı saran ve bizi boğan sessizlikle bana bakıyor.

Addison gizlice Daniel'a yaklaşırken tek gürültü merdivenlerin gıcirtısıdır.

"Kaçmıyordum," diye tekrarlıyor. Sanki söylediklerinden pişman olmuş gibi.

Ona inanıp inanmayacağımı bilmiyorum ama damarlarıma sızan duyguyu biliyorum.

İhanet. Ve sevdiğim kadından geliyor, savaşın ortasında, kardeşlerimin ve ordumun önünde.

Beni bir kez terk etti, yine eder.

Onu gördüğümde bana koşacağını hayal ettim. Benim ona sarılmak istediğim gibi onun da bana sarılacağını.

Soğuk gerçekler sert ve tartışılmazdır.

O hala bir hata - bağımlısı olduğum ve neredeyse tüm hayatım boyunca uğruna çok çalıştığım her şeyi mahveden bir uyuşturucu. Bunu hiç şimdiki kadar net görmemiştim.

Tüm bunları onun için, kendi ailesini benimkine tercih eden bir kadın için hissetmeseydim, her şey çok kolay olurdu. Ama neden benim ailemi kendi ailesine tercih etsin ki? Ona nasıl aşık olduğumu bilmiyorum. Bu bir hatadan başka bir şey değildi.

İşte o anda kim olduğumu hatırlıyorum.

Aria'nın hayatından her şeyi koparmayı planlayan acımasız bir adam, tüm bunların sebebi babasının kim olduğu ve onu yok etmenin Aria'ya ne yapacağıdır.

Beklediğim bu değildi. Onun kurtarıcısı, şövalyesi olmak istedim. Ama tek olduğum şey lanet olası kötü adam. İçimde hiç olmadığım kadar ölüyüm. Ve bu onun yüzünden. Tüm bu saçmalıklar onun yüzünden. Hayır, çünkü onu o kadar çok istiyordum ki, sonuçları ne olursa olsun savaşmaya hazırdım. Eli

benim yüzümden öldü.

"Onları almaya çalışan her kimse babasının bu gece bize vuracağını biliyordu." Herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyorum ve Aria'yı olduğu yerde bırakıyorum.

Yavaş bir ıstırap dalgası içimi dolduruyor ve boğazımda safra tadı alana kadar yükseliyor. "Güvenlik kayıtlarını görmek istiyorum, hemen." İki adam koşarak bodruma inen merdiven boşluğuna yöneliyor.

"Ev güvenli mi?" Daniel'a soruyorum ve bana cevap vermekte tereddüt ediyor, Aria ve benim aramda bakışırken gözleri kısılıyor.

Bakışları binlerce kelime söylüyor, çoğu da olmaya zorlandığım adam olmamam için yalvarıyor ama bu yükü taşımak zorunda olan benim, o değil. Addison onda.

Benim kimsem yok. Aria'nın benden başka kimsesi kalmayana kadar olmaz. Ve o zaman bile.

Sonunda başını salladı. "Geri dönmesi güvenli ama onarımı haftalar ya da daha uzun sürecek."

"Arkadaki tüm erkekler," diyorum ona ve sonra Jase ile diğer adamların gözlerinin içine bakıyorum. "Babasının neden olduğu karmaşayı düzeltin."

CHAPTER 3

Aria

"İYİ MİSİN?" Cross malikanesinin fuayesinde dururken Jase bana soruyor. Buraya gelirken herkes sessizdi. Arabalar bizimkilere önden ve arkadan, hatta yol yeterince geniş olduğunda yanlardan eşlik ediyordu. Güvenlik görevlileri etrafımda dolanıyordu ama bir müttefiki korumaktan çok bir mahkûmu koruyor gibiydiler. Geçen her dakika kendimi daha da buraya ait değilmişim gibi hissetmeme neden oluyordu.

Gidebilecekken gitmemekle hata yapmışım gibi hissettirdi. "Hey, iyi misin?" Adamlar fuayeden çıkarken Jase bana tekrar sordu.

"Benimle konuşman gerektiğine emin misin?" Karşılığında ben de ona soruyorum ve onun oflaya puflaya gülmesi kırık ruhumun küçük bir kısmını yatıştırıyor. Şüphesiz Carter'a aşık olmuştum ama ailesini de ne kadar çok sevdiğimi bugüne kadar fark etmemiştim. Kendi ailemin kanıyla kaplı olsa bile.

"Biraz gergin ama her şey yoluna girecek."

"Bunu nasıl düşünebildiğini bilmiyorum," diye cevap veriyorum ve sesim çatlıyor. Giden adamların ne kadar zayıf olduğumu duyduklarını biliyorum ve bundan nefret ediyorum. Olmak istediğim kadın bu değil. Boğazımı temizleyerek ve Jase'e güvenebileceğim tek şeye odaklanarak ona "Bana kızgın" diyorum.

"Endişeliydi, Aria. Hepimiz endişelendik. O adamların seni kaçırdığını düşündük." Ne dediğini anlamam, Carter'ın neler hissetmiş olabileceğini anlamam bir anımı alıyor ve suçluluk ve güvensizlik göğsümde ağır bir yük oluşturuyor.

Çok suçluyum. İçime sızan tüm bu suçluluk duygusunu taşımak için ne yaptım?

"Ayrıca, Carter her zaman kızgındır." Jase bu gece olanların acısını hafifletmek için şaka yapmaya çalışır.

Yine de bana yardımı dokunmuyor. Bu dünyada artık bana yardım edebilecek hiçbir şey yok.

"Her şeyin farklı olduğunu sanıyordum," diye fısıldadım. Ama bunun olacağını bilmiyordum. Her ne kadar inkâr etmek istesem de içten içe bunun olacağını biliyordum. Her şey bir sonuca varmak üzere ve her iki durumda da sonuçtan nefret edeceğimi biliyorum. Bana yardım edebilecek hiçbir şey yoktu. Beni kurtaracak tek bir şey bile yoktu. Ben acı ve sefalet üretmek için doğmuş bir kadını. Soyadım bunu gerektiriyor. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Hâlâ savaştayız. Tek bir savaş yapıldı ve her iki taraftan da insanlar öldü. Bu gerginliğe neden olacak."

"Gerginlik," diye alay ediyorum, ancak bunu saldırgan bir şekilde söylemek istememiştim. Sadece gerginlik aramızdaki düşmanlığı ve belirsizliği tanımlamak için yeterince güçlü bir kelime değıl.

İkimizi de boğan saf ıstırap.

"Bize düşman diyen sen değil miydin?" Jase bana Eli'ye ölümünden sadece saatler önce söylediğim sözleri hatırlatarak soruyor. Bu anı omurgamdan aşağı bir pişmanlık damlası gönderiyor.

"Biz böyle değil miyiz?" Kısık bir nefesle soruyorum, gözlerinin içine bakıyorum ve bana aksini söylemesini diliyorum. Bu bir yalan olsa bile.

Bir vuruş geçiyor ve sessizlikten başka bir şey yok. Belli belirsiz diğer adamların duyup duymadığını merak ediyorum. Ya da Carter belki dinliyordur. Eğer bu noktada dinlemeyi umursuyorsa bile. Arabada benimle tek kelime konuşmadı. Önde oturuyordu, arkada benimle değil.

Jase sadece ciddiyetle başını sallıyor ama elimi sıkıyor, sonra da ekliyor: "Düşmana aşık olmak işkencedir." Gözlerine ulaşmayan hüznü bir gülümsemeyle elimi bırakıyor. Benden ayrılışını izlemek zorunda kalıyorum, fuayeden aşağı doğru yürüyor, ayak sesleri boş salonda yankılanıyor, ta ki bakışlarım en sondaki fotoğrafa takılana kadar. Bir evin siyah-beyaz fotoğrafı sanki aklımın bir köşesinde duruyormuş gibi geliyor. Önemi, düşüncelerim hatırlamak için can atıyor.

Seçme şansım olsaydı, sırf bu görüntünün beni neden rahatsız ettiğini görmek için şimdi oraya giderdim. Carter'la ilgisi var, biliyorum. Carter'la ilgili olan her şeyi bilmek istiyorum.

Ailelerimiz ve gururumuz savaşta olabilir ama benim kalbim değil. Kalbim ona ait. Bunu tüm benliğimle biliyorum. Bu yüzden, seçenek bana bu kadar kolay sunulsa bile onu asla terk edemem.

Ama şu anda, sanki onu göğsümden söküp soğuğa atmış ve orada ölüme terk etmiş gibi hissediyorum. Ailemin kanına bulanmış bir halde beni kapı aralığından çekip alması, kapıyı çarparak kapatması ve aptalmışım gibi bana bağırması hiç de beklediğim bir şey değildi.

Adamlarının önünde ne anlatmak istiyorsa, eminim onlar da bunu net bir şekilde duymuşlardır. O beni sevmiyor.

Ona kaç kez "Seni seviyorum" dedim ve karşılığında hiçbir şey alamadım?

Boğazımı kavruk bir his kaplıyor, o kadar kuru ki yutkunmaya çalışmak nafiye.

Uzun koridorun sonundaki kapı aralığından bana doğru yaklaşan ağır ayak sesleri, her adımda bedenimin irkilmesine neden oluyor. Acımasız ve baskınlar. Carter'a ait olduklarına şüphe yok.

Düşüncelerimi doğrulayan düşünceli canavar, sol elinde bir şişe viski ve sağ elinde buzlu bir bardakla salona girdi. Hâlâ ne kadar kızgın olduğunu gizleme zahmetine girmiyor. Hiddetli bakışlarına bakılırsa bana kızgın. Yine yutkunamıyorum ama onunla yüzleşmekten de kendimi alamıyorum.

"Bunu hak etmek için ne yaptım ben?" Yanımdan geçip kendi kanadına ve muhtemelen yatak odasına ya da ofisine giden koridora doğru yürümeye başladığında kelimeleri ısırarak söylüyorum. "Seçmediğim acı dolu bir hayatın içinde var olmaktan başka ne yaptım ki?"

Ya korkudan kaçmak ya da bastırılmış öfkeyle onu dövmek isterken kalbim göğsüme çarpıyor. Hangisi olduğundan emin değilim.

Bu gece olanlardan dolayı kendi bacaklarım zayıf ve uyuşmuş hissetse de, beni olduğum yerde sabit tutuyor, Carter sorumu görmezden gelirken ilerliyor.

Beni görmezden gelmeye nasıl cüret eder.

Cılız sesimi yükselterek, yüzüm kızarana kadar ona bağırıyorum. "Bunu hak etmek için ne yaptım ben?"

Carter'ın güçlü varlığı üzerimde yükselmeden önce sadece üç adım atmam gerekiyor ve neredeyse geriye doğru tökezliyorum. Neredeyse, ama yerimi koruyorum. Düzensiz nefes alıyorum ve bana bir şey vermesini bekliyorum. Her şey görmezden gelinmekten, yokmuşum gibi hissettirilmekten ibidir.

"Nereden başlayayım, *Bayan Talvery*?" Yüzü benimkiyle göz hizasına gelene kadar aşağı inerken sesi alçak çıkıyor. Neredeyse ismimle alay ediyor ve bu beni içten içe parçalıyor. "Bana silah doğrulttun. Bir değil, iki değil, her seferinde beni öldürmeye çalışan eski sevgilin ve babanın yanında duruyorsun.

fırsat bulduklarında. Bir hafta önce ne olduğunu bildiğin halde hiçbir şey söylemediğin eski sevgilin de buna dahil." Son kelimeyi alaycı bir şekilde söyledi. Derin bir nefes alıyor, acı içime işlerken duraklıyor.

Sertçe ısırmadan önce alt dudağımı dişlerimin arasında sıkıyorum. Fiziksel acı, onun bu saldırgan tavrı karşısında içimde kaynayan duygusal acıya tercih edilebilir.

Carter geçen gece beni becerdiğinde bunların hepsini biliyordu zaten. Beni sevdiği gibi sarıldığında. Benim için hiçbir şey değişmedi ve ben bunu hak etmiyorum. Onu seviyorum. Onu defalarca seçtim. Her şeyden sonra hâlâ burada olmam bunun kanıtı.

"Ve sonra kaçmaya çalıştın," diye ekliyor ve elimi yüzünde gezdiriyorum. Bu tamamen içgüdüsel bir hareket, onun kibrinden ve kendimi onun tarafından kullanılmış ve kirletilmiş hissetmemden kaynaklanıyor. Avucum yontulmuş yanağına sertçe çarpıyor ve parmaklarım onu takip ediyor.

Yüzü taş gibi. Elim yakıcı bir acıyla zonkluyor ve ben irkilirken, gözlerim Carter'ın kıpırdamayan yüz ifadesinde kalıyor. Bu onu zerre kadar etkilememiş. İçimde sızlayan tüm hastalık ve acıyı ben hissediyorum ama o hiçbir şey hissetmiyor.

Hiçbir şey.

Kaçmaya çalışmadığımı bildiğim için ona "Kaçmadım," diyorum. Bu sadece geçici bir düşünceydi ve bundan daha fazla bir şeyle suçlanmayacağım. Her şey bize karşı yığılmışken ve ben onun yanında kalmak için elimden gelen her şeyi yaparken olmaz. O bana karşı dursa bile.

Zaman geçiyor ve o sadece bana bakıyor, beni yargılıyor ama ben acımı görmesine izin veriyorum. Beni içine koyduğu bu yalnız kulede kendimi saklamak istiyorum, ama ellerim yanımda yumruk olmuş halde önünde duruyorum ve hissettiklerimi hissetmesi için ona yalvarıyorum. Ve onu benden alması için.

"Bunu hak etmiyorum Carter," diyorum ve sesim boğuk çıkıyor. *Lütfen her şeyi alıp götür.* Keşke bunu benim için yapabilse. Ne olursa olsun, bir saniye daha böyle hissetmek istemiyorum.

"Seni götürdüklerini sandım," diye konuşmaya devam ediyor, yüzünde bir tiksinti ifadesiyle, her ne kadar kelimelerine acı kazınmış olsa da. "Ama sen sadece kaçmak için sıvışıyordun. Ne kadar aptalmışım," diye alay ediyor.

"Sen lanet bir aptalsın." Alaycı ses tonunu taklit ediyorum, o aksini düşünmeyi seçtiğinde ona her şeyimi vermeyi reddediyorum. Uyuşmaya başlayan elimi tutarak ondan uzaklaşıyorum, bu savaşın bittiğini ve ikimizin de kaybettiğini biliyorum. "Kaçmıyordum," diyorum ona ve ardından ekliyorum, "Ve bir daha söylemeyeceğim." Sesimdeki güç, içimin derinliklerindeki bir parçamdan geliyor. Bu adamın yanında durabileceğimi bilen yanımdan. Tam olarak bunu yapmak için çaresiz olan parçam.

Bakışları beni değerlendiriyor, yüz ifademi inceliyor.

"Yalan söylemiyorum, Carter. Sana yalan söylemek için hiçbir nedenim yok." Ona kırılganlığımı göstermek için sesimin yumuşamasına izin verdim. "Seni seviyorum. Tüm bunlara rağmen seni sevmekten vazgeçemiyorum. Evet, kaçmak için bir şansım vardı ve bunu kullanmadım. Seninle kalmak istedim."

Carter'ın ifadesi değişmezken kalbim göğsümde titriyor, zar zor hayata tutunuyor, sonra bir saniye daha geçiyor ve bir saniye daha.

"Bana inanmıyor musun?" İnançsızlıkla zayıfça söylüyorum.

"Beni bir kez incittin. Tam şurada," diyor ve eliyle arkamda, kafasına silah dayadığım odaya giden koridoru işaret ediyor. "Sana nasıl inanabilirim?"

"Madem bana inanmayacağımı düşünüyordun," diyorum içimde büyüyen acıyı uyuşturmaya

alıřarak, mideme dūřen bir safra topu gibi, "o zaman neden beni buraya geri getirdin?" Tek dūřünebildiđim beni sevmediđi. Artık sevmiyor.

Sessizlik.

Carter beni cevapsız bırakarak çekip giderken midem çalkalanırken dayanılmaz bir sessizlik oluyor.

Beni sevdiğini söylemeden, ona bu sözleri söyleyen aptal ben olsam bile.

* * *

Carter

TELEFONUM SÜREKLİ ÇALIYOR, pingliyor, titriyor. Beni sürekli hayatın kendisinden uzaklaştırıyor ve bana kontrolün bende olduğunu hatırlatıyor. Hiç susmuyor. Şimdi bile, bildirimleri açtığım anda uyarılarla dolup taşıyorum.

Arabanın hareket ettiği ve Aria'nın hiçbir şey söylemediği her saniye - Aria'm hiçbir şey söylemedi, ne bana ne de başkasına tek bir kelime bile etmedi - geçen her sessizlik saniyesi yaptıklarına duyduğum nefreti daha da artırdı. Babasıyla ya da adamlarıyla birlikte olmayabilirdi. Ama yine de onun tarafındaydı.

Telefonum tekrar çalıyor, elimde titriyor ve kesme kristal bardağa çarparak tıkırdıyor. Adrenalin ve endişe hala kanımda çınlarken, yatak odamın kapısını açarken telefonun sert metalinin etime battığını hissederek tutuşum sıkılaşıyor.

Bir dakikaya ihtiyacım var. Kontrolü tekrar ele almak için lanet olası bir dakika.

Elimdeki aralıksız uğultu benimle alay ediyor ve kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum, nefesimi sabit tutmaya çalışırken kaslarımın gerildiğini ve havanın inceldiğini hissediyorum.

Bardak ve viski şişesini şifonyerin üzerine bırakarak telefonuma bakıyorum, lanet olası şeyi kapatamıyorum.

Ben Sebastian.

Yoğunluk azalıyor, sıcaklık düşüyor. Ona en çok ihtiyaç duyduğum anda hep bir şekilde ortaya çıkıyor.

Ne olduğunu duydum, diye yazıyor mesajında ve ben mesajına bakarken bir başkası geliyor. *Muhtemelen her zamanki gibi geri dönmeme ihtiyacın olmadığını söyleyeceğini biliyorum ama sormak zorundayım. Yardımımı istiyor musun?*

Son satırdaki "istemek" kelimesine bakıyorum. Sebastian gittiğinde, ertesi gün değişen her şey göz önüne alındığında, tekrar konuşmamız için bir süre geçti. Aria'nın babasıyla talihsiz bir şekilde tanıştığım gün.

Chloe ve işle meşgul olduğunu sanıyordum. Cevap yazıp gönder tuşuna basıyorum, hâlâ "istiyorum" kelimesine bakıyorum.

Yıllar içinde işler zorlaştığında birkaç kez geri gelmesini isteyip istemediğimi sordu.

"İhtiyaç" önemli bir kelime. Ve o zamanlar, Romano ile arasında olanları bildiğim için, geri dönmesine ve hiçbir şeyi riske atmasına asla izin vermezdim. Yanında bir kız varken olmazdı. Şu anda karısı olan kız, hamile olduğundan bahsetmiyorum bile.

Bekçilik işi bitti; sadece bir yaz işiydi.

Seyahat etmeyi hiç bırakmadı. Memleketimizden kaçtıklarında bir yerden bir yere taşındılar. Büyük bir sığır çiftliğinde saklanacakları bir pansiyon bulana kadar onları ayakta tutmaya yetecek kadar parası vardı. Bir süredir oradaydı ve geri dönmesi uzun zaman aldı, geçen yıla kadar, buradan ayrıldıktan yaklaşık on yıl sonra. Çiftlik kapanmış, arazi satılmış ve Chloe hamile. Hâlâ sahip olduğu parayla ve güvenlik işinden kazandığı ekstra parayla geri dönmek için hiçbir nedeni yok.

Ama eve dönmek için can attığını biliyorum, özellikle de Romano'nun artık burada hiçbir kontrolü olmadığı düşünülürse. Kabul etmek istemese de, onu gerçekten geride tutan tek şey

Chloe.

Bu şehirle aranızın iyi olmadığını söylediğini sanıyordum. Onu daha da uzaklaştırarak ve ne yaptığımı çok iyi bilerek sormadan edemiyorum.

Onu geri istiyor muyum? Evet, istiyorum. Ona şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım var. İnşa ettiğim şeyin her parçası parçalanıyor ve bir parçam, çok canlı olan parçam, umutsuzca onun yaptığını yapabilmeyi diliyor. Aria'yı alıp kaçabilmeyi. Bu boku arkamda bırakıp, sadece Aria ve ben olmayı. Başka kimse yok, sorun yok, yola çıkmadan önce arabaya koyduklarımızdan başka bir şey yok. Onunla yer değiştirebilseydim, değiştirirdim.

Ama bakmam gereken kardeşlerim ve acı çekmem gereken sonuçlar var.

Bir noktada Sebastian hiç sahip olmadığım ağabeyim gibiydi. Geçen yıl güvenli evi görmek için buraya geldiğinde kalacağını düşünmüştüm. Daha iyi bilmeliydim. O gittiğinde dünya değişti, daha karanlık, daha soğuk oldu ve Chloe için bunu istemedi.

Onların uzaklaşmasını izlediğimde, kendi yarattığım bir sefalet olan cehennem çukurlarının derinliklerine indiğimi biliyordum. Geri döneceğini söyledi ama yaklaşık bir yıl oldu. Bir yıl boyunca sürekli mesajlaştık. Ve her şeyi değiştiren bir yıl.

Daha önce ne söylediğim umurumda değil. Geri dönmek istiyorum Carter. Yardımına ihtiyacın var.

* * *

Aria

Carter'ın beni bıraktığı yerden hareket etmem uzun zaman alıyor. Daniel beni kontrol etmeye geliyor, eğer bir arkadaş istersem Addison'ın çalışma odasında olduğunu söylüyor. Bana karşı güvenli evde olduğu kadar yumuşak değil. Yine de her şekilde minnettarım.

Addison'la yüzleşme düşüncesi, onun Daniel'a sahip olduğunu ve benim Carter'a sahip olmadığımı bilmek... Şu anda bunu kaldıramam.

Jase yine yanıma geliyor ama konuşmuyor. Sadece omuzlarımı sıkıyor ve bana zayıf bir gülümseme sunuyor, ben de başımı sallayarak ona karşılık veriyorum.

Declan bile yanıma gelip istersem bana yiyecek bir şeyler hazırlayacağını söylüyor, ama bir ısırık bile almayı başarabilsem kusacağımı biliyorum.

Carter'ın kanadına doğru yürümeye başlamam uzun, çok uzun zaman alıyor. Gizli odada kalma fikri beni biraz olsun rahatlatıyor. Yalnız kalabilir ve beni kontrol etme zahmetine girerse görecektek kişinin Carter olduğu bir yerde yıkılabilirdim.

Ama saklanmak istemiyorum - yalnız kalmak istesem bile. Zaman çok değerli ve ben bu şekilde yaşamak istemiyorum.

Adımlarım hızlandığında Carter'ın yatak odasının yolunu yarılardım. Kapısı kapalı ve oymalı cam tokmağı kavradığımda kilitleneceğinden korkuyorum, ama benim için kolayca dönüyor.

Çok kolay, hatta.

Sevdiğim vahşi adam şifonyerinin başında duruyor, viski şişesi hâlâ önünde kapalı duruyor. Ancak kırılan camlar ay ışığını odanın etrafına saçarken, perdeler havalandırma deliklerinden esen havanın etkisiyle sallanıyor ve ışığın içeri girmesine izin veriyor.

Sanki bardağı çok sert çarpmış gibi görünüyor ve odaya bir adım daha attığımda, kapıyı arkamdan kapatırken gözlerim elini değerkendiriyor, cildindeki kesikleri görebiliyorum.

Camdan mı yoksa bugün erken saatlerden mi, emin değilim. Belki de yaraların karışımı ikisinden de kaynaklanıyordur.

Bugün adam öldürdüğünü, geçmişte beni korumuş olabilecek adamları, birlikte yemek yediğim adamları, babam için yıllarca savaşmış adamları öldürdüğünü hatırlatması, kapı tıkırdayarak kapandığında ve Carter'ın karanlık gözleri omzunun üzerinden bana baktığında kemiklerime ürkütücü bir ürperti yerleştiriyor.

Göğsümde bir korku çarpması oluyor ama Carter başını tekrar şişeye doğru çevirip bana bir saniyeden fazla bakma zahmetine bile girmeyince hemen geçiyor.

Ve sonra bana daha fazla sessizlik verildi.

O anda neredeyse dönüp gidecektim. Neredeyse odadan kaçacaktım. Neredeyse... ama yapmadım. Bir sesim var ve onu kullanacağım.

"Burada bir mahkum olarak kalmayacağım. Eğer beni istemiyorsanız, giderim." Kelimeleri bu kadar net söylemeyi nasıl başardığımı bilmiyorum ama başarıyorum. Carter bana cevap verirken bu küçük başarıya tutunuyorum.

"Kızgın olmaya hakkım var." Sesinde hiç tehdit yok. Sadece gerçek.

"Bana bir hiçmişim gibi davranmaya hakkın yok," diye sert bir fısıltıyla cevap vermeye cesaret ediyorum.

"Ölmüş olabileceğim aklının ucundan bile geçti mi?" diye soruyor, yavaşça bana dönerek. Gözleri yorgun ve sesi perişan.

"Evet," diye hızlıca cevap veriyorum, nefesim göğsümde sıkışırken, gecenin bir vakti gelen silah seslerinin bende yarattığı endişeyi hatırlıyorum.

"Peki bu sana ne yaptı?"

"Beni kızdırdı... aramadığın için kızdırdı." Kalın kalın yutkunuyorum, telefonu nasıl tuttuğumu hatırlıyorum. "Sana mesaj attım ve sen bana iyi olduğuna ya da umursadığına dair hiçbir işaret verme zahmetine girmedin." Kendimi ona daha fazla açarak çiğ bir gerçeği itiraf ediyorum, "Ve bu mümkün olan her şekilde acıttı. Her parçam senin orada olduğunu düşünerek uyustu... Eli gibi senin de gittiğini." Şu anda Eli'dan bahsetmek bile yanlış geliyor. Onun anısı onurlandırılmalı ve bu şekilde gündeme getirilmemeli.

"Daniel bana senin iyi olduğunu söylemişti." Umarım bu gerçek, kızgınlığının nedenlerinden en azından birini fark ettiğim için içinde bir şeyleri rahatlatır. "İyi olduğunu biliyordum ve beni görmezden geldiğin için kızgın olsam bile, iyi olduğunu öğrendiğimde daha fazla rahatlayamayacağıma yemin ederim." Ona karşı her yumuşadığımda, beni onun dengi yapan o sertliği kaybediyorum. Bunu biliyorum ama yine de her seferinde yapıyorum.

Carter sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca sessiz kaldı, sanki ilk kez hissettiklerimi kaydediyormuş gibi. Lütfen, anlaması için dua ediyorum. Bize karşı bu kadar çok şey varken, hiç değilse birbirimizi anlamaya ihtiyacımız var.

"Öldüğünü sanıyordum ve seni bulmak için yoluma çıkan herkesi öldürmeye hazırdım Aria. Ama yine de oraya gittiğimde, sen..."

"Neyi yapmadım?" Sesini yükselterek soruyorum, bana her şeyi anlatması için yalvarıyorum. Tereddütlü bir adımla ilerliyorum, cevap verdiğinde duruyorum.

"Beni gördüğünde tepki vermedin."

"Benden ne istiyordun?" Ne istediğini bilmediğim için dürüstçe sordum. "Beni yaramazlık yapan bir çocukmuşum gibi yakaladın." İçgüdüsel olarak elim, beni kapı aralığından çekip evin içine soktuğu koluma gidiyor.

"İyi olup olmadığımı bile sormadın," diye çıkıştı bana, hayatımda hiç olmadığı kadar çok ölüme ilk elden tanık olmuşken onu teselli etmediğim için beni kınayarak.

"Etrafımda her yerde ölüm vardı ve ailemin orada olduğunu biliyordum ama-"

"Önemsediğin senin ailen!"

Sözlerindeki zehir beni şaşırttı. "Onları sevdiğimi zaten biliyordun.

bu-

"Senin için her şeyi yaparım. Senin için öldürürüm. Sensiz ölecekmişim gibi hissediyorum. Yine de sana ulaştığımda... tek istediğin seni bırakmamdı."

"Carter, anlamıyorsun."

"Hayır, bilmiyorum." Cevabı sert ve hareketsiz.

"Özür dilerim," diyorum, ona gerçekten içten bir özür sunarak. "Seni üzmemek istemedim; sadece şu anda iyi değilim... ve daha önce daha da kötüydüm."

Carter'ın ifadesi hafifçe yumuşuyor ama çekincelerini koruduğunu söyleyebilirim. Bana güvenmediğini biliyorum. Güvenini tamamen kaybettim ve bu beni kapana kısılmış ve çaresiz hissettiriyor, bana bir şans vermesine ihtiyacım var.

"Özür dilerim. Bana inanıyor musun?" Önünde durmak için gereken birkaç küçük adımı atarken sorum yalvarırcasına. Yemin ederim kalbimin atışını duyabiliyor, çünkü ona "Eğer geri dönebilseydim, dönerdim. Tüm bunlarla uğraşırken... içimdeki bu ıstırapla uğraşırken bile sana ihtiyacın olanı verdiğimden emin olurdum."

Elimi kaldırıp çenesini kavrarken dikkatliyim. Saat beş yönündeki gölgesi parmak uçlarıma sertçe vuruyor. Başparmağımı yanağında aşağı yukarı gezdirirken içindeki öfke azalıyor.

"Özür dilerim. Bunların hiçbirinin olmasını istemezdim ama seni kaybetmek de istemiyorum." Sözlerim kolayca ağızımdan dökülüyor, çiğ, şeffaf ve gerçek. Her kelimesinde ciddiymim.

Carter sola, yatağa doğru bir adım atıyor ve nefesinin altından, "Bu hayatta üzölmeye yer yok," diyor.

Ağlamakla işim bitti. Çivisi çıkmış acıyı yutuyorum ve zayıflığa yenik düşmektense onu kucaklıyorum. Carter gömleğini çıkarıp düğmelerini çözdükten sonra yere atarken bir saniye geçiyor.

Daha önce beni işlek bir caddede pervasızca yürüyen meydan okuyan bir çocukmuşum gibi yakalamış olabilir, ama şu anda çocuk gibi davranan o.

"Sadece bana kızmak istiyorsun, değil mi?" O da kanla lekelenmiş pamuklu atletini çıkarırken düşüncelerime ara veriyorum. "Fikrini değiştirmek için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey yok. Bana kızgın olmak istiyorsun."

Omzunun üzerinden bana bakıyor, alaycı bir bakış. "Bunu neden isteyeyim ki, küçük bülböl?"

"Çünkü eğer öfkeli değilsen, içinde kaynayan diğer her şeyle başa çıkmak zorunda kalacaksın. Eğer bir canavar değilsen, o zaman sadece bir ölümlü olman ve hissettiklerinle başa çıkman gerekir." Kelimeleri kusuyorum, beni terk edene kadar farkında bile değilim.

"Her zaman sanatçı oldun, değil mi?" Bana dönüp pantolonundan başka bir şey giymeden yaklaşırken sözlerimin ne kadar doğru olduğunu kabul etmek istemeyerek gerçeği hafife alıyor. Sertleşmiş kasları loş ıııkta dalgalanıyor ve kara gözleri bir meydan okumayla parlıyor.

"İstediğin kadar hafife al. Sen sadece bana kızgın olmak istiyorsun." O ileri doğru büyük bir adım atıyor ve ben de bana dokunacak kadar yaklaşmasına izin vermeyerek küçük bir adım geri çekiliyorum. "Bunun saçmalık olduğunu ve ne kadar saçma olduğunu farkında olduğumu bildiğin sürece benim için sorun yok." Son kelimeleri tükürerek söyledim, yaptığı şey için ondan nefret ediyordum. Kontrolünü sürdürmek için öfkesini bir tampon olarak kullanıyor. Ve bu hiç adil değil. "Seni seviyorum, Carter Cross. Seni ben seçtim." Son cümleleri kendime karşı dürüst olmak için eklemek zorundayım. Şu anda bile onu hâlâ seviyorum. O acımasız; umursamaz ve gaddar bir pislik. Ve ben onu seven ve zırhının bir parçasından vazgeçmesini isteyen bir aptalım, onun bu parçasını sahip olduğum her şeyle koruyacağımı biliyorum.

"Beni sen seçmedin," diye ısrar ediyor ve ben cevap vermeye başlıyorum ama o devam ediyor.

"Şimdi beni seç ve

diz çok."

Gözlerindeki bakışla nabzım hızlanıyor. Bunu daha önce de görmüştüm, pek çok kez. Ve değişim için minnettarım. Bu nefret perdesinin arkasından sevdiğim adama ulaşmayı umuyorum.

Ona itaat ederken gözlerinin içine bakıyorum. Damarlarımda dolaşan kan arzuyla ısınıyor. Tereddüt eden tek bir parçam bile yoktu.

Önümde çömelip onu göz hizama getiriyor ve bakışlarım onunkilere sabitleniyor. Koyu renkli gözlerinin derinlikleri güçle, ilkel bir ihtiyaçla tutuşuyor.

Benden al, Carter. İhtiyacın olanı al ve benden geriye kalanlar seni sevmeye devam etsin.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek bir yumruk yapıyor ve başımı eğmeye zorluyor. Ani kavrayışla nefesim kesiliyor ve bedenim onunkine boyun eğiyor. En ufak bir acı belirtisi yok; sadece dudaklarını dudaklarıma çarparken kontrolü ele alıyor. Ellerim içgüdüsel olarak yukarı uzanıyor, beni harap ederken çenesinin iki yanını destekliyor.

Öpücük her şeydir. Sıcaklıktır. Yuvadır. Sessiz kalmış ve onun geri dönmesini bekleyen parçalarımı uyandıran bir dokunuş. Öpücüğüne doğru inliyorum, keşke bu pozisyonda olmasaydım da ona daha fazla sarılabilseydim ve eski halimize dönmemiz için ne kadar çaresiz olduğumu ona gösterebilseydim.

Ama geri dönmemizin imkanı yok. Asla geri dönemezsiniz.

Beni bıraktığında dudaklarım şişmiş ve morarmış hissediyorum, yavaşça kavrayışını gevşetiyor. Göğsüm hava almak için kabarıyor ve buna bayılıyorum. Ona baktığımda, görüşüm şehvetten bulanıklaşıyor, gözlerinin kapalı olduğunu ve dudaklarını ayırdığını görüyorum, sakinleştirici bir nefes alıyor, sonra beni yerinde sabitlemek için gözlerini açıyor.

Bir avcının, hatta bir yırtıcının bakışları çarpan kalbimi durduruyor.

Sabahın erken saatlerinin perdelerinden sızan soluk ışığında, yumuşak gölgeler çenesini çiziyor ve onu daha da otoriter gösteriyor.

Yavaşça ayağa kalkıyor, beni olduğum yerde bırakıyor ve bunu yaparken pantolonuna bastıran kalın uzunluğunu görebiliyorum.

Önümde volta atıyor, bir sonraki adımda ne yapacağını düşünüyor ve ben de bunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum. "Yaptığının bedelini ödeyeceksin."

"Ben ne yaptım?" Soru şaşkınlıkla söyleniyor. Korku içeri girerken arzuyu göz kırparak uzaklaştırmak zorunda kalıyorum.

"Bana silah doğrultmak. Bana karşı durmak." Sözlerinde herhangi bir öfke barındırmıyor. Sadece gerçek ve kesinlik.

"Zaten yaptığımı sanıyordum." Kelimeleri soluk soluğa söylerken sesim boğuk çıkıyor. "Güvenimi kaybettin."

Konuşmak için kendime güvenemediğimden sadece başımı sallayabiliyorum. Onu ilk gördüğüm gecedan beri bana yaptığı her şeyi düşünüyorum. Beni nasıl mahrum bıraktığını, bana yalan söylediğini, beni kilit altında tuttuğunu ve beni hem zevk hem de acıyla cezalandırdığını.

"Kin tutmak kalbi katılaştırır," diye mırıldanıyorum kendi kendime, ama sözlerim onun için de. "Benim bir kalbim yok, bülbül." Onun yanıtı çabuk oldu, ama benimki de öyle.

"Bana yalan söylemenden hoşlanmıyorum."

Bir an için sessizlik oldu. Carter bu gece için kararını verdi. Ama zamanımız var. Ne kadar olduğunu bilmiyorum ama her zaman umut vardır. Ve ruhumun onunkiyle konuştuğunu biliyorum. Ruhum onunla kalmak için çaresiz. Önemli olan tek gerçek bu. *Ona ihtiyacım var.*

"Eğer bu gece yatağında kalacaksan, beni tatmin etmek zorundasın." Carter konuşurken

bakışlarım önce güçlü çenesine, sonra da boğazına takılıyor. Göğsünün yükselip alçalmasını ve ayağa kalkmasını izliyorum.

önümde kemerini çözüyor. İlmeklerin arasından çekilirken havada tıslayan derinin sesi amımın ısınmasına ve sıkışmasına neden oluyor.

"Seninle kalıyorum," diyorum ona meydan okuma ve açgözlülük karışımı bir istekle. Yardım edemem ama sadece dokunulmaya ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Sevmeye. Üzerimde özgürce hüküm sürmesine ve ona ne kadar ihtiyacım olduğunu *hissetmesine*. İhtiyacımız olan şey *bu*.

Pantolonunun fermuarını açarken konuşmuyor ve sonra yumuşak bir gümbürtüyle yere düşmesine izin veriyor.

Aleti önümde sallanıyor, şişmiş ve her bir damarı dışarı çıkmış. Kalınlığının şimdiden içimde titreştiğini hissedebiliyorum. Buna ihtiyacı olabilir ama benim de ihtiyacım olduğunu biliyorum. Sevmeye ihtiyacım var. Olduğum kişi için sevmeye, bu adam tarafından ve sadece bu adam tarafından.

"Yatağa karnının üzerine uzan," diye emrediyor ve ben de hareket etmeye hevesleniyorum. Elimden geldiğince aramızdaki ilişkiyi düzeltmek istiyorum.

Ve eğer bana böyle emretmeyi, beni kirletmeyi, yatağında beni aşağılamayı seçerse, itiraz etmeden ona itaat edeceğim. Çünkü ben de buna bayılıyorum.

Yatağa tırmanıp soyunurken ve giysileri yere atarken Carter'ın başucundaki çekmeceyi açtığını duyuyorum. Ne aldığından emin değilim ama umurumda değil. Sadece onu istiyorum. Onu nasıl elde edebilirim.

Bir yanağımı yastığa bastırarak, yatağa uzanıyorum, çırılçıplak ve onun istediğini yapmasını bekliyorum. Bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Bu şekilde değil. Sözleri zehirli ve şefkatten mahrum bırakması işkence gibi ama burada, böyle, bana zarar vermeyecek. İncitmeyeceğini biliyorum. Söylese de söylemese de, bir parçası beni, bütünlüğünün benden nefret edebileceğinden daha çok seviyor.

Bu düşünceyle kalbimle birlikte yatak da alçalıyor ve Carter üstüme tırmanıyor, üzerime eğilirken sert ereksiyonu kalçama saplanıyor. Parmakları yan tarafımda geziniyor ve tüm bedenimin titremesine neden oluyor. Boynumu öpmek için kulağımın üzerindeki saçları nazikçe geri çekiyor, tüylerim diken diken oluyor, meme uçlarım sertleşiyor ve omuzlarımdan aşağı bir ürperti yayılıyor.

"Beni sevdiğini sanıyorsun, Aria," diye fısıldıyor kanımı buza çeviren tehditkâr bir ses tonuyla. "Sana tam olarak nasıl bir canavar olabileceğimi göstermeme izin ver."

Saçlarımdan tekrar yerine düşmesine izin vererek daha dik oturuyor ve etrafımdaki hava artık onsuz daha soğuk geliyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor, ama süregelen tehdidi görmezden geliyorum ve bana yapmak istediği her şeyi memnuniyetle karşılıyorum. O benim, ben de onun.

Havada bir klik sesi duyuluyor ve aynı anda kıcıma ani bir soğukluk çarpıyor. Islak ve kaygan ve ne olduğunu anlamam bir anımı alıyor.

Carter kayganlaştırıcıyı kıcımın üzerinde gezdiriyor ve sonra parmağını yasak girişime doğru uzatıyor. Isı vücuduma yayılıyor ve ne yapacağını bildiğim için hareketsiz kalmak için mücadele ediyorum.

Acele etmiyor, benimle alay ediyor, beni geriyor, çok uzunmuş gibi hissettiren bir süre boyunca kendini içeri ve dışarı itiyor. Dayanamıyorum. Ne istediğini ve benden ne alacağını bilerek daha fazla beklemeye dayanamıyorum.

"Carter," diyorum ve onun adı dudaklarımda bir yalvarışa dönüşüyor. O beni sustururken başım bir o yana bir bu yana hareket ediyor.

Ben.

Başını içime bastırıyor ve bu çok fazla geliyor. Ondan uzaklaşıyorum, dişlerim sıkışmak.

"Geri it," diye emrediyor ve içime girerken ekliyor, "Hemen şimdi geri it."

Kalçalarım hafifçe yukarı doğru eğiliyor, gerçi sadece onları kavradığı için ve dediğini yapıyorum, ama bu çok fazla. Çok fazla. Vücudum yasak dokunuşla alev alev yanıyor.

Çok ateşliyim. Şimdiden çok doluyum. Onun altında kıvranmamaya çalışırken tenimin her santimi karıncalanıyor.

Bir eli kalçamda, diğeri omzumu morartıcı bir güçle kavarken, hızlı ve acımasız bir hamleyle tüm benliğini içime sokuyor.

İlk kez bu şekilde gerilmenin verdiği acı beni yastığı ısırmaya zorlarken gözyaşlarım sel olup gözlerimi yakıyor. Onun içimde nabzının attığını, sertleştiğini ve büyüdüğünü hissedebiliyorum ve bu çok fazla. Her şey çok fazla.

Arkamda yavaş ama amansız bir hızla ilerlerken vücudum yanıyor, soğuktan donuyorum.

"Carter," diye inliyorum, çünkü karşı konulmaz bir his bana uzaklaşmam için yalvarıyor ama sonra, aynı ihtiyaçla, geri itip onu bu şekilde daha fazla almam için.

Klitorisim altımdaki yorgana sürtünüyor ve inliyorum. Tek bir zevk iniltisi, bedenim bunu acıya tercih ediyor. Carter bunu hızını arttırmak için bir işaret olarak alıyor, acımasızca kıcımlı beceriyor ve her sert pompada vücudumu yatağa doğru itiyor.

"Siktir," diye inliyorum ve o da göğsünün derinliklerinden gelen alçak bir iniltiyle karşılık veriyor.

Başım dönerken ve nefes almakta zorlanırken parmaklarım yorganı kazıyor, tırnaklarım ipleri tırmalıyor. Zaten sarhoş olduğum bir kokteylde zevk ve acı birbirine karışıyor.

Kulağımın dibine fısıldıyor, "Sen benim için çok pis bir fahişesin." Aynı anda parmaklarını amımın içine sokuyor ve başparmağını klitorisime bastırıyor.

Vay anasını!

Sessiz bir ecstasy çılgılığıyla ağzım açık kalıyor. Zevk vücudumda dalgalanıyor ve arkamdan iterken, kalçalarını pistonlarken ve beni hem parmaklarıyla hem de horozuyla neredeyse çok fazla olduğu noktaya kadar doldururken beni felç ediyor. Hiç böyle hissetmemiştim. Çok dolu, çok ateşli, mutluluktan tükenmiş.

Orgazmım azalmaya başladığında beni daha sert sikiyor. Durmuyor, içime o kadar derin batıyor ki beni ikiye ayıracakmış gibi hissediyorum. İçgüdüsel olarak dönmeye ve onu itmeye çalışıyorum.

Carter anında durdu. Kendini zar zor içimde tutarak, soğuk bir bakışla bana "Ellerini aşağıda tut" diyor. Sesinde hiçbir arzu, merhamet ya da sevgi duygusu yok. Onu itmeye cüret ettiğim için öfkeden başka bir şey yok.

Sistemimde bir şok etkisi yarattı. Arzu ve sevgiden başka bir şey hissetmezken onu böyle görmek ayıltıcı. İfadesini değiştirip yumuşatırken ve omuzlarımı nazikçe yatağa doğru iterken bile buz gibi bir rüzgar içimi kasıp kavuruyor.

"Bu çok fazla," diye fısıldıyorum ve acı gitmiş olsa da, sahip olduğumuz şeyin yoğunluğu yok oldu.

"Tekrar uzan," diye emrediyor bana, kalbimde derin bir çatlak bırakacak şekilde. Yanağımı yastığa geri koyduğumda parçalandığını duyabiliyorum.

Bana bir daha dokunmadı; beni sikmeye devam etmedi. Boşalmasına izin vermiyor.

Onun yerine ayağa kalkıp benden uzaklaşıyor. O banyoya girip ışığı yakarken, orgazmımın verdiği zevk yok olurken ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

Şu anda kendimi yalnız, kırılmış ve kullanılmış hissediyorum. Tamamen yalnız. Bu bana en son birlikte olduğumuz zamanı hatırlatıyor, beni bağlamasını ve beni becermemesini. Onun yerine, bana işkence ettikten sonra beni terk etti.

Hepsi bu muydu? Daha fazla işkence mi?

Beni silerken ve banyoya dönerken hareketsiz kalıyorum. Göğsümde bir boşluk hissediyorum ve yutkunmakta zorlanıyorum. Belki de onu bu gece kaybetmedim. Belki de onu asla affetmeyeceğimi söylediğim o gece kaybettim. Belki de silahı elime aldığım anda onu kaybettim ve bunu daha yeni gördüm.

Ŗu anda tek bildiğim onu kaybetmiş gibi hissettiğim.

Ağlamayı reddederek yanağımın içini ısıyorum ve ışığı kapattıktan sonra yatağa geri dönüşünü dinliyorum. Yanımda yatağa girdiğinde yatak gıcırıyor. Üzerime serdiği çarşafın altına girmiyor, ben de olduğum yerden kıpırdamıyorum. Onu bekleyeceğim.

Beni seviyor. Beni sevdiğini biliyorum ama neden hiç sevmiyormuş gibi hissediyorum? *Neden kendime yalan söylüyormuşum gibi hissediyorum?*

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ve şans eseri ona bakıyorum. Güneş doğmuş ve o karanlıkta saklanamıyor. Gözleri yorgun ve yüzü daha önce hiç olmadığı kadar yaşlı görünüyor.

Yatağa uzanıp hiçbir şey söylemezken boğazının düğümlenmesini izliyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. Daha fazla sessizlik. Ve bu dayanabileceğim son şey.

Kuru dudaklarımı yalayarak, niyetinin sadece beni incitmek olduğunu anlıyorum, en azından arkamı döndüğüm o anda, her şeyin çok fazla olduğu o anda. Hemen ayağa kalkıp çarşafı kenara iterek ondan uzaklaşıyorum.

Güçlü bir eliyle kalçama sarılıp beni sert, yontulmuş göğsüne çekerken kavrayışı sıcak, içimi yakıyor.

"Sana değer verdiğimi biliyorsun." Kelimeleri sertçe söylüyor ama bana bakmıyor. İlk başta bakmadı. Gözleri benimkileri bulana kadar göğsümdeki çarpıntı boğazıma kadar yükseliyor, acıyla dönüyor.

Kaos içimi büküyor ve çarpıtıyor. Onun için üzülüyorum, ihanete uğramış hisseden ve ne yapacağını bilemeyen bir adam çünkü hayat ona her meydan okuduğunda, onları basitçe öldürdü, yine de burada duruyorum.

Ama aynı zamanda acı çekiyorum. Carter gibi acımasız ve kalpsiz bir adama aşık olduğum için.

"Bunu bir daha asla yapma," diyorum, sesimin kırılmasını zorlukla önleyerek. "Bana asla senin için bir hiçmişim gibi davranma."

"Bu bir tehdit mi?" diye soruyor, hâlâ bana bakmadan.

"Hayır. Tehdit değil, söz. Carter, bana bak." Sesim keskinleşiyor ve gözleri benimkileri buluyor. "Eğer bunu bir daha yaparsan, seni terk ederim." Bunu ona söylemek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor, çünkü bunun doğru olduğunu biliyorum. Ve bunun olacağından endişeleniyorum. Kaçınılmaz olmaya çok yakın hissediyorum.

"Tam olarak ne yapacağım?" diye soruyor bana, sanki bilmiyormuş gibi davranmaya cüret ederek. Sanki bu gece beni ne kadar incittiğinin farkında değilmiş gibi.

"Bana sahip olman için ne kadar istekli olduğumu kanıtlamak için beni becer. Hayatında anlamsızmışım gibi yanımdan geçip git." Fuayede nasıl hissettiğimi hatırlayarak son sözlerimde neredeyse boğuluyordum. "Bana bir bakış bile atmaya değmezmişim gibi davran."

"Önce seni istedim. Seni becerdim çünkü seni istiyordum." "Ama bir şey... değişti." diye ekleyene kadar sesi keskin.

"Bir şey mi var?" Ona soruyorum ama bana cevap vermiyor. Sanki ben soruyu hiç dile getirmemişim gibi konuşmaya devam ediyor.

"Kafama silah dayamak nasıl bir şeydi?" diye soruyor ve sesi duygu yüklü. "Senin için bir şey ifade ettiğimi hissettirdiğini mi düşündün?" Acısını soğuk bir kayıtsızlık maskesinin ardına saklamıyor. Yutkunduğunu duyabiliyorum ve ilk kez yüz ifadesiyle bana her şeyi gösteriyor. Onu çok derinden incitmişim ve farkında bile değilmişim.

"Carter, yapma..." Kıpırdamadan durmasına rağmen ona yaklaşıp söylemeye başladım. "Sadece hayatta kalmaya çalışıyordum," diyorum anlaması için yalvararak. "Eğer geri alabilseydim..."

"Yapmazdın," diye sözümü kesti ve hakkı olduğunu biliyorum. Bu koşullar altında,

arkadaşlarımı ve ailemi öldürmesine izin vermezdim. Bu bilginin beni bu denli dehşete düşürmesi çok kötü. Bundan canlı çıkmamın hiçbir yolu yok.

"Sen sadece hayatta kalıyordun. Belki de benim için hiçbir şey ifade etmiyormuşsun gibi davranmak

hayatta kalmak."

İtirafından etkilendim ve bundan nefret ettim. Sahip olduğumuz hayatlardan ve kaderin bizi birbirimizin yoluna çıkarmasından nefret ediyorum.

"Lütfen bunu yapma, Carter." Umutsuzluk pençelerini geçirirken boğazım düğümleniyor. "Kırıldığımızı biliyorum ama buna bir son ver. Bunu bir daha yapma. Durumu daha da kötüleştirme."

"Daha iyisini yapamam," diye karşı çıkıyor.

"Bana beni tekrar önemseydiğini söyle," diye fısıldadım, ona yaklaştım ve hala devam eden acıyı görmezden geldim. Carter'ın kucağına geri döndüğümde, beni buraya geri götürmesine kolayca izin verdiğimde, bu kadar kırıldığımızı bilmiyordum. Onu sevmenin her şeyi düzelteceğini düşünecek kadar nasıl bu kadar aptal olabildim? Sanki savaşı durdurabilir, geçmişini yeniden yazabilir ve bizi bekleyen her şey için yenilmez yapabilirmiş gibi.

Bir süre sonra beni önemseydiğini söyledi, ama sonra o kelimeleri söyleyene kadar zaten bildiğimi itiraf etmeye cesaret edemediğim bir gerçeği söyledi. "Keşke yapmasaydım. Yapmasaydım her şey daha kolay olurdu."

CHAPTER 4

Carter

İçine her girdiğimde, geçen gece yaptığı itirafları hatırlıyordum. Ben olmasaydım Nikolai ile birlikte olacağını ve beni asla affetmeyeceğini nasıl söylediğini. Ciddiydi. Hâlâ da öyle.

Onun içinde olmak bir cennet, ama dün gece cehennem gibiydi. Ondan zevk almamın hiçbir yolu yoktu. Tek düşünebildiğim bu iş bittiğinde benden nasıl nefret edeceği. Onu elimde tutmamın hiçbir yolu yok. Bu imkansız.

Bir yumruk oluşturup kesiklerin açılmasına izin verirken ve acının parmak eklemlerimi parçaladığını hissederken elime bir uyuşukluk yayılıyor. Ofis sandalyemde arkama yaslanarak, başka bir şey hissetmek için elimi tekrar tekrar sıkıp açıyorum.

Hiç bu kadar çok unutmak istememiştim. Bizi içine soktuğum karmaşayı silmek için. Onunla kaçmak ve yeniden başlamak.

Hiç hissetmediğim bir acı ve içinde bulunacağımı hiç düşünmediğim bir pozisyon. Çünkü başka hiç kimse için böyle hissetmemiştim. Daha önce hiç kimse benim için bu kadar önemli olmamıştı. Kardeşlerim bile.

Bundan birlikte nasıl çıkacağız bilmiyorum. Ve daha fazlasını hiç istememiştim.

Küçük kürelerle başlayıp merkeze ulaşana kadar büyüyen uzun inci dizisi, masanın üzerindeki kadife kutusundan bana bakıyor. Parlatılmış incilerin yanardöner ışıltısı bakışlarımı çalıyor. Aria'm gibi onlar da beni büyüledi. Dikkatimi çekebilen her şey ona ait olmalı.

Önceki kolyesini sonsuza dek takabileceği bir kolyeyle değiştirmem gerekiyordu. Bu kolye zamansız ve beni terk etse bile sonsuza dek saklaması için dua ediyorum. Birlikte olmamız sadece uykumda dönmeye cesaret edebileceğim bir rüya olsa bile, sahip olduğumuz şeyin sonsuz olması için dua ediyorum.

Kapı gıcırdayarak açılmadan hemen önce Aria'nın ayak seslerinin ofisime yaklaştığını duyunca kadife kutuyu kapatıyorum. Aria'nın gözleri uykusuzluktan hâlâ şiş ve kırmızı, dudakları şişmiş. Bir eliyle uyku tulumunu kavırıyor ve açık olmasına ve gözlerimiz çoktan buluşmuş olmasına rağmen şakacı bir şekilde kapıyı çalıyor.

Gülümsemeye çalışıyor, ama gülümsemesi geldiği gibi kayboluyor. Kahretsin, acıyor. Onun mutlu olmasından başka bir şey istemiyorum. Benimle, olduğum ve her zaman olacağım adamlarla gerçekten mutlu olmasını.

"Giyinmemi isteyip istemediğinden emin değildim," diye zar zor konuştuktan sonra ekledi, "çünkü ortada kıyafet yoktu."

Yutkunurken boğazını izliyorum ve yine pijamasının ince pamuğunu elinde top yapıyor. Onu yatakta giymiyor, sadece yatak odasından çıkarken giyiyor. Havadaki gerilim yoğun ve parmaklarımın tekrar uyuşmasına ve acıyla sızlamasına neden oluyor.

"Hâlâ yapmamı istiyor musun?" Ona soruyorum ve o da hiç tereddüt etmeden başını sallıyor. Onun bu itaatkâr yanını, bu güven veren yanını seviyorum. Benim bu yanımı istemesini seviyorum. Daha da ötesi, ona istediğini bu kadar kolay verebilmeyi seviyorum.

"Böyle şeyler yapman hoşuma gidiyor," diye cevap veriyor.

Başımı sallayarak ayağa kalkıyorum ve masanın diğer tarafına doğru ilerliyorum, yumruyu yutuyorum ve her zaman kontrolün bende olması gerektiğini hatırlıyorum. Hem onun için, hem de ailem ve bana güvenen diğer herkes için. Aria olduğu yerde duruyor, kaybolmuş ve güvensiz görünüyor.

Her şeyin sebebinin ben olduğumu bilmeme rağmen bundan nefret ediyorum. Onu kolayca kollarıma geri getirebilir ve sevebilirdim. Ama bu sadece onun benden nefret etmesiyle, beni kırmasıyla ve akıl sağlığımın son parçasını da yok etmesiyle sonuçlanır.

Eğer bu şekilde, yavaşça ve aramızda büyüyen bir uçurumla biterse, kabullenmesi daha kolay olacaktır. İkimiz için de.

"Senin için," diyorum ve alması için siyah kutuyu uzatıyorum, ancak o zaman bir adım öne çıkıyor. Kutu gıcırdayarak açılırken sandalyeyi ona doğru çekip oturuyorum ve sırtım pürüzsüz deriye değdiğinde, "Bu senin doğum günü hediyen," diye açıklıyorum.

Dudaklarını küçük bir gülümsemeye zorluyor, ama hüzün orada kalıyor. "Çok güzel," diyor ama bana bakmıyor. "Diğer... kolyeme ne oldu?" İçgüdüsel olarak eli yakasına, eskiden elmas ve incilerin olduğu yere uzanıyor.

"Bıraktığın yerde," diyorum ona ve sonra kutuya bakıyorum, hâlâ duvara yaslanmış ama normalde durduğu yerde durmuyor. Eski yerine geri dönmesini istemiyorum. Hatırlamak istiyorum. Hatırlamak *zorundayım*. O kendini o kutuya kilitlerken, tam da bu sandalyede otururken hissettiklerimi hatırladıkça içim çalkalanıyor. İçimdeki nefret ve öfke beni hasta ediyor ama daha da önemlisi, istediğim şeyin asla olamayacağını fark etmem.

"İyi miyiz?" Aria'nın hem istek hem de korku dolu nazik sorusu dikkatimi onun muhteşem yüzüne çekiyor.

"Hiçbir zaman iyi olacağımızı sanmıyorum." Cevabım anında ve sanki kesinmiş gibi sakince söyleniyor. "Ama bu seni daha az benim yapmaz."

"Ne yapabileceğimi bilmiyorum Carter." Aria incilere bakarken sesi perişan, parmak uçları her birinin üzerinde zar zor geziniyor. "Bunu düzeltmek istiyorum."

"Bu asla doğru olmayacaktı, Aria. Yaptığım şey doğru değildi ve yapacağım şey de... senin için doğru değil." Sözlerimin çıkış şeklinden hoşlanmıyorum. Sanki gitmesine izin veriyormuşum gibi, çünkü vermiyorum. İlişkiyi bitiren ben olmayacağım ama onun beni terk edeceğini biliyorum.

Bu kaçınılmaz.

"Benim için neyin doğru olduğuna sen karar veremezsin." Cevabı keskin, sevdiğim o meydan okuma, onun bile inkâr edemediği acı gerçeği kesip atıyor: Asla birlikte olmamamız gerekiyordu.

"Bana hâlâ kızgınsın, değil mi? Silahı kaptığım için." "Özür dilerim Carter" diye eklerken sesi titriyor. Kelimeleri aceleyle söylüyor ve bana doğru tek bir adım atarken zorlukla nefes alıyor, ben uzanıp belini ellerimin arasına alana kadar aradaki mesafeyi kapatıyor. Onu kucağıma çekebilirdim ama yapmadım. Onu olduğu yerde, bir kol mesafesinde tutuyorum.

"Öyle olduğunu biliyorum," diyorum ona ciddiyetle.

"Bu beni affetmediğın anlamına mı geliyor?" Acısı hiç de gizli değıl. Ne sözlerinde, ne ellerinin ellerimi tutuşunda, ne de gözlerindeki kehribar ve yeşim tonlarında.

"Mesele affetmek değıl, Aria. Nedenini anlıyorum. Hatta buna saygı duyuyorum. Ama yine olacaktı. Yine yaparsın." Onunla çekinmeden konuşuyorum. O da benimle aynı farkındalığa varacaktır. Bana verdiği acının aynısı ona da verilse bile bunu yapacaktır.

"Beni buraya koyan sensin. Beni tam ortasına koyan Carter. Beni hücreye kilitleyebilirdin, o zaman ayak bağı olmazdım." Bana yalvarıyor, sırf ona sahip olabilmem için özgürlüğünü ve her zaman olması gereken kadını elinden almamı istiyor.

"Uçup gitmek için kafesinden çıkmak isteyen sendin. Öyle değıl mi?" Bunun hiçbir şeyi değıştirmeyeceğini biliyorum. Ona özgürlüğünü verip sonra onunla yaptıklarından dolayı hayal kırıklığına uğramak aramızdaki hiçbir şeyi değıştirmez.

"Kanatlarımı kırpmayan sensin," diyor ve gözlerindeki ela karışımı ona aşık olmam için yalvarıyor. Teslim olmam ve onu sevmem için. Onlar bunu bilmiyor, tıpkı onun bilmediğı gibi. Ben zaten biliyorum. Onu içimdeki her şeyle seviyorum. Ama ona sunabileceğim tek şey bu. Zaten ona sahip olduğum her şeyi veriyorum. "Seni bulmama izin verdin. Bana bu şansı verdin... Biliyorum, vermeliydin" diyor ve ben de bunu inkar etmiyorum.

"Kanatlarını kırmak... seni tüm bunların dışında tutmak... bu suçların en büyüğü olurdu, bülbülüm."

CHAPTER 5

Aria

Ne kadar zamandır saklandığım odadan çıkmadım.

İnciler hala yastığımın üzerinde, bıraktığım yerde. Hem Carter'ın bu sabah bana verdiği inci dizisi, hem de ofisindeki kutudan aldığım gevşek inci ve elmaslar. Onarılamayacak kadar kırıldığımızı bile bile beni orada bıraktı. Ben de temizlemek için elimden geleni yaptım. Sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüp sadece bir hafta önce yattığım kutuya düşerken, kırılan yakamın kanıtlarını topladım.

Biten bir aşkın acısını bilirim. Her bir uzva ve parmağa yavaşça yayılan inkar edilemez bir duygudur bu. Uyuşturur ama affetmez derecede keskindir.

Yere düşene kadar her hıçkırıktaki göğsüm kabardı.

Sevgi yeterli değil ve bu dünyadaki en kötü şey. Sevginin her şeyin üstesinden gelmesi gerekir. Sebat etmesi gerekiyordu. Bunun yerine tek yaptığı ikimize de dayanılmaz acılar çektirmek oldu. Bir daha asla hissetmemek için her şeyi yapabileceğim bir acı.

Derme çatma yatağında, pelüş halının üstünde bir yığın yastıkla uzanıp kendimle savaştım. Olası her durumu düşündüm. Hücreye kendi isteğimle girip her şey bitene kadar arkamdan kilitlemekten, Carter'a babamı ve Nikolai'yi kendi ellerimle öldüreceğimi söylemeye kadar.

Ve her senaryodaki kadından nefret ediyorum. Onu küçümsüyorum. Ayrıca kendimle asla yaşayamayacağımı da biliyorum. Öleceğim güne kadar beklerdim. Her anı Carter'a karşı saklayamayacağım bir kızgınlıkla yaşırdım.

Kader acımasız ve bu dünya hayal ettiğimden daha soğuk.

Vücudum ağrıyor ve ayağa kalktığımda hareket etmeye başlamam biraz zaman alıyor. Ne zamandır bir şey yiyip içmedim... Ne kadar zamandır bilmiyorum. Başım dönüyor ve şakağında durmak bilmeyen bir ağrı var.

Yavaşça mutfığa doğru ilerliyorum, çıplak ayaklarımın yere yumuşakça basışını dinliyorum ve olabildiğince derin nefes alıp veriyorum. Peşinde olduğum şey bir fincan kahve, çoğu şeker ve kremadan oluşan sıcak bir fincan. Kahveye sadece kafein için ihtiyacım var. Ama Addison ve Daniel'in mutfaktan koridora taşıdıkları sesleri duyuyorum.

Kapının hemen dışında duruyorum ve Addison'ın Daniel'a onu bir daha asla terk etmeyeceğini anlatışını dinliyorum. "Söz veriyor musun?" Daniel'ın sesi sakinleştirici ve sesinde gizli bir

gölümseme var; Addison'ın

zihnimde onun dudaklarında beliren gülümsemeyi canlandırdım.

"Artık kaçmak istemiyorum." Addison'ın sesi içtenlikten başka bir şey değildi. "Aramıza hiçbir şey girmeyecek, Daniel. Eğer bunu başarabilirsek..."

Onları dinlerken yanağım kapının dışına dayanıyor ve aralarında her zaman var olan sevgiyi hissediyorum.

Kıskançlık duymaktan ve Carter ile benim için de bu kadar kolay olmasını dilemekten kendimi alamıyorum.

"O zaman evlen benimle." Daniel'ın yanıtı gözlerimin açılmasına neden oluyor ve birden kendimi davetsiz misafir gibi hissediyorum. Bir arkadaş ya da aile üyesi gibi değil. Farkında olmasalar bile, uzaklaşması ve anılarını lekelememesi gereken bir kulak misafiriyim sadece.

Kapı aralığından uzaklaşırken bile duyabildiğim hızlı öpücükler arasında ona evet derken sesi yumuşak. Arkamı döndüğümde, aynı anda hem hiçbir şey hem de her şeyi hissediyorum. Kıskançlık ve mutluluk. Paylaştıklarına asla sahip olamayacağımı bilmenin verdiği boşluk ve bunu kabul etmenin verdiği tamamlanmışlık hissi.

Tamamen yıkılmak böyle bir şey mi?

Tek bir derin nefesle, gözlerim kapalı ve kaslarım gergin, ileriye doğru bir adım atıyorum, ancak ilerlerken sert bir bedenin sıcaklığıyla çarpılıyorum.

Gözlerimi açtığımda nabzım hızlanıyor.

"Kayıp mı?" Carter'ın sesi benim ayak seslerim gibi kısık değil ve Addison ile Daniel'ın mutfaktan çıkıp koridora açılan kapıdan içeri girdiklerini duyabiliyorum.

Vücudum kaskatı ve omzumun üzerinden onlara bakacak cesareti toplamam bile bir an alıyor.

Ben buraya ait değilim. Bu benim için hiç bu kadar açık olmamıştı. Burada olmamalıyım.

"Aria," diye sesleniyor Addison hemen, ama şu anda hissettiklerimizde birbirimizden daha uzak olamayacağımızı bildiğim için ona bakmaya bile dayanamıyorum. Onu aşağı çekmeme, onun için bu özel anı mahvetmeme ihtiyacı yok ve şu anda bana verebileceği, benim de kabul edebileceğim hiçbir şey yok.

"Ben iyiyim," diyorum ve omzumun üzerinden burada sahip olduğum tek arkadaşıma bakmak için zar zor dönüyorum. Elimi kaldırmamla olduğu yerde durdu. "Lütfen." Bu tek kelime beni yalnız bırakması için bir yalvarış ve o da beni dinliyor.

Carter'ın etrafından dolanarak, olabildiğince hızlı bir şekilde yanlarından ayrılıyorum. Daniel'ın Addison'ın bileğini tuttuğunu ve Addison'ın gözlerinde yaşlarla bana baktığını görmek için sadece bir kez arkama bakıyorum. Carter gitti; nereye? Bilmiyorum ve umurumda da değil.

Hayatımda hiç bu kadar parçalanmış hissetmemiştim.

Hayatın benim için asla kolay olmayacağını biliyordum. Babamın olduğu adamla değil. Ama düşmanıma aşık olacağımı hiç düşünmemiştim. Öyle ki, ailem onun eliyle işlenen ölümlerin yasını tutarken, ben burada isteyerek onunla birlikte olacaktım. Ya da hiç olmaması gereken bir aşkın yasını tutacağımı.

Peki bu beni ne yapar?

Bu beni *kim* yapıyor?

CHAPTER 6

Carter

SAVAŞ KİMSE İÇİN DURMAZ.

Ölüm asla beklemez.

Aden, Jase'in kendi kanadındaki ofisinin dışında dururken başını sallayarak, "Her kanat güvende ve onarımlar devam ediyor efendim," diyor. Hasarın çoğu Declan'ın kanadında olmuş ama her şey kurtarılabılır durumda.

"Zaman çizelgesi nedir?" Aden'e soruyorum. O yeni bir muhafız, bir düzineden biri. Ölü sayısı geldiğinde, başlangıçta düşündüğümden daha fazla adam kaybettik. Şu anda herkesi yakınımızda tutuyoruz ama bu sadece geçici bir durum; hem Romano'nun hem de Talvery'nin adamlarını görene kadar. Jett küçük bir ekiple bu işi hallediyor. Her şey onu bekliyor. Ama beklemekten nefret ediyorum.

"Her şey yenilenene kadar en fazla iki hafta var," diye cevap veriyor ve ben de Jase'in açık kapısından içeri girip arkamdan kapatmadan önce başımı sallayarak onu etkili bir şekilde kovuyorum.

Jase'in ofisi benimkine hiç benzemiyor. Tek bir kitap bile yok. Masa da yok. Ben ona ofis diyorum çünkü o öyle diyor. Şömine neredeyse her zaman yanıyor ve alevler önündeki aynalı sehpadan yansıyor. Aynalı yüzeyin zaman içinde oluşmuş kalın bir patinası var. Sanırım Jase böyle olmasını tercih ediyor, yoksa parlatırdı.

Sağ taraftaki duvarda sıralanan raflarda topladığı nadir antika silahlar yer alıyor. Çoğunlukla kılıçlar ve bıçaklar. Sahip oldukları antik his ve kaba ilkel arka planları, odanın geri kalanının temiz çizgileriyle çelişiyor. Genel olarak, estetik modern ve çorak.

"O nasıl?" Jase bana soruyor. Ben şık, siyah deri koltukta onun yanına oturana kadar bakışları ateşin üzerinde kalıyor. Ancak o zaman bana bakıyor.

Ona cevap vermiyorum, kelimeler boğazımın arkasında duygularımla savaşıyor.

"O kadar kötü mü?" diye soruyor ve ben sadece başımı sallıyorum.

Kardeşimle otururken önümüzde ateş çıtırdıyor ve neredeyse on yıl önce buraya nasıl geldiğimizi hatırlıyorum. Ben daha çocukken, ölümün eşiğinde bırakılmışım ve bir an önce gelmesini diliyordum. Jase ilk hamleyi yapan kişiydi. Beni sokak köşesinde yakalayan adamların her birini öldürdü. Sadece öfkeyle besleniyordu, ama iyileşip ne yaptığını öğrendiğimde, bu öfkenin

onu terk etmesine izin verilmeden önce çok daha fazla ölüm olacağını biliyordum.

Teker teker öldürdük, çaldık, bir zamanlar başkaları için duyduğumuz korkuyla hükmettik.

Ama korkunun insanı değiştiren bir yönü var. Ve şu anda korkuyla motive olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Uğruna savaşmaya değecek tek kadını kaybedeceğimden korkuyorum. Sevebileceğim tek kadını.

Jase arkasına yaslanıp başparmağını çenesine sürterken kalın deri inliyor ve bana şöyle diyor: "Bu iş bittiğinde her şey yoluna girecek. Zamanla iyi olacak."

"Ya da öfke onu tüketecek," diyorum ve ona bilmiş bir bakış atıyorum ama yüzündeki ifade değişmiyor.

"O seni seviyor," onun tek cevabı.

Bakışlarını kırıp ateşe bakıyorum, bu kadar yüksek ve sıcak bir alevin kül olup yanmasının ne kadar süreceğini merak ediyorum.

"Buraya onun hakkında konuşmaya gelmedim."

"Her şey onunla ilgili, değil mi?" diye soruyor ve göğsüm sıkışıyor. O ana geri dönebilseydim ve ona intikam için savaşmamasını söyleyebilseydim, geri dönebilseydim ve bunun yerine kardeşlerimi alıp o korkunç yeri terk edebilseydim, yapardım. Dönüştüğümüz kişiden gurur duymuyorum ve bunun benim yüzümden olduğunu biliyorum.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," diyorum ona yalan söylemek ve Aria'nın bana ait olması gibi hastalıklı bir ihtiyaç yüzünden bizi bu boka bulaştırmamışım gibi davranmak yerine.

"O zaman ne hakkında konuşmaya geldin?" Jase sorar ve sonra başını arkaya yaslar. Masadan bir bıçak alır ve parmaklarının arasında bıçakla oynar.

"Buradan sonra ne yapmak istiyorsun?" Ona soruyorum. İçimdeki mücadele bastırılmış durumda ve o bunu görebiliyor. Herkesin görebileceğinden eminim. Hayatımda hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim.

"Bekleyelim derim," diye teklif ediyor, kükreyen ateşe bakarak. Alevler gözlerinin karanlığında dans ediyor.

"Onları şimdi vurabiliriz... Bırakalım sokaklar kan gölüne dönsün," diye öneriyorum ona, o günün yaklaştığını bilerek. Bu işler böyle yürür. Kazanan son darbeyi indirir.

"İki sebep var. Birincisi Sebastian'ın geri dönecek olması."

Sebastian. Geri döneceğini duyduğumda verdiğim ilk tepki hiç de beklediğim gibi olmadı. Sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum. Geri dönüp beni böyle gördüğü için utanıyorum. Aria buraya geldiğinden beri onu haberdar etmek için mesaj attım. Güvenli evi inşa ettirdiğinden beri benim sırdaşım oldu. Bana birden fazla kez demir attı. Aria'yı ve ne kadar kötü duruma düştüğümüzü biliyor.

"Ne zaman?" Soruyorum ve ardından boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum.

"Bu gece burada olacak, ancak hasarı görmek için önce malikanesine ve güvenli eve gidecek."

"Hasarın boyutunu henüz görmedi, değil mi?" diye sormadan önce bir homurtu çıktı.

Gittiği zamanki kadar acı verdiğine inanmak istemiyordum. Zamanla acım hafifledi. Ama onun gidişini ve uzun süre geri gelmeyişini hatırlamanın beni öldürdüğünü inkâr edemem. O ailemdendi. Hâlâ da öyle.

"Henüz değil," diye cevap veriyor Jase ve sonra ekliyor, "Chloe bir süre gelmeyecek."

"Bu anlaşılabilir bir şey," diyorum dalgınca. Zihnimin derinliklerinde, üç nedenden dolayı uzak durduğunu hep biliyordum:

Chloe burada olmayı hiç istemedi.

Romano'nun hâlâ gücü olsaydı onu öldürttü. Marcus.

Marcus insanlara yaklaştığında, insanlar onun emirlerini yerine getirme ve sonra da çok çok

uzağa gitme eğiliminde oluyorlar. Kardeşlerim ve ben bu kalıba meydan okuyan tek kişileriz.
Odunlar kükreyen ateşte parçalanırken ve kül zerrecikleri ısınan havada uçuşırken ortalık sessiz.

"İki neden olduğunu söylemiştin?" Jase'e hatırlatıyorum, Talvery'den geriye kalanları yok etmememiz için diğer nedeni bekliyorum.

"Babası geri çekildi," diyor bana, sandalyede arkasına yaslanırken hâlâ parmaklarını bıçakta gezdiriyor. Sadece savaşı bekliyor. Kardeşlerimin bu hayata sürüklenmesinin sebebi benim ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Talvery'den "babası" diye bahsetmesinden de nefret ediyorum. "Eninde sonunda gitmek zorunda. Sonsuza kadar saklanamaz."

"O gelene kadar bekleyecek miyiz?" Jase soruyor ve ben sadece başımı sallayabiliyorum. Bu savaşın sürdüğü her gün, Aria'nın bana çok yakın ama ulaşılamaz olduğu bir gün demek.

"Benden tavsiye almaya pek sık gelmiyorsun," diyor Jase ve ben bir an için cevap vermiyorum.

"Yorgunum," diyorum ona dürüstçe, ama başka bir şey söylemiyorum. Tek düşünebildiğim, o beni terk ettiğinde ne olacağım. Ölmeyi bekleyen bir adamın kabuğu olacağım, tıpkı Jase'in bu savaşı beklediği gibi.

Bakışları içimi yakıyor ama daha fazlası için beni zorlamıyor. Belki de zaten biliyordur. "Talvery de aradı."

Başımı ona çeviriyorum ve kaşlarım bu itiraf karşısında hem şok hem de öfkeyle birbirine çarpıyor. "Ne zaman? Neden-"

"Az önce, sen gelmeden önce." Bana söylenmediği için sinirlenerek sözünü kesmeye çalışıyorum ama Jase devam ediyor: "Sadece bir şey bilmek istedi ve sonra telefonu kapattı."

"Ve sen de ona bilmek istediği şeyi söyledin?" Kör tırnaklarım kolçağın yumuşak derisini kazıyor.

"Aria'nın hâlâ hayatta olup olmadığını öğrenmek istedi. İyi olup olmadığını." "Ona ne söyledin?" diye sorduğumda bana bakmadan önce gözlerini ateşe dikerek sakın sakın konuşuyor.

"Gerçeği."

Neredeyse Talvery'ye hangi gerçeği söylediğini soracakken dilimi ısırarak zorunda kalıyorum. Çünkü onun iyi olmadığını biliyorum. İkimizde de iyi olan hiçbir şey yok.

CHAPTER 7

Aria

Nikolai ile yaptığım ilk kavgayı ASLA UNUTMAYACAĞIM. Saklandığım odada oturmuş, önümdeki güzel duvar kağıdına bakarken, ayaklarımın dibinde boş bir tuval ve elimde kullanılmamış bir tebeşir çubuğuyla ona nasıl bağırdığımı ve onun da bana nasıl bağırdığını hatırlıyorum.

Bu bir gençlik aşkı kavgasıydı. Ama aynı zamanda sonun başlangıcıydı ve ikimiz de bunu biliyorduk.

O gün bana ateş etmeyi öğretmiş, silahını ateşlememe izin vermişti. O sadece on yedi yaşındaydı, ben ise on altı. Ateş etmeme izin vermesi için ona yalvarmıştım. Nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordum ama o bana bunu yapmaması gerektiğini ve zaten hiçbir zaman bilmem gerekmeyeceğini söylemişti.

Bunun beni ne kadar kızdırdığını açıklayamam ama önemli değildi çünkü evimin arkasındaki ormanın önünde durduğumuzda arkamda hareket etti. Göğsünü sırtıma bastırdı ve bana nasıl ateş edeceğimi öğretirken elleri ellerimi tuttu.

Silah geri tepti ama onu ellerimde sabit tuttu. Kulağıma fısıldayarak nasıl bir his olduğunu sorduğunda içime yayılan sıcaklığı hatırlıyorum. Bir süredir neredeyse her gece geç saatlerde görüşüyorduk.

Beni önemsediğini biliyordum ama ona itiraf ettiğim o üç kelimeyi bana söylememişi.

Omzumun üzerinden baktım ve dudakları tam orada, benimkilere çok yakındı. Bir süre onlara baktım ve iyi ki de bakmışım çünkü o an babamın evden hışımla çıktığı andı.

Daha babamı görmeden kendimi Nikolai'dan ayırdım.

O gece silah için ya da ateş etmeyi öğrenip öğrenmemem gerektiği için kavga etmedik. Kavga ettik çünkü o aramızdaki ilişkiyi bitirmek istiyordu. Babamın buna asla izin vermeyeceğini söyledi.

Kavga ettik çünkü ben onunla kaçmak istedim ama Nikolai bunu reddetti. Ayrılma riskini almak ve sahip olduklarımızı korumak yerine olduğumuz yerde kalmanın ve birbirimizi görmeyi bırakmanın daha iyi olacağına karar verdik.

Bir daha benimle görünmek istemedi ve ben de bu yüzden çılgılık attım. O benim her şeyimdi ve bunu biliyordu. Babamın öğrenmesini neden istemediğini anlamama rağmen bu beni derinden yaraladı. Ona acımı gösterdiğim anda, acımı benden aldı.

Nikolai onu öptü ve daha iyi yapacağını söyledi. Her şeyi benim için yaptığını ve bir gün bunu

göreceğimi söyledi. Onun yokluğuna alışmam zaman aldı. Ve ne zaman ağlasam, ne zaman ona ihtiyaç duysam, bir anlığına bile olsa, bana geldi.

Yaşadıklarımızı atlatıp onu sadece bir arkadaş olarak görene kadar beni sevdiğini hiç söylemedi. Ama bana söylemeden önce sevdiğini biliyordum. Çünkü birini sevdiğinizde, onu acı içinde görmeye dayanamazsınız.

Carter öyle biri değil. O yatırılacak ya da yatırılacak bir adam değil. O, başparmağını kurşun yarasının içine sokup daha sert iten bir tip. Carter böyle bir adam.

Carter'la acımı öpüp yok edemezsin. İçinde yaşamamı istiyor, çünkü o da kendi acısıyla yaşıyor. Onun yanında durmak, ıstıraptan zevk almak ve daha da ötesi ona hükmetmek anlamına gelir.

Kapımın çalınması beni ürkütüyor. Yumuşak bir ses ve karşı taraftakinin Carter olmasını dilersem de, öyle olmadığını zaten biliyorum.

Carter da öyle nazikçe kapıyı çalacak biri değil. "Evet?" Kapalı kapının arkasından sesleniyorum.

"Benim." Addison'ın sesi kapıdan içeri giriyor ve ona cevap vermeden önce sakın bir nefes almak zorunda kalıyorum.

O içeri girerken gözlerim yorgun ve uykusuzluktan yanıyor.

"Burada olduğumu nereden biliyordun?" Ona soruyorum ve ancak o zaman sesimin ne kadar kısık olduğunu duyuyorum.

Yastık yığınının üzerine oturup etrafıma baktığımda, bunun ne kadar acınası görüldüğünü fark ediyorum. Ne kadar acınası

Bakıyorum.

"Daniel söyledi," diyor usulca, gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümsemeyle. Benimle birlikte derme çatma yatağıma oturmadan önce sadece kısa bir süre etrafına garip garip bakıyor.

Kulak misafiri olduğum için onun adına mutlu olduğumu söylemek istiyorum. Ona sarılmak ve bir kaza olmasına rağmen iyi haberi zaten bildiğimi söylemek istiyorum. Birçok şey yapmak istiyorum ama Addison bir amaçla geldi ve önce bana konuşma fırsatı vermiyor.

Bunun için minnettarım çünkü onu görmek beni endişelendiriyor ve koşullar göz önüne alındığında garipleştiriyor. "Buraya ilk taşındığımda... şey," diye duraksayıp boğazını temizledikten sonra devam etti, "yaklaşık

Burada, Crescent Hills'e taşındığımda kimsem yoktu."

Bağdaş kurup oturmasını izlerken bacaklarımı göğsüme çekip sırtımı duvara yaslıyorum. Yanımda katlanmış küçük bir pelüş battaniye yığını var ve o en soluk pembe olanı, yumuşak bir şönili alıyor ve battaniyeyi etrafına çekiyor.

"Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim," diyorum ve başını hayır anlamında sallıyor.

"Ben bir yetimdim," diyor sesi çatlayarak ve ben şaşırıyorum. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Yetim gibi görünmüyor muyum?" Kaşlarını kaldırıp şaka yapıyor, ancak buna eşlik eden küçük kahkaha hüznü. "Bu konuda pek konuşmuyorum, biliyor musun?" O konuşurken başımı sallıyorum ve bunun nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışıyorum.

"Her neyse, birkaç farklı aile arasında gidip geldim ve buradaki fena değildi; birçok açıdan diğerlerinden daha iyi değildi. Beni umursamıyorlardı, sadece beni hayatta tutmak için para alıyorlardı, anlıyor musun?" Addison bir an için alt dudağını çiğniyor ve ben tüm bunları bana neden anlattığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Derin bir nefes alıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Tyler yüzünden kaldım."

"Tyler?" Adını duyduğumda tenimi dondurucu bir his kaplıyor. Sanki ölen Cross kardeşimi tanıyormuşum gibi hissediyorum. Onu rüyamda gördüm ve Addison'a rüyasında söylediği sözler

beni terk etmedi.

"Hepimiz fakir büyüdük ve bu yüzden beni okuldaki diğer çocuklar gibi yargılamadı. Babası bir alkolikti ve kardeşleri de... hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yapıyorlardı. Ve bu beni bazen korkuturdu. Ama o beni seviyordu, ben de onu birçok yönden seviyordum. Ayrıca kardeşini de sevdiğimi fark ettim - o zamanlar hiçbir şey olmasak bile Daniel'i daha çok seviyordum. O zamanlar Daniel'la neredeyse hiç konuşmuyordum.

zaman." Gözyaşları görüşünü bulandırıyor ve onları fırçalayarak uzaklaştırıyor. "Cross çocukları beni korudular, kimsenin sahip çıkmadığı bir şekilde bana sahip çıktılar. Carter da dahil." Gözyaşlarının düşmesine izin veriyor ve burnunu çekerek bana, "Yemin ederim, içinde çok fazla iyilik var," diyor.

Alt dudağını yalıyor, orada kalan gözyaşını topluyor ve o zaman fark ediyorum ki gitmek istediğim için iyi olmadığını düşünüyor. Çünkü Carter'ı sevmiyorum.

"Biliyorum var," diyorum ve o daha fazlasını bekliyor. Benden gelmeyecek bir "ama" için. "Onu seviyorum ve bu aileyi seviyorum." İçimden duygular dökülüyor, artık hissedemeyeceğim kadar derinlere gömmek istediğim duygular. "Bu ailenin bir parçası olmayı senin tahmin edebileceğinden çok daha fazla istiyorum."

Başını eğip bana bakıyor ve ben de gülümsüyorum. "Belki de biliyorsundur." Beni koruyan ve seven bu ailenin bir parçası olma düşüncesiyle gözyaşlarımı tutabilmek için burnumu çekiyorum ve tavana bakıyorum. Öyle olsalar bile... oldukları adamlar.

"Yani onu seviyorsun?" diye soruyor ve elini dizime koyarak bana doğru uzanıyor. "Onu affediyor musun?"

Doğru olduğunu bilerek başımı sallıyorum. Her iki ifade de çok doğru.

"Beni affetmiyor." Ona göğsümde bir delik açan gerçeği söylüyorum. Eskiden taktığım kolyeden birkaç gevşek inciye çıkarabilmek için uyku tulumunun cebine uzanmak zorunda kalıyorum. Ona "Bana güvenmiyor ve ne bana ne de başkasına merhamet göstermeyecek" derken boncuklar elimde usulca birbirine vuruyor.

"Buraya gelip sana bir şey söylemek istedim. Beni korkutan bir şey, Aria." Addison'ın sesi düşüyor ve gözleri daha önce ondan görmediğim bir yoğunlukla kararıyor.

"Devam et," diyorum fısıltıyla, kanımın sıcaklığının düştüğünü hissederek. Yavaşça nefes verirken avuçlarını kot pantolonuna sürtüyor.

"Tyler'ın mezarına gittim." Gözyaşları, bulutların fırtına tehdidinde olduğu gibi, yavaşça ve yaklaşan bir zorunlulukla gözlerinde toplanıyor. "Çok fazla unutma beni vardı." Önümden geçip güzel nevresimlerle kaplı ama kilitli olan ve asla açılmayacak pencereye bakıyor. Yine de bu küçük gerçeği bildiğinden şüpheliyim. "Gitmeden önce yanımda iki paket tohum getirdim ve onları mezarının etrafına serptim" derken bakışları orada kalıyor. Gözleri benimkilere kayıyor. "Şimdi mavi ve beyaz bir tarladan başka bir şey yok" diyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Garip bir deja vu hissi kemiklerimin derinliklerine doğru ilerliyor.

Sakinleştirici bir nefes veriyor ve başını hafifçe sallıyor. "Döndüğümüzden beri rüyamda onu görüyorum. Aynı rüya, Aria."

Buraya ilk geldiğimden beri gelip giden bir rüya hatırlıyorum. Bu yerde hücreye kapatıldığım ilk haftadan beri, ama bu onun anlattığı gibi değil.

"Tyler sana hatırlatmamı söyleyip duruyor. Onu sıkı tut. Sakın bırakma... yoksa ölür."

Varlığımın derinliklerinde, Carter'ın onu sevecek birine ve karşılığında sevebileceği birine ihtiyacı olduğunu biliyorum. O acı çeken bir adam, kendi yarattığı bir kaleye hapsolmuş bir canavar. Sadece o kadın olabileceğime ikna olmadım.

Ya da o kadın olacak kadar yaklaşmama izin vereceğini.

"Biliyorum," diyorum ona dürüstçe. "Ama her şey bana bağlı değil." "Dene," diye yalvarıyor bana. "Lütfen, sadece ona tutunmaya çalış."

Boğazıma kadar gelen kalbimi yutuyorum ve sadece başımı sallıyorum. Yapabilmeyi ne kadar

istediğimi bilmiyor.

CHAPTER 8

Carter

Dün gece odasında kaldı. Benim girmemem gereken odada. Kapının yanında oturdum ve usulca ağlamasını dinledim. Buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

Kutuya bakarken başparmağım masaya vuruyor. Tamir etmiş. O yaptı. Ben yapmadım. Sormadı ve bunun bana ne yaptığını bilmiyor. Bir yanım onu söküp atmak istiyor. Diğer yanım ise bunun bir anlamı olmasını umuyor. Kontrol edebileceğimin ötesinde bir şey.

Tak, tak. Kapının hafifçe vurulması düşüncelerimi rahatsız ediyor. Daha erken. Aden ve Jase ile çoktan görüştüm. Tüm düşman ve müttefiklerin nerede olduğunu ve ne planladıklarını biliyoruz. Romano'nun Talvery'yi dinlendirmesini beklemekten başka yapacak bir şey yok. Bunu yaparken adam kaybedecek ama benim tarafım yeterince kaybetti. Ve onu tam olarak bu konuda bilgilendirdim. Seçenekleri sınırlı.

Tak, tak. Kapıyı tekrar çalıyor ve ben boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum, sandalyemde doğrulup içeri girmesi için seslenirken arkamdaki sertliği hissediyorum.

Kapı yavaşça açılıyor ve Aria gözlerinde hâlâ uykuyla karşıma çıkıyor. Saçları çıplak sırtından aşağıya dalga dalga dökülüyor ve üzerindeki tek şey göğüslerinden aşağıya sarkan beyaz incilerle süslü ince, siyah ipek bir gecelik. İçeri dikkatli bir adım atıp, sırtı bana dönük bir şekilde dönüp kapıyı kapatana kadar ayaklarının üzerinde sessizce yürürken sikim anında sertleşiyor.

"Nefes kesici görünüyorsun," diyorum, kelimeler dudaklarımdan dökülüyor.

Önce başı dönüyor, beraberinde kalçalarının salınımını, saçlarının omuzlarında hafifçe salınışını ve duygularıyla oynayan o güzel gözlerini getiriyor. Dudakları yukarı kalkıp kadınsı bir gülümsemeye dönüşürken, allık göğsüne doğru yükseliyor ve şakağına kadar tırmanıyor. Başını eğerek kirpiklerinin arasından bana bakıyor, yüzüne düşen bir tutamı fırçalıyor ve mırıldanıyor, "Bu uygun görünüyor... beni nefessiz bıraktığın için."

Bilinçli ama yavaş adımlar atıyor, bu yüzden masanın etrafında dönerken nereye doğru gittiğini biliyorum. Neden monitörleri kapattığımı, dizüstü bilgisayarımı kapattığımı ve sandalyeyi geriye çekip bacaklarımı açtığımı bilmiyorum, böylece kolayca kucağıma tırmanabilir. Alışmaya çalışırken küçük eli kasıklarına kayıyor ve boğuk bir inilti boğazımdan kaçıp göğsümü gümbürdetiyor. Aria'nın gözleri eğlenceli ama aynı zamanda çok daha fazlasıyla parlıyor. Gözleri bana her zaman hak ettiğimden fazlasını veriyor.

"Seni özledim," diye fısıldıyor kıcı sikime bastırırken ve ağır bir şekilde göğsüme yaslanırken. Yanağını omzuma yaslayana kadar saçları boynumu gıdıklıyor ve tembelce küçük bir

boğazıma bir öpücük kondurdu.

Bunun gerçek mi yoksa bir rüya mı olduğunu merak ettiğim küçük bir an, bir saniye yaşıyorum. Gerginlik yok oldu; ne olacağına dair düşünceler bu anda yok. O sadece beni istiyor, ben de onu. Tırnakları boğazımda nazıkçe gezinirken, uzamış kirli sakalların arasında oynarken, kalın bir şekilde yutkunuyor ve önümdeki siyah monitördeki yansımada yüz ifadesindeki acının büyüdüğünü gördüğümde aynı düşüncenin ona da gelip gelmediğini merak etmek zorunda kalıyorum.

"Bana geleceğini düşünmemiştim," diyorum sessizce ve kolyesindeki incilerden birini koparıp baş ve işaret parmaklarımla arasında yuvarlıyorum. Omzuma sokuluyor ve boğucu bir sesle fısıldıyor: "Beni bundan daha iyi tanıdığınızı sanıyordum Bay Cross." Karşılığında ona verdiğim sert kıkırdama göğsümü ve onunla birlikte onu da sarsıyor. Göğüsleri göğsüme bastırıyor ve meme uçlarının hafif bir hareketle sertleştiğini hissediyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor ve boynumu tekrar öpüyor, bu sefer daha yumuşak, arkasında bir ıslaklık dokunuşu bırakarak. "Seni sevmeme engel olabilecek hiçbir şey yok. Denedim. Duramıyorum," diyor usulca, başını kaldırıp gözlerimin içine bakarak.

Ona cevap vermek yerine amını kucağıma alıyorum, parmaklarımı elimi sıcak girişinden ayıran ince ipeğe bastırıyorum. Hemen nemlendi. Benim için ıslak ve ateşli.

İçgüdüsel olarak omuzlarıma tutunmak için uzandığında, parmaklarımı kumaşın etrafında dolaştırıyorum ve içine bastırıyorum. Sırtı kavisleniyor ve göğüsleri yüzüme yaklaşıyor. İnce kumaşın arasından bir meme ucunun sertleşmiş tepesini nazıkçe ısırarak kadar eğildim ve geceliğinde bir iz bıraktım.

Kucağımda ciyaklıyor, hafifçe sarsılıyor, ama beni bırakmıyor, sadece daha sıkı sarılıyor, tırnakları gömleğimin içinden tenime daha derin bastırıyor.

"Seni istiyorum," diye nefes alıyorum ince boynuna doğru, parmaklarımı içine sokup çıkarırken, ıslaklığın bir kısmını amcığında yukarı aşağı hareket ettiriyorum ve sonra arka tarafına, dar deliğinin etrafına. Geçen geceyi düzeltmem ve onu orada ihtiyacı olduğu şekilde becermem gerekiyor.

Pantolonumun fermuarını açıp üzerime oturması için onu yeniden konumlandırırdığımda boğuk bir iniltiyle bana tekrar "Seni seviyorum," diyor.

Yine karşılık vermiyorum ve onun yerine dudaklarımı dudaklarına çarpıyorum, aletimi olabildiğince hızlı bir şekilde içine sokarken olabildiğince derine bastırıyorum. İki elim omuzlarında, ön kollarım sırtını desteklerken, onu yere çarpıyorum ve ona vermeyi sevdiğim bir coşkuyla öpücüğümün içine çılgık atmaya zorluyorum.

Bunu ona verebilirim. Ne kadar ihtiyacı varsa.

O kadar sıkı ki. Her hamlede sikimi sıkıldığını hissetmek hak etmediğim bir şey.

Tırnakları omuzlarıma batıyor ve yukarı doğru her itişimde iniyor. Yumuşak sesler kısa ve sessiz nefesler halinde geliyor, beni onu daha yükseğe itmeye teşvik ediyor.

Hava sıcak ama onun etrafımda sıkılaştığını hissettiğimde tenim daha da sıcak. Çok yaklaştım ama inmek istemiyorum. Zaten sahip olduğumdan daha fazlasını ondan almak istemiyorum.

İlkel bir ihtiyaçla ona vururken nefes alamıyorum, zevki onun içinden söküp almaya zorluyorum ama o bırakmıyor. Başını geriye atıp dişlerini alt dudağına geçirirken o da nefes almıyor.

Ben onu izlerken o da beni izliyor. Kalçalarımın her çarpışında onun amansız bir zevkle parladığını görmek istiyorum ama başını hafifçe sallıyor, "Sensiz olmaz" diye fısıldarken zar zor konuşabiliyor.

Kalçasının etini kavrayışım sıkılaşıyor, geri çekilme tehdidi bir yanıma öfkelenendiriyor. Ruhumun derinlere gömülü bir parçası ona her şeyi vermekten başka bir şey istemiyor.

Kolumun tersiyle masayı süpürerek onun için bir yer açıyorum, diğer her şeyin yere düşmesine izin veriyorum, böylece onu masanın üzerine düz bir şekilde yatırabiliyorum. Dizüstü bilgisayar bir kenarda duruyor, ama telefon, kâğıtlar ve tüm numaraların olduğu günlük, cep telefonum - tüm bu bok yere çarpıyor. Kıçı masadan sarkıyor ve sikim hâlâ içine gömülü.

Onu boşaltacağım. Beni reddetmeyecek.

Bir saniyemi, sadece bir saniyemi ayırıp bacağını kalçamın etrafına sarıyorum, böylece o daha fazla dayanamayana kadar kendimi içine sokmak için mükemmel bir açıya sahip oluyorum. Böylece ihtiyacım olduğu gibi altımda paramparça olacak. Ama o anda gözleri açılıyor ve bana doğru uzanıyor, eli gömleğimi kavırıyor ve yukarı doğru eğilip omuzlarını masadan kaldırırken yumrukluyor. Yutkunurken gözlerindeki yalvarışı ve boynunun ne kadar gerginleştiğini görüyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyor bana, ben kendimi onun içine sokarken, boynu ve sırtı eğilmekle tehdit ederken başını geriye atmaya zorluyorum. Acımasız hızıma rağmen, onunla birlikte boşalmam, en yüksekte düşmem ve dünyanın ve bizi rahatsız eden gerçekliğin altında parçalara ayrılarak kaybolmam için haykırıyor. "Carter," diye adımı inliyor ve ben de boyun eğiyorum. Hızımı artırıyorum ve içimin dibindeki karıncalanmayı hissediyorum.

Omurga. Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve ben buna izin veriyorum.

Bunun uzun sürmeyeceğini bilsem de, onu inkar edemem. Bunu yapmayacağım. Onu çok seviyorum ve bu benim çöküşüm olacak.

CHAPTER 9

Aria

Sevdiğini bildiğim halde beni sevdiğini söylememesi ve seksten sonra beni terk etmesinin bir karışımı.

Beni masasının üzerinde nefes nefese bıraktı, geceliğim yırtılmıştı ve inciler o kadar sıkı sarılmıştı ki beni tuttuklarını hissettim. Darmadağın olmuşum, onun tarafından mahvedilmişim. Ve temizlemek için gitti, kendi parçalarını toplamak için bensiz zaman ayırdı. Her saniye ham hissediyordum. Her an gerçekliğin bir parçası daha araya giriyordu.

Bana doğum günümü kaçırdığımı ve annemi görmeye hiç gitmediğimi fark ettiğimde banyosunda geçirdiğimiz zamanı hatırlatıyor. Karo döşeli zeminde kavga edip sevişmemiz çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Sırtını bana dönmüş bir şekilde durduğunda ve yüzünde açıkça pişmanlık ifadesi belirdiğinde... O anki hissi asla unutmayacağım. Ve şimdi de aynen öyle hissediyorum.

Ona tutun, diye fısıldıyor bir ses duygular boğazımı sıkmaya çalışırken. *Ona tutun*.

"Deniyorum," diye fısıldıyorum.

"Ne?" Carter soruyor ve ben kuru kelimeleri yutuyorum, bacaklarımın arasında nem hissetmeme rağmen kendimi onun masasına yashıyorum. Geceliğin alt kısmını, yani bacaklarımı örtmesi gereken kısmını toparlamak ve ortalığı dağıtmamak için kendime bastırmak zorunda kalıyorum. Carter sadece inmeme yardım etmek için geliyor. Ve sadece inmeme yardım etmek için. Ayaklarım parke zemine değdiği anda beni bırakıyor.

Benim de bana sarılacak birine ihtiyacım var. Ona cevap verirken sesim zayıf, "Hiçbir şey." O an bozuldu ve bunu içimde hissediyorum. Keskin kenarları göğsüme saplanıyor ve gerçek dünyanın tekrar kafamın içine girmesine izin veriyor.

Carter'ın bakışları ateş gibi, ondan uzaklaşırken yüzümün yan tarafını yakıyor, tıpkı bir dakika önce bana yaptığı gibi.

"Üstümü değiştirmem lazım." Bu bahaneyi öne sürüyorum ve sonra bunun için kendimden nefret ediyorum. En azından iyiymişim gibi davranabildiğim için kendimden nefret ediyorum.

Sevdiğim adama, aşkı beni öldürecek olan adama bakmak için döndüğümde saçlarım sırtımın üst kısmını gıdıklıyor. Omuzlarımdan aşağı bir ürperti inerken ve ofisinin serinliği bir dakika önce hissettiğim o çok ihtiyaç duyduğum sıcaklığın yerini alırken ona gerçeği söylüyorum. "Bana her

dokunduğunda pişman oluyormuşsun gibi hissediyorum."

Kelimeleri ağzımdan çıkardıktan sonra kalın kalın yutkunmak zorunda kalıyorum. Neredeyse her seferinde, değil mi? Güvenli evden beri her seferinde... Şimdiye kadar hiç gelmedi.

Yüz ifadesindeki hafif endişe kayıtsızlığa dönüşürken yavaşça değişiyor. Her zaman taktığı maskeye. "Pişman mısın?" diye sordum. O daha cevap veremeden, daha fazla gerçeği dile getiriyorum: "Sonrasında böyle hissetmek istemiyorum. Hissetmek istemiyorum..." Elim göğsüme uzanırken ve parmaklarım inci dizisinin etrafında dolanırken, hissettiklerimi doğru bir şekilde tasvir eden kelimelerin ne olduğunu bilmediğim için sözümü kesiyorum.

Bunu yaptıktan sonra onu daha fazla kaybettiğimi hissediyorum. Ama onunla birlikteyken, gerçekten birlikteyken, bir bütün oluyorum. "Seni geri istiyorum." Kelimeleri umutsuzluktan sırlıslıkla olmuş düzensiz bir sesle fısıldıyorum.

"Bu son olmayacak." Carter'ın bana söylediği tek kelime bunlar ama yüz ifadesi daha fazlasını söylüyor. Sabit bakışları acısının derinliğini gizliyor. Daha yakından bakınca, gözlerinin etrafındaki yumuşaklık ne kadar yorgun, hatta ne kadar savunmasız olduğunu gösteriyor.

Ancak o zaman gözyaşlarım diken diken oluyor, ama yine de onları tutuyorum. Üzüntü bizim için hiçbir şey yapmaz. Sadece elimizde kalan değerli zamanı yiyip bitirir.

"Dur." Sakin bir nefes almak zorunda kalmadan önce ona sadece tek bir kelime söyleyebiliyorum. Kırıldığımı hissedebiliyorum ama kırılmayacağım. Bunu görüyor olmalı ama yanıma gelmiyor. Beni teselli etmeye çalışmıyor ve ben de arkama uzanıp masanın kenarına tutunarak kendimi desteklemek zorunda kalıyorum.

"Kendin söyledin." Carter kendi sözlerimi bana geri vermeye başlıyor ve ben de gözümü ondan kaçırmak zorunda kalıyorum, hiçbir şey görmediğim halde devasa pencerelere bakıyorum. "Beni asla affetmeyeceğini söyledin ve ikimiz de bunun gerçek olduğunu ve hak ettiğimi biliyoruz."

Parmaklarım incileri sıkıca sararken, sakin ve amaçsız bir şekilde konuşuyorum, "O zaman benden uzaklaşmak ve benim için savaşmamak ne kadar mantıklı bir hareket." Son kelimedede dönüp ona bakıyorum. "Bitir o zaman, beni geri gönder?"

Sahte bir tehdit olmasına rağmen, soğuk bir ürperti vücudumu sarıyor. Her şeyi yavaşlatıyor; nefesimi, nabzımı.

Carter'ın çenesindeki bir tik kasılmaya başlıyor ve benden uzaklaşıp kalçalarını masaya yaslayarak benimle birlikte pencerelere doğru bakıyor.

"Sesini duyduğum an, seni bir kez elde ettiğimde asla bırakmayacağımı biliyordum." Sesi alçak ve teselli dolu. İçimde onun bilmediği gerçeğin saatli bombasıyla sarsılıyorum.

"Hangi an?" Ona sordum.

Dudaklarımdan dökülmek üzere olan şeyi bildiğim için ona bakamıyorum. Her şeyi değiştirebilecek bir ifşaat. Sakladığım şeyi itiraf etmek için bir zaman varsa, o da şimdi, bizi bir arada tutacak hiçbir şeyin kalmadığı zamandır.

"Baban gitmeme izin verdiğinde. Yaşamama izin verdi ve bunun tek sebebi senin seslenmendi."

"Ben değildim," diye ağzımdan geçiriyorum ve kelimeler dudaklarımda ölü gibi kalıyor, onun duygularıyla tamamen çelişiyor. O hiçbir şey söylemeyince boğazımı temizleyip sözlerimi tekrarlamak zorunda kalıyorum. "Kapıyı hiç çalmadım. Ben değildim."

"Sesini duydum," diye konuşmaya başlıyor Carter, hatta bana yarım adım daha yaklaşıyor ama sözünü kesiyorum ve itiraf ederken gözlerinin içine bakıyorum.

"Ben yapmadım. Evin o tarafına hiç gitmedim." Sesim boğuklaşırken başım titriyor ve durup yutkunmak zorunda kalıyorum. Annem, babamın çalıştığı yerin hemen üst katında ölmüştü. Bu olaydan sonra bir daha asla evin o tarafına gitmek istemedim. "Babama asla ona ihtiyacım olduğunu söylemezdim. İşini asla bölmezdim." Carter'ın gözlerindeki bakış karşısında kalbim dayanılmaz bir

acıyla sıkışıyor. "Bundan da öte, babam benim için yaptıklarını durdurmazdı," diyorum ona, içimde hâlâ daha fazlasını arzulayan küçük bir parçanın

Babamdan gelen sevgiyi acı içinde kıvranmak için.

"Duyduğun ben değildim." "Yalan söylüyorsun," diye konuşuyor Carter ama hiç inandırıcı değil.

"Sana yalan söylememe gerek olmadığını biliyorsun." Derin bir nefes alıp umutsuz bir nefes vererek ona, "Seni seviyorum ama beni burada istemenin tek nedeni hayatını kurtaran kızı istemense," diyorum. Gözlerimde piç yaşlar birikiyor ama yutkunup devam ederken düşmelerine izin vermeyi reddediyorum, "Sadece hayalini kurduğun bir kızı istiyorsan..."

Carter'ın gözleri bana dik dik bakarken ve arkasındaki masayı sıkıca kavrarken devam edemiyorum.

"Sana söylemek istemedim çünkü öğrenirsen beni artık istemeyeceğini düşündüm." Tek bir damla gözyaşı düşüyor ve ben onu görmezden geliyorum. "Eğer beni sadece o gece için, benim olduğumu düşündüğün için istediysen, o zaman bırak gideyim." Kuru dudaklarımı yaladığımda, daha fazla gözyaşının tuzunu tadıyorum. Kabul etmeyi reddettiğim gözyaşları.

"Asla ben olmamalıydım," diye fısıldıyorum yanan gözlerimin altını silerken ve arkasındaki kitaplığa bakarken. Kendi bakışları okunamaz ve affetmez; maske tekrar yerine kaymış.

"Sana inanmıyorum," diyor ve Carter'ın sesi alçak ve tehditkâr. Çıplak tenime değen soğuk havayla birlikte, şu anda kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar savunmasız hissediyorum. "Sesini tanıyorum. O sendin."

Carter yarım adım daha yaklaşp bakışlarıyla beni hücreye ilk girdiğim zamanki gibi ölçüp biçerken kalbim titiyor.

"Yalan söylemiyorum, Carter. Asla ben olmamam gerekiyordu."

"Neden yalan söylediğini anlamıyorum." Carter, benim hakkımda düşündüğü her şeyi, beni görmeden önce hem nefret ettiği hem de sevdiği her parçayı mahveden bir gerçeği ortaya çıkarmamışım gibi devam ediyor.

"Bana yalancı demeyi kes." Yaklaşp alanımı işgal ederek üzerimde yükselirken içimde küçük bir alev tutuşuyor. Sesim sert, sertliğin sınırında.

Tenindeki sıcaklığı hissedebileceğim kadar yaklaştığında gözlerimin onunkilere dikildiğini hissedebiliyorum.

Bana sırtıırken alevler aramızda yalıyor, bakışlarının vücudumda aşağı yukarı dolaşmasına izin veriyor.

"Bunu bana söylemenin ne işe yarayacağını düşündün?" diye soruyor bana. Bu lanet bir sorgulama.

Öfke kanımı yakıyor. Kendimi tutabilmek için hızlıca derin bir nefes almam gerekiyor.

"Seninle bir şeyleri değiştirecek bir şey paylaşmak istedim. Her zaman düşman olduğumuz konusundaki tutumunu değiştirecek bir şey ve-"

Sözümü kesti ve rahat bir ses tonuyla, "Ama ailelerimiz her zaman düşmandı," diye karşılık verdi. Bakışları sürekli değerlendiriyor. Şu anda düşman benim. Onun gözünde bir yalancıyım.

"Sana yalan söyleyeceğimi düşünecek kadar aptalsın." Cevabım tahmin ettiğimden daha acı verici oldu.

Dudaklarını süsleyen gülümseme acısını gizleyemiyor. "Öyle miyim?"

"Ben yalancı değilim." Ellerim iki yanımda kenetleniyor ve daha önce üzerime çöken duygular, kıyıya vuran sert dalgalar gibi aniden üzerime çöküyor. "Ve bu bir hataydı." Ona yanıldığını söylemeyi mi, kaçabilecekken kaçmamayı mı... yoksa en başta ona aşık olmayı mı kastettiğimi bilmiyorum. Belki de hepsini.

Carter'a bakmadan önce kendi kendime "Hepsi bir hataydı," diye fısıldıyorum. Ben ona karşı savunmasızken, onun korunaklı ve aşılmaz bir versiyonuna. "Bunu artık biliyorum." Farkına varmak ayıltıcı.

"Ben sandığımız kişi değilim. Ben Aria Talvery'yim ve bunun asla olmaması gerekiyordu."

Avuçlarından birini masaya dayayarak, göz göze gelene kadar bakışlarını indiriyor ve dudakları

benimkine yakın. O kadar yakın ki, onun sevgisinden başka bir şey istemeyen yanımda, onları kendi sevgimle birleştirmem ve söylemeye cüret ettiğı kelimeleri susturmam için bana yalvarıyor. Ama yapmıyorum.

"Bir Talvery olabilirsin ama yanlış bölgedesin, küçük bülbül." Hafifçe geri çekilerek yüz ifademde bir şeyler arıyor ve ekliyor: "Benden nefret etsen bile gitmene izin vermeyeceğim."

CHAPTER 10

Carter

O DEĞİL MİYDİ?

Lanet olsun, o değildi.

Onu yatak odasına geri götürürken düşünebildiğim tek şey bu. Ayak seslerimiz ağır, ama nabzımın atışı kadar değil.

O geceyi biliyorum, onun sesini biliyorum. O gece, hatta o an, hayatımı sonsuza dek değiştirdi. Her ayrıntıyı biliyorum. Sözlerinin ritmini. Yıllarca onları hayal ettim ve o an beni tüketti.

Yeni bir bardak ve viski şişesinin beni beklediği şifonyere doğru yürürken yatak odasının kapısı büyük bir gürültüyle kapanıyor.

Sakinleşmeye çalışırken onun soyunmasını ve çekmeceleri karıştırmasını zar zor dinliyorum.

Bu imkansız bir görev. Her saniye, öfke yükseliyor.

Bana yalan söylemeye nasıl cüret eder. Gözlerimin içine bakıp beni şiddete ve kendimden nefret etmeye sürükleyen bir şeyi inkâr etmeye nasıl cüret eder. Bunu yapıp beni sevdiğini iddia etmeye nasıl cüret eder?

Beni şu anda etkilediğinden daha fazla etkileme kapasitesine sahip olmasından hiç nefret etmemiştim.

Bunu inkâr etmesinin ne kadar acı verdiğini ona asla anlatamam. Bilmesine izin vermeyi reddediyorum. Ona bu gerçeği ve bu gücü verirsem lanetleneceğim.

Ben nefes aldıkça kehribar rengi sıvı buz küplerinin arasından akıyor. Bardakta dönerken elim gevşiyor ama faydası yok. Bu gece likör için iştahım yok.

Onu cezalandırmak istiyorum. Tek düşünebildiğim bu.

Onu hafife aldığım için her şeyi yanlış ele aldım, ama şimdi kartlarını gösterdiğine ve ne kadar alçalmaya istekli olduğunu ortaya koyduğuna göre, bu hatayı bir daha yapmayacağım.

O haklıydı. Onun kanatlarını kırpmalıydım.

"Bana neden inanmadığınızı bilmiyorum," diyor Aria usulca, o kadar usulca ki yatağa tırmanırken yorganın hışırtısı neredeyse sözlerini bastırıyor. Omzumun üzerinden bakarak, yorganı boğazına kadar çekişini ve bana her zaman olması gerektiği gibi, sanki düşmanmışım gibi bakışını izliyorum.

Burnumdan ağır ağır nefes alırken cevap vermemek için dilimi ısırıyorum. Ben cevap

vermiyorum.

neden yalan söylediğini bilmiyoruz. Yalanlarının arkasında ne var?

Şifonyerimin en üst çekmecesinde ne varsa almak için eğildiğimde omuzlarım geriliyor. Açılma sesi uğursuzdu. Kelepçeler birbirine çarparken metal elimde soğuk duruyor. Ona doğru yürürken, onu nasıl kelepçeleyeceğimi düşünüyorum ama şu anda ona dokunma düşüncesi tehlikeli. Çok tehlikeli.

Tenim ona her dokunduğunda beni büyülüyor. Bunu riske atamam.

Aklıma gelen düşünceyle onları yatağın üzerine fırlatıyorum. Odanın köşesindeki sandalyeyi yatağa, ona doğru yaklaştıırken, "Sol elini yatağın direğine kelepçele," diye emrediyorum.

Sırtımı ona döndüğümde, yatak odasındaki kapağın çıt sesi yankılanana kadar bana itaat edip etmeyeceğini merak ediyorum.

Ancak o zaman nefes alıyorum ve sandalyeye gömülüyorum. O elimde ve hiçbir yere gitmiyor.

Ayın ışığı onun yumuşak teninde göğsümü sızlatacak şekilde parlıyor. O kadar güzel ki. Kestane rengi saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor ve yatak başlığına yaslanmadan önce bana umutla bakıyor.

"Savaş bitene ve senden sonsuza dek nefret edene kadar beni burada mı tutacaksın?" diye soruyor ben bir şey söylemeyince. Sesi düz ama gözlerindeki acıyı gizleyemiyor. Bunu benden saklayamaz. Hücrenin ona verdiği acıyı, Stephan'ı öldürmenin ona verdiği eziyeti ve beni sevmenin o muhteşem ela gözlerine işlediği kederi gördüğümde bunu benden saklayamaz.

"Fena fikir değil," diyorum sesimdeki yorgunluğu saklamadan.

Dudaklarından çıkan hışırtı esprisiz. Rahatlamaya çalışır ama kendini direğin çok yukarısına kelepçelemiştir. Kelepçe en altta değil, orta ve en üst basamak arasında. Komodine uzanabiliyor, burada bir şişe şarap ve daha önce içtiği bir kadeh ile cep telefonu duruyor. En azından onlara ulaşabiliyor ama başka hiçbir şey elinin altında değil.

Kolunun altına bir yastık koyarken tedirginliği büzülmüş dudaklarından hemen belli oluyor. İçimi çekerek öne doğru eğiliyor, dirseklerimi dizlerime dayıyor ve ona bakıyorum. "Neden yalan söylüyorsun?" diye sormak için bana bakmasını bekliyorum.

"Ben değildim" sözlerini söylerken bakışlarında ateş yanıyor.

Tik, tik. Saat değil, kalbimin düzenli atışı, diken üstünde ve beni neden böyle incitmeye çalıştığını bilmek istiyorum.

"Dünya kadar zamanım var," diyorum ona ve arkama yaslanıyorum. Yutkunurken, başka biri olduğu fikrinin beni ne kadar öldürdüğünü fark ediyorum. "Sendin," diyorum sesimi sertleştirerek, beni kurtaran sesin bir başkasına ait olduğu düşüncesini reddederek. Aria olduğunu biliyorum. İliklerime kadar onun olduğunu biliyorum.

"Özür dilerim Carter." Aria'nın fısıltısı acılıydı. Yatakta bana yaklaşıyor ve kelepçenin onu benden uzak tutmasını izliyorum. Kahretsin, berbat durumdayım ve o bunu görebiliyor.

Yine de beni her zaman görebiliyordu. Onunla ilgili bir şey benim kim olduğumu biliyor. Ruhu benimkini tanıyor.

"Sana söylemek istemedim," diye fısıldıyor ve ben o geceye, acıya, ölmek için çaresizliğe geri dönüyorum.

"Ölmek istedim ve sen beni kurtardın," diyorum ona, bunun ne kadar doğru olduğunu bilerek. Ölümün soğuk elinin beni yere doğru çektiğini hissettiğimde bana seslenen onun sesiydi. Beyaz bir ışığa ve kurtuluşa değil, kirli beton zemine. Ve bunun olması için dua ettim. Ölümün bana gelip acımı dindirmesinden başka bir şey istemedim. Katlandığım işkence, benim gibi bir çocuğun sahip olabileceği her türlü huzur ve mutluluk şansını yok etmişti.

"Özür dilerim," diyebildiği tek şey yine duygular göğsümde ve daha sonra boğazımda yükselirken.

"Değilsin," diye sıkılmış dişlerimin arasından konuşuyorum ve yalan söylediği gerçeğine tutunuyorum. Beni kurtaran sesi tanıyorum. "Sen bir yalancısın."

Aria kızarmış yanaklarından süzülen gözyaşlarını silmeye çalışırken sol elini kaldırıyor, ancak kelepçeyle geri çekiliyor.

"Ve ben yapmam gerekeni yapana kadar orada kalacaksın." Aniden ayağa kalkarak gözlerinin açılmasını izliyorum. "Orada kalabilirsin. Tam orada, ait olduğun yerde." Sözlerimin içi boş ama tehdidim gerçek. Ondan bu kadar kolay vazgeçmeyeceğim. Bana yalan söyleyerek benden kurtulacağını sandıysa yanılmış.

"Carter," diye sesleniyor Aria ve yatakta hareket ediyor, çarşaf lar dağınık bir su birikintisi halinde vücudunun etrafına düşüyor, ama sol kolu arkasında bağlı. Gözlerindeki çaresizliğe hayal kırıklığı da katılıyor.

Ben kapıya doğru yürürken sağ eli sanki onu kurtarabilecekmiş gibi sol eline doğru hareket ediyor. "Carter!" Kapının eşiğinde dururken durmam için adımı haykırıyor. Yatağım da dizlerinin üzerinde çırılçıplak yatan ve yatağıma kendi isteğiyle zincirlenmiş olan bülbülüme bakıyorum. Önünde hafifçe sallanan incilerin hemen altında, daha önce dokunduğum göğsünde hâlâ donuk pembe bir iz var. Çok güzel bir görüntü. Güzel, ama üzüntüden perişan.

"Beni burada bırakma," diye yalvarıyor, sanki yapabilecekmiş gibi ve sonra gözle görülür bir şekilde yutkunuyor.

"Emir verecek durumda değilsin," diye cevap veriyorum ona. Sağ tarafımdaki camın kırılma sesine yanağımın sağ tarafı, çenem, boynum ve gömleğimin altındaki ıslaklık eşlik etmeden önce odadan dışarı ancak yarım adım atabildim. Koyu kırmızı sıvı beyaz gömleğimin içine sızıyor ve Aria'ya bakmadan önce lekelerin kumaşa yayılışını izliyorum. Çatlamış şişe ayaklarımın dibinde parçalanmış halde duruyor ve alçıpanda küçük bir göçük var. Etrafı yere damlayan bordo çizgilerle çevrili.

Kalbim hem şoktan hem de öfkeden göğsümde hızla çarpıyor.

"Artık dibinde saklanamazsın." Kontrol elimden kayıp giderken kelimelerim zehirle tükürülüyor.

"Siktir git! Senden nefret ediyorum!"

Bunu gerçekten söylüyormuş gibi bağırıyor. Sanki onu hayatta tutan tek şey nefretiymiş gibi ve ben de öyle olduğunu biliyorum. Ben de o yollardan geçtim. Daha adımı bile bilmeden ondan nefret ediyordum.

"Biliyordum. Benden nefret ettiğini biliyorum. Ama bu benim olduğun gerçeğini değiştirmiyor." Ona bakarken, göğsünün kaotik nefes alıp verişiy le yükselip alçalmasını izlerken kontrol eksikliğimi, soğukkanlılığımın çözülmesini gizleyemiyorum.

"Bunu bana yapmana izin vermeyeceğim," diye inançla konuşuyor ve ona yaklaşmamak için kapı kolunu tutarken dudaklarımdan çıkan kuru kahkaha karanlık ve gerçek.

"Siktir git!" diye alay ederek kolunu yatak direğinden ayırıyor. Çekiştirerek değil, bileğini kelepçeye doğru çekerek. Acı yüzünde ve boğazını yırtan çığlığında yankılanıyor. Bunu tekrar yapmasını izlerken kalbim göğsümde çarpıyor. Ve tekrar. Vücut ısım düşüyor ve bir an için buna inanmıyorum. Dudaklarından korkunç bir çığlık gelene kadar vücudunu uzaklaştırıyor. Kolu gevşerken gözyaşları yüzünden aşağı akıyor ve hala kelepçeli olan bileği metalin kesikleri ile kırmızı ve çiğ.

"Siktir git," diye haykırıyor, kelimeleri alçak ve acı dolu. Kolunu tekrar koparıyor, ancak bu sefer sadece vücudunun ağırlığını kullanabiliyor ve eylemi inandırıcı olmadan yapıyor.

Sikeyim.

Onun için çok zayıfım. Onun acısı, sahip olduğum tüm mantıklı düşünceleri yok ediyor.

Mantıklı düşünemesem ve anahtarım olmasa da ona yeterince hızlı ulaşamıyorum. Yardım etmek amacıyla onu elimden geldiğince nazikçe kavrayıp kelepçenin gerginliğini gevşetmek için yatak başlığına doğru itiyorum ama Aria'nın nefreti mantığından daha güçlü.

Omzu çıkık olmasına rağmen, yaralı olmayan eliyle beni itiyor. "Uzak dur," diye bağıyor bana, gözyaşları hâlâ serbestçe akarken. "Uzak dur!" Ancak beni tekrar itmeye çalıştığında vücudu itaat etmeyi reddediyor ve omzunu tutuyor.

"Aria," diye söze başlıyorum, mantıklı olması ve yardım etmeme izin vermesi için ona yalvarmaya hazırım.

"Ciddiydim, senden nefret ediyorum!" İtirafı ayıltıcı. Acısını yutkunurken ve gözlerimin içine bakarken yüzü kıpkırmızı. "Böyle olmamı sen mi istedin? Beni zincire vurup bedelini ödetmek mi? Geri dönemezsin. Senin olayın bu, değil mi?" Nefes almak için bir an duraklıyor ve sonra yatak başlığına yaslanıp omzunu tutuyor ve burnunu çekiyor. "Şey, geri dönemezsin." Nefes alış veriş dengesi ve daha yumuşak konuşuyor. "Bunu sen yaptın. Senden nefret etmeme neden oldun." Son itiraflarıyla yüzü buruşuyor. "İstediğin buydu ve şimdi buna sahip olabilirsin."

Acı uyuşturuyor. Onu kelepçelemek için anahtarı almam bile bir dakika ve sonra bir dakika daha sürüyor. Omzunu yerine koyarken bana hiç bakmıyor.

Hıçkırarak hıçkırarak ağladığında ona sarılmaktan başka bir şey istemiyorum ama o beni itiyor ve yan yatıyor, sırtı bana dönük ve yaralı omzu havada.

Hayatımda hiç bu kadar canım yanmamıştı.

Yıllar önceki o geceden her şeyi hatırlıyorum. Ve o acı bile bununla kıyaslanamaz.

* * *

WHISKEY bu sefer cezbedici olmaktan çok daha fazlası ve kolay iniyor.

Her bardak bir öncekinden daha kolay ve her biri Aria'nın resim yapması gibi bana geçmişimizin resmini getiriyor. Her an onun tuvalindeki güzel vuruşlardan oluşuyor gibi. Acı dolu bir geçmiş resmedebilir, ancak sanatını yaratırken fırçasının ustaca hareket etmesiyle ona dokunmayı arzulamanızı sağlayabilir.

Uzun zamandır tek gördüğüm birlikte yaşadığımız anlar.

Bir sonraki bardak kıskançlığımı ortaya çıkarıyor. Ve Nikolai'ye Aria'yı becerirken çektiğim videoyu gönderme ve Aria'nın bunu ne kadar sevdiğini gösterme düşüncesi.

Hiç bilmediğim sahiplenici bir yanıma ortaya çıkarıyor. Kontrolümü kaybetmeme neden oluyor. Her şeyi mahvediyor, ama hepsinin sebebi o.

O benim.

Önemli olan tek şey bu.

Bunu asla yapmazdım; Nikolai gibi bir adamın onu boşaltırken görmesine asla izin vermezdim. Onunla bir şansı vardı ve kaybetti. Onu onun gibi kaybetmeyi reddediyorum. Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Bu düşünceyle bardak masaya çarptı. Bir an için kıldığımı düşündüm.

İçmedim, ama viski damarlarımda uğulduyor ve bunu bildiğim için bardağı elimden itiyorum.

Ben.

Dizlerimin üzerine çöktüm, masamdan aşağı attığım her şeyi toplarken başımın döndüğünü hissediyorum

ona sahip olabilmek için. Son birkaç eşyayı da ait oldukları yere yerleştirdikten sonra elimi saatler önce onun belinin dayandığı yere koyuyorum. Sert kestane rengi, onun sıcaklığına hiç benzemeyen acı bir soğuklukta.

Bakışlarım bir yığın kâğıdın üstünde gelişigüzel duran polaroid resimlere takılıyor. Günler ve günler önce Aria'ya göstermek için çıkardığım resimler. Çok tanıdık olduğunu söylediği evin

resimleri. Bir tanesinin verandasında annem ve babam var.

Onu seviyordu. Onlara bakan herkes bunu görebilirdi. Babam onu her şeyiyle seviyordu. Kadın yavaş yavaş öldüğünde, adam da onunla birlikte öldü.

Nasıl seveceğimi hiç öğrenemedim, sadece nasıl hayatta kalacağımı öğrendim.

Belki de Aria'nın yaptığı budur. Geçmişini düşünmek beni tekrar bardağa uzanmaya itiyor. Büyük yudumlarla daha fazlasını yutarken sıvı yanıyor ve onun ilk kez ofisimin köşesindeki kanepede nasıl uzandığını hatırlıyorum.

Çok yorgundu ama iyi beslenmiş ve iyi becerilmişti. Ona yaptığım şeyin etkileri hala belirgindi. Cildi renksizdi ve kaburgaları hala etinin arasından çıkıyordu.

Bunu ona ben yaptım. Hayatta kalması için onu bu duruma ben soktum.

O gün kanepede yattı, ara ara uyudu. Ben yanına gidene kadar her seferinde irkilerek ve korkarak uyandı. Onu sakinleştirdim. Kabuslarını uzaklaştırdım.

Nefes almakta zorlanırken gözlerimin arkasından yaşlar süzülüyor. Evet, onu incittim ama her şeyi elinden aldım.

Bütün acılar, bütün korkular.

Olduğundan daha önemli olduğunu düşünmüştüm.

O ilk gün uyurken, onu ve vücudunun her küçük hareketini izlemekten başka bir şey yapamadım. Vücudunun her santimini hatırlıyorum. Kendimi hiç o zamanki kadar iğrenç hissetmemiştim.

Ama ben hepsini uzaklaştırmaya çalıştım.

Alnımı ellerimin arasına alıp Aria Talvery'ye karşı işlediğim tüm günahların yüküyle ağır bir iç çekerken dirseklerim masaya istediğimden daha sert bir şekilde çarpıyor.

Bu çok fazla. Bu gece çok fazlaydı.

Sağ üst çekmecedeki küçük şeker şişesini arıyorum ama bulamıyorum. İşim bittiğinde kâğıtlar dağılmıştı ama umurumda değildi. Çekmeceyi kapattığımda alttaki açılıyor ve aradığım şeyi tam üstünde bulmak için çekmeceyi aralıyorum.

İçkinin beni uyumaya yetecek kadar uyuşturacağını biliyorum ama asla uzun süre uyumam ve bu gece buna ihtiyacım var. Dolu bir şişeyle hepsini yutuyorum ve bir an geçip de uyku gelmeyince başka bir şişe kapıp daha fazla ilaç alıyorum.

Uyuduğu kanepeye geçip onun yerine uzandığımda bacaklarım ağırlaşıyor.

Her şeyi geri alabilir miyim bilmiyorum. Ona nasıl sahip olabilirim bilmiyorum. Tek istediğim oydu ve hâlâ da istiyorum. Elimde değil. Tek istediğim Aria'nın benim olması.

Önce onun titreyen nefesini duyuyorum. Ve bakışlarımı masanın altındaki zeminden kızarmış yanaklarına ve ardından o muhteşem gözlerine kaldırdığımda, üzerimden bir yük kalktığını hissediyorum.

Sanki acı artık yokmuş gibi. Çünkü bana doğru sürünüyor. Bana geliyor. Benim bülbülüm.

"Hâlâ kızgın mısın?" Soruyorum ve sesim sanki uzun zamandır kullanılmamış gibi sert çıkıyor. Bu düşünceyle kaşlarımın şaşkınlıktan çatıldığını hissedebiliyorum ve o zaman üşüdüğümü fark ediyorum. Çok soğuk.

Aria başını salladığında bunların hiçbir önemi kalmıyor. Yüzünü çevreleyen dağınık saçları onun bu odada uyuduğunu anlamamı sağlıyor. Benim uyanmamı bekliyordu.

"Kızgın değilim." Bana ulaştığında sesi yumuşaktı ama gözyaşları durmuyordu. Elimi başının arkasına koyup onu kendime çekerken parmaklarım saçlarında geziniyor. Ona dokunduğumda kavganın ne hakkında olduğunu bile hatırlamıyorum. Ona dokunduğumda başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor. Bana yapışıyor, dudaklarını kaldırıp beni öperken elleri kalçalarımnda.

Dudakları dudaklarıma değdiğinde her şey yeniden yoluna giriyor ve acı yok oluyor. Ta ki gözyaşlarının ıslaklığını yüzümde hissedene ve avucumda titreyip fısıldayarak "Lütfen beni affet" diyene kadar.

Bu geceyi hatırlamakta zorlanırken viskinin bulanıklığı düşüncelerimi köreltiyor. Nasıl yalan söylediğini, o olmadığını nasıl söylediğini.

"Neden yalan söyledin?" Ona soruyorum ama cevap vermiyor. Sadece onu affetmem için yalvarıyor.

"Bana bunu yaptığını hiç söylemedin ve bunca zaman sonra... lütfen Carter. Lütfen beni affet."

Başım çok içmekten kaynaklanan bir ağrıyla zonkluyor ve ne dediğini anlamam bir dakikamı alıyor. "Ne demek 'uzun zaman sonra'?" diye sordum.

Kollarımda o kadar iyi hissediyor ki, ikimiz de bırakmak istemiyoruz ama başım dönüyor. Çok soğuk ve kafam karışık. Oda aniden eğiliyor. "Siktir," diyorum, kelime havada geriliyor ve oda sanki beni düşürmeye çalışıyormuş gibi tekrar eğiliyor.

"Seni görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki," diyor Aria parmak uçlarıyla yüzüme nazikçe dokunurken. Burnunu çekiyor ve ekliyor: "Seninle konuşmalı."

"Az önce seni gördüm." Söyleyebildiğim tek şey bu, ama Aria beni duymuyor gibi görünüyor.

"Seni çok seviyorum," diyor ve gözleri benimkileri bulduğunda alt dudağı titriyor. "Lütfen beni affettiğini söyle. Buna ihtiyacım var, Carter." Elimi çekiyor, iki eliyle tutuyor ve elimi göğsüne bastırıyor.

"Ağlamayı kes," diyorum ona, nefes almaya çalışıyorum ama havanın inceldiğini hissediyorum. Sanki boğuluyor gibiyim. Bir sorun var.

Elimi ondan çekmek istemiyorum ama yakama uzanmam gerekiyor. Nefes alamıyorum. İşte o zaman, elimi hareket ettirmeyi düşündüğümde, parmak eklemlerime karşı ne kadar soğuk olduğunu hissediyorum. Ve göğsünün ne kadar hareketsiz olduğunu. Ve ne kadar solgun olduğunu.

"Aria." Adı fısıldanıyor ama söyledim mi bilmiyorum. Soğuk kanlılığıma sızıyor. Nefes almıyor.

"Carter, hayır. Hayır," diyor sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi. "Böyle bitmesi gerekiyordu. Ben asla savaşın ortasında kalamazdım. Ölecek olan hep ben olacaktım."

O ne diyor? Hayır! Hayır! Çığlık atıyorum ama ağzımdan hiçbir ses çıkmıyor. Oda sessiz, onun bana yalvarışı dışında. "Sorun yok. Bu olduğunda... Senin için ölebilirim. Sadece beni affetmeni istiyorum, lütfen. Beni affet ve benim seni sevdiğim gibi sen de beni sev. Seni her zaman seveceğim."

Ensemdeki diken derimin her santimine doğru akıyor. Oda kararıyor ve ben hala nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Ölmüş olamaz. Aria! Tekrar çığlık atıyorum, ama sessiz.

"Fazla zamanımız yok. Lütfen, lütfen, Carter. Affet beni." Ben çığlık atarken gözleri benimkileri arıyor ve sonra ağzımın hareket ettiğini görüyor ama ses yok.

Aramızdaki mesafe açıldıkça bana bir şeyler bağırtıyor ama sesi kayboluyor.

Aria! Adını haykırıyorum, ona uzanıyorum ve sahip olduğum tüm güçle soğuk ellerini tutuyorum. Beni bırakma! Seni affediyorum! Beni duyması için dua ediyorum ama karanlık her duyumu işgal ederken tek yaptığı ağlamak oluyor.

Göğsümü dolduran gaz, sırtımdan aşağı bir ağrı gönderiyor ve koltuktan ofisin sert zeminine düşüyorum. Terliyorum ve kalbim göğsümde çılgınca atıyor.

Yeterince hızlı kalkmak için mücadele ederken dirseğim yere sürtünüyor.

"Aria!" Beni duyması mümkün olmasa da bağırtıyorum. "Aria!" Ona doğru koşup yatak odama giderken ve kapıyı açıp onun küçük halini yatakta bulurken söyleyebildiğim tek şey bu. Bu yeterli

değil. Yutkunamıyorum, nefes alamıyorum, yorganı çekip göğsünün yükseldiğini görene kadar hiçbir şey yapamıyorum

ve düşüyor. Soğuktan dolayı uykusunda küçük bir protesto inliyor, ama yine de elimi göğsüne koyuyorum, tam birkaç dakika önce olduğu yere, ama orada sıcaklık ve kalbinin sabit atışı var.

Onu gördüğümde boğazımda boğucu bir yumru oluşuyor. Hâlâ hayatta ve hâlâ burada benimle. Onu tekrar çarşafı örtmeden önce yanında dizlerimin üzerine çöküyorum.

Uykusundan uyanmıyor ve komodine baktığında banyoda bulmuş olması gereken bir şişe ağrı kesici görüyor. Koluna bakılırsa mantıklı. Elimdeki son iki hapi aldıktan sonra bayılmış. Ama o burada ve hayatta.

Bu sadece bir rüyaydı. Ama o kadar gerçekçiydi ki. Onun yanında yerde nefes almakta zorlanıyorum ve daha da kötüsü, onun görüntüsünü kafamdan atmakta zorlanıyorum.

Bu iş bitene kadar uyumayacağım.

Kendimden hiç bu kadar nefret etmemiştim. Yalan söylemiş olması umurumda değil. Bu sözler ondan gelmemiş olsa da umurumda değil. Bu hayatta hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi onu, tanıdığım Aria'yı, karşılığında beni sevdiğini bildiğim kadını sevdiğim kadar sevmedim. Aldığım ve kırdığım, sonra da parçalanmış parçaları elimden geldiğince bir araya getirdiğim kızı.

Ölmesine izin vermeyeceğim.

Aria Talvery, bülbülüm, ölemez.

CHAPTER 11

Aria

Uyandığımda o kadar çok ağrı oluyor ki, midem bulanıyor. Yanlış tarafıma, sol tarafıma döndüğümde kelimenin tam anlamıyla midem bulanıyor ve çığlık gibi bir ağrı sırtımdan aşağı vuruyor ve sonra önüme doğru ilerliyor.

Sıkıllı dişlerimin arasından fokur fokur kaynayan gözlerim, sabahın geç saatlerinde hızla uyandığımda ardına kadar açılıyor ve kusmamak için kendimi zor tutuyorum.

Keşke dün gece kendimi kaybettiğimde sarhoş olduğumu söyleyebilseydim. Aynen öyle yaptım. Bu adam söz konusu olduğunda tüm soğukkanlılığımı kaybettim.

Yatak odasında yalnız olduğumu fark etmem uzun zaman aldı, olması gerekenden daha uzun. Onu sandalyede beni izlerken ya da yatakta görmeyi bekliyordum. Bunu neden beklediğimden emin değilim. Beklememeliydim. Sabahları hiç burada olmaz. Ama daha önce hiç böyle olmamıştık. Çok kırılmıştık ve her birimiz diğerini incitiyorduk.

Taş atmıyoruz; diğerimiz çaresizce aşağıdaki toprakta yatarken kayaları dik bir uçurumdan aşağı yuvarlıyoruz.

Ben onu seçtim. Onunla birlikte olmak istedim ve o bana kendimi yapayalnız hissettirmeyi seçiyor. İnce çarşaf ellerimde toplanırken yumruklarım oluşuyor ve her şeyden gelen acıyı zapt etmeye çalışıyorum.

Yalnız uyanmak daha önce hiç olmadığı kadar acı veriyor. Artık yalnız olmak istemiyorum. Canımın yanmasını istemiyorum. Carter'ın acısına sebep olmak da istemiyorum. Ve sanırım olabileceğim tek şey bu. Dün gecedен sonra, ona acı veren bir hatırlatıcı olmaktan başka nasıl bir şey olabilirim bilmiyorum.

Ağrıyan omzumu kucaklayarak yatağa oturuyorum ve kolumu test ederken bacaklarımı yana sarkıtıyorum. Çok acıyor ama bu benim hatam. Bileğimdeki derin oyuklar daha da kötü.

Daha fazla ağrı kesici ve kesikleri temizlemek için kullanabileceğim bir şey aramak için banyoya doğru ilerlerken zemin çıplak ayaklarımın altında soğuk. İkisini de bulamadım ama antrede bulunan banyoyu düşünerek hazırlanıyorum. Eminim orada bir şeyler vardır.

Dişlerimi fırçalarken bir yandan da aynada kendime bakıyorum. Saçlarımı tararken yansımam da aynısını yapıyor, nasıl bir kadın olduğumu izliyor. Zerre kadar mutluluk yok. Karanlıktan başka bir şey yok.

Bir süre önce bir makalede, evcil hayvanların sahiplerine benzemeye başladıklarını çünkü onların yüz ifadelerini taklit etmeyi öğrendiklerini okumuştum. Aynı şey evlat edinilen çocukların, evlatlık olmayan ebeveynlerine benzemesi için de geçerli.

Biyolojik. Biriyle ne kadar çok zaman geçirirseniz, onun özelliklerini o kadar çok miras alırsınız.

Ve kendime baktığımda tek gördüğüm Carter'ın karanlığı. İçimin derinliklerinde demlenen acı.

Daha önce hiç görmediğim bir şekilde beni ele geçiriyor.

Suyu kapatıp fırçamı dikkatlice granit tezgahın üzerine koyduğumda oda sessizleşiyor.

Bunların hiçbirisi bana ait değil. Hiçbiri benim değil.

Her parça bir hediye idi, beni rahatlatacak şeylerdi. Bir adım geri atınca, yutkunmak zor geliyor.

Aynaya bakınca, bu görüntüye dayanmak çok zor.

Gitmem gerektiği hiç bu kadar açık olmamıştı. Carter Cross asla kurtulamayacağım bir uyuşturucu. Damarlarıma sızan ve her küçük parçamı saran bir uyuşturucu.

Bana yaptıklarına bağımlıyım ve o beni incitmeye devam edecek. Beni ne kadar incittiğini o da biliyor, ben de biliyorum ama yine de buradayım.

Arkamı döndüğümde, sanki orada başka biri varmış gibi hissediyorum, arkamda biri. Aynadaki kız belki de. Beni izliyor ve kapıyı kapatmaya cesaret edemeyecek kadar soğuk ve rahatsız bir şekilde yavaşça banyodan çıkarken boynuma dikenler batıyor.

Giyinirken bile, yavaşça ve sol omzumu her hareket ettirdiğimde yakıcı bir yanmayla, sanki içimde derinlerde bir yerde bir parçam bir insanın onu terk etmesini bekliyormuş gibi banyoya bakıyorum.

Bu duygudan kurtulamıyorum. Yatak odasından çıkana kadar olmaz. En azından bir süreliğine.

Girişteki banyoya doğru tek başıma yürürken çok boş hissediyorum. Zihnimde bu kadar net olan sefil gerçeğe içim boş.

Sizi inciten birinden ayrılmak böyle hissettirmemeli. Sanki ruhunuzun bir parçasını kaybediyormuşsunuz gibi. Sanki içinizde genişleyen bir çatlak varmış ve genişledikçe insanı canlı kılan her ne varsa ona zarar veriyormuş gibi. Attığım her adımda bana kendimi hissettiren her şey yara alıyor.

Çünkü ön kapıya ne kadar yaklaşırsam, o kadar çok gitmek ve asla arkama bakmamak istiyorum.

Asla, bir saniye bile arkama bakmam. Onu terk edersem yüzünü ve bana nasıl bakacağını şimdiden hayal edebiliyorum.

Acısını hissedebiliyorum.

Köşeyi dönerken, tekrar yıkılmamak için duygularımı kontrol altında tutmaya dikkat ediyorum.

Hızlı bir nefes alışla önüme, açık banyo kapısına baktığım anda kaskatı kesiliyorum.

Kalbim bile durur, duyulmamı ya da görülmemi istemez.

Addison saçlarını at kuyruğu yaparken beni görmüyor. Kafasının içinde, biliyorum. Banyoyu geçip sağ koridorda yürürken tekerleklerin döndüğünü görebiliyorum.

Sadece o gözden kaybolduğunda nefes almaya cesaret edebiliyorum. Yine de hareket etmiyorum. Uzuvarım buna izin vermiyor.

Hayatımın bu hale gelmesine nasıl izin verdim? İletişim kurabildiğim tek arkadaşımı görmekten korkuyorum çünkü... çünkü neden? Çünkü utanıyorum, korkuyorum, kim olduğumdan ve yaptığım seçimlerden dolayı mutsuzum ve bunların hiçbirini ona söyleyemiyorum... çünkü o düşmanın tarafında.

İçimdeki o derin çatlak, yoluna çıkan her şeyi yok eden o çatlak, küçük yarım banyoya doğru olabildiğince sessizce yürüyüp kapıyı kapatırken içimi parçalıyor.

Tuvalete oturup ellerimle yüzümü kapatırken duyduğum klik sesi hayatımda duyduğum en gürültülü şeydi.

Sıcak hissediyorum ve hemen kusma isteği duyuyorum, elimi kaldırdığımda omzum sırtımdan

aşağıya bir ağırı gönderiyor. *Lanet olsun!*

Yanağımanın iç tarafını o kadar sert ısırıyorum ki kanın metalik tadını alabiliyorum. Buna değeri.

çığlık atmamak için. Yine de çığlık atmayı çok istiyorum. Tüm bunları içimden atmak istiyorum.

Bundan daha güçlüyüm, ama sanki içimde bir şey bir daha asla bütün olamayacağını bildiğim bir şekilde parçalanıyor gibi hissediyorum.

En sevdiğim hikayelerden biri olan *Alice Harikalar Diyarında*'da şöyle bir replik vardır: "Düne dönmenin bir faydası yok, o zaman olduğundan farklı bir insansın.

Artık o replikten nefret ediyorum. Eskiden severdim. Bu duygularla yaşayabilir, kendimi bir amaca yönelik ve tatmin olmuş hissedebilirdim. Ya şimdi? Bu alıntıyı düşünmek bile beni klozet kapağından atlamaya zorluyor, böylece içimde kalan azıcık şeyi de klozete fırlatabiliyorum.

İğrenç bir şey. Tadı, kokusu, yanma hissi. Ve işim bittiğinde, ağzımı akan suyla yıkarken, kendimi hiç iyi hissetmiyorum.

Derin derin nefes alarak her şeyi temizliyorum. Lavabonun altında ağzımı silmek için kullandığım havlunun yerine yeni bir el havlusu ararken hamilelik testi kutusunu görüyorum.

Addison.

"Aman Tanrım." Kelimeler fısıltıyla çıkıyor ve bu sabah ilk kez gülümsüyorum. Sadece bir ipucu, ama şimdi sönük de olsa büyüyen bir ışığım var. O hamile. Kıçımın üzerine düşüp duvara yaslanıyorum, elimde hamilelik testlerinin olduğu kutuyu tutuyorum ve onun ne hissettiğini ve ne düşündüğünü merak ediyorum. Bir bebeği olacak. Ve ne kadar harika bir anne olacak. Olacağını biliyorum.

Bana söylemediğini fark ettiğimde içimdeki ışık hızla sönüyor. Ama belki de söyleyecek bir şey yoktur. Çıkardığım testin üzerindeki kalın ambalaj elimde kırışıyor ve son regl dönemimi düşünüyorum... tüm bunlar başlamadan önce.

Günler azaldı ve Carter'ın bana yaptığı iğne sayesinde regl olmamak için başka bir neden düşünmedim.

Sürekli yorgunum, sinirliyim, duygusalım ve şimdi de hastayım. Midem bulanıyor. Ama hasta ve yorgun olmak da benim durumumdaki herkesi tarif eder. Yine de, sınava girmek için harekete geçene kadar içimde sıcak bir endişe dalgası dolaşıyor.

Tik.

Ken

e.

Zaman geçiyor ve düşüncelerim çılgına dönüyor.

Tik.

Ken

e.

Zaman geçtikçe kargaşa ve hastalık azalır, tozlar yatışır ve net bir resim oluşur.

Tik.

Ken

e.

Kutuyu tutarak orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum.

Ya da ne kadar zamandır değersiz olduğunu merak ediyorum.

Eğer tüm bunlar değersizse. Bir arkadaşına ihtiyacım yok. Beni sevecek birine de ihtiyacım yok.

Buradan siktir olup gitmem lazım.

CHAPTER 12

Carter

Onu affetmem için yalvaran sesini aklımdan çıkaramıyorum. Kelimeler içime kazınmış, girdiğim her odanın duvarlarında sekiyor.

Yıllar önce söylediği sözler tam olarak beni takip etti, ancak bu yakarışlar hiç hissetmediğim bir şekilde aklımdan çıkmıyor.

Çok gerçekçiydi.

Masamdaki sandalyede kardeşlerimi bekliyor olsam da, dün gece onun olduğu yere bakmaktan kendimi alamıyorum. Kapı açıldığında hâlâ o noktaya bakıyordum ve Aria'yı uyurken görmeyi umarak monitöre baktım, ama o çoktan kalkmış ve giyinmeye başlamıştı.

Kimin geldiğini bilmiyorum ama yine de konuşmaya başlıyorum. "Doktoru aramamız gerekiyor." Jase ve Declan'ın içeri girip oturduklarını görmeden önce ciğerlerimdeki havanın beni terk etmesine izin veriyorum. Jase sağdaki masanın önündeki sandalyeye rahatça oturuyor. Declan ise muhtemelen Sebastian ya da Daniel için soldakini bırakıyor.

Sebastian dün gece geç saatlerde onun evine gitti, orada uyudu, benim tavsiyeme karşı çıktı ve şimdi buraya geliyor. Ona burada ihtiyacım var. Neyim olduğunu anlamama yardım etmesi için arkadaşşıma ihtiyacım var.

Declan kitaplığa yaslandı, telefonunu cebine koydu ve başını tahta çıtaya yaslayarak bana "Doktor mu?" diye sordu.

Kaşları çatık ve bir an durup ona gerçekten bakıyorum. Son birkaç yılda çok yaşlanmış.

Declan'a başımı sallarken Daniel'in ağır adımlarının koridorda yankılandığını duyabiliyorum, rahatlamaya çalışıp sandalyeme yaslansam da boğazımın düğümlendiğini hissediyorum. "Aria dün gece omzunu incitti."

Göğsümdeki ağrı yayılıyor. "Dün gece zordu." Kardeşlerimin gözlerine bakamıyorum ve tam o sırada Daniel içeri giriyor. Ben dün gece uyuduğum kanepeye, sonra da saati soran Daniel'a bakarken kapı sessizce kapanıyor.

Jase ona "Altı dakikamız var," diye cevap veriyor ve hızla bana ve kayıp düşüncelerime geri dönüyor. "Ne yaptı?" diye soruyor bana.

Utanc acıdır. Tadı çok acıdır.

"O iyi mi?" Declan soruyor ve Daniel masamın karşısındaki sol koltuğa otururken hemen sorunun ne olduğunu soruyor.

"Aria dün gece omzunu incitti, hepsi bu. O iyi," diyorum. Bu bir yalan ve odanın sessizliğinden kardeşlerim de bunu anlıyor. Yine de onlara ne olduğunu anlatamıyorum. Dün gece ne olduğunu bildiğim için kendime bakmaya bile zor dayanıyorum.

"Beş dakika." Jase sessizliği bozuyor ve kolunu kaldırıp saatine bakıyor. Işık parlak metalin üzerinde parıltıyor ve dikkatimin dağılmasını memnuniyetle karşılıyorum. Keşke bu konuyu hiç açmasaydım ama kardeşlerimden bir şey saklamaya alışık değilim.

"İşimiz bittiğinde bunu ben hallederim ama bu arama umarım bize bir şeyler verir."

"Bil diye söylüyorum, son silah çantasını Romano'ya verdik ve herkesi geri çektik."

"Yani istedikleri her şeye sahipler mi?" Daniel bu haber üzerine Jase'e açıklık getirir ve Jase başını sallar. Bu işe yeterince bulaştık ve Talvery'nin artık bizi tehdit edecek adamları yok.

"Güzel," diyor Declan, "Bırakalım da ikisi birbirini öldürsün."

Jase'e bakıp, "Tek istediğim onları buradan uzak tutmak," derken kolçağın pürüzsüz derisini sıkıca kavriyorum. Başta tamamen aynı fikirdeymiş gibi kolayca başını sallıyor ama bana dönüp baktığında ifadesi daha ciddi bir hal alıyor. "Kimse yaklaşmasın," diyorum ve sesim sertleşiyor, Aria'yı güvende tutmayı düşünüyorum. Onun ölmesine izin vermeyeceğim.

"Elbette," diyor Jase, bakışları yüzümde dün onunla herkesi geri çekmekle ilgili son konuşmamızdan bu yana nelerin değiştiğini arıyor. Hâlâ sarsıldığımı ve herkesin dışında Jase'in bir şeylerin ters gittiğini anlayabildiğini biliyorum.

Kapı açılıp Sebastian içeri girince onun sorgulamasından kurtuluyorum. Saçları daha uzun, sakalları artık kısa ve düzgün kesilmiş. Gözleri yaşlanmış, ama bir zamanlar kardeşim gibi tanıdığım adam ofise giriyor ve gerginliğin neredeyse anında vücudumu terk etmeye başladığını hissedebiliyorum.

"Üzgünüm, geciktim."

"Evine hoş geldin," diyorum ona, bakışlarını karşılayarak, ama kendi sözlerim kardeşleriminkiler tarafından bastırılıyor. Küçükken bize rehberlik eden tek kişi Sebastian'dı.

Onu karşılamak için etrafından dolanırken vücudum kaskatı kesiliyor. Onu görmek acı tatlı. Zaman geçti ve ikimiz de değiştik. Ama hayatta kalmak için savaşmak zorunda olduğumuz bu acımasız dünyada, ihtiyaç duyduğunuz her an yanınızda olan bir arkadaş gibisi yok.

Sebastian'ın durumunda, biri hariç her seferinde, ama geçmişe takılıp kalacak zamanımız yok. Koltuğuma doğru dönerken bakışlarım yine boş kanepeye kayıyor.

Hâlâ çok üşüyorum ve bir an için tekrar nefes alamayacakmışım gibi hissediyorum.

Sebastian "Sizi tekrar görmek güzel," diyor ve sonra bizi teker teker içeri alıyor.

"Keşke her şey farklı olsaydı," diyorum ona ve hiçbir kelime bundan daha doğru olamazdı.

Sebastian sırtarak ve sırtını duvara yaslayarak, "Sadece biraz kan dökülecek," diyor.

"İyi misin?" diye soruyor ve sorusundaki endişeyi gizlemiyor. Hiç saklamadı ve bu sözlerle çocukluğuma ve bana hep aynı şeyi sorduğu zamanlara geri döndüm.

"Bunun bitmesine hazırım," diye cevap veriyorum ve birbirimize bilerek bakıyoruz.

"Sanırım geldiğim iyi oldu." Cevabı sert ama beni biraz rahatlatan bir şekilde geliyor.

Aria'nın dün gece bulunduğu yere, sonra da kapıya doğru yürürken ona elimden geldiğince içten bir gülümseme veriyorum. *Bu sadece bir rüyaydı.* Kendime hatırlatmak zorundayım.

Sebastian kapalı kapıya yaslanan Declan'a soruyor: "Her şey hazır mı?" Kardeşim ona başıyla

onay veriyor ve karşılığında kibirli bir sırtışıla karşılık veriyor.

Declan kitaplıktan çıkıp masaya yaklaşıyor, gözleri sol köşede duran telefonda, "İzleyiciler açık ve bunlar yeni. Sinyali birden fazla kuleden yansısa ya da arama saniyeler içinde kesilse bile onu bulabilirim."

Sırtım gerginlikten kaskatı kesildi... ama aynı zamanda tehlikenin ürpertici hissi. Marcus'un kullandığı isimlerden biri olan Azrail'i avlayacağız.

"Emin misin?" Daniel'ın sorusuna başını sallıyor ve sonra hepimiz telefona bakıyoruz, Declan'ın haklı çıkmasına meydan okurcasına çaldığında çok uzun zamandır beklediğimiz cevapları almaya hazırlanıyoruz.

Yüzük.

Masanın titrediğini ve telefona uzandığımda küçük titreme hareketlerini hissedebiliyorum.

Ahizeyi kaldırıp hoparlörü açarak Marcus'a hepimizin burada olduğunu bildiriyorum.

"Haç kardeşler," diye konuşuyor. Marcus, Azrail, hayalet... hangi isimle anılırsa anılsın, sonunda bizi arayarak şerefendiriyor. Sesini duyduğumda dişlerim sıkılıyor ve kanım donuyor.

Sesi bana hep bir yılanı hatırlatmıştır. Kafasını keserek kolayca öldürebileceğiniz bir yılanı değil, mitlerin ölümsüz kıldığı türden bir yılanı.

Sözlerinin havada asılı kalması ve iliklerinize kadar işlemesi.

Marcus, "Uzun zaman oldu," diyor ve Daniel hemen, "Bizim yüzümüzden değil," diye yanıtlıyor.

Sol elim sessizce havaya kalkıyor ve Daniel'ı susturuyor, ancak sandalyeye zar zor otururken içindeki öfkenin yükseldiğini görebiliyorum. Marcus'un cevapları olduğunu biliyor ve bunları bize vermeyi reddediyor.

"Arzuladığımız sonuçların artık aynı doğrultuda olmayabileceğine inanıyorum Marcus." Kalp atışlarım hızlanıyor ama sesimi eşit tutarak sakın ve kontrollü kalmaya çalışıyorum. "Bu yüzden mi bizden sessizce kaçıyorsun?" Ona soruyorum.

Sessizlik. Bir vuruş ve sonra bir başkası.

Kardeşlerimin beni izlediğini hissedebiliyorum, gözleri beni delip geçiyor ama ben telefona bakıyorum, Marcus'un cevap vermesini istiyorum.

Ve sonunda bana bir yanıt verdi. "Şart değil," diye yanıtlıyor beni ve ardından ekliyor: "Mutlaka kabul etmediğim bir değişiklik yaptın Cross."

Dirseğimi masaya dayayıp çenemi yumruğuma dayarken ona, "Hangimizden bahsettiğin konusunda daha açık olmalısın," diyorum. Başparmağım kirli sakallarımda gezinirken, elindeki tableti inatçı bakışlarla izleyen Declan'a bakıyorum.

"Sanırım haklısın..." Marcus, "İkiniz aslında rotadan çıktınız," dedikten sonra durakladı.

Daniel'ın gözleri benimkilerle buluşuyor, aynı anda ben de ona bakıyorum.

"Tam olarak ne değişti de artık müttefik olmadığımıza karar verdin?" Marcus'a daha sıcak hissederek ve sinirlenerek soruyorum. Marcus eşsiz bir güç, ama ne kadar temkinli olduğu için beni çok kızdırıyor. Onu kendi avantajıma kullanabildiğimde, ki geçmişte kullandım, adam hakkında çok iyi düşünüyorum. Ondan hem korktum hem de ona hayranlık duydum.

Ama onun öfkesinin diğer tarafında olmak... öfkelenendirici.

"Nicholas Talvery ile bir anlaşma yapmam gerekiyordu." Marcus açık bir cevap vererek beni şaşırttı. "Ve benim müdahalem..." diye tahmin ediyorum.

"Takdir edilmemiş." Marcus cümlemi bitiriyor ve ben sadece başımı sallıyorum, ağzım sert ve düz bir çizgi halinde.

"Addison'a ne oldu?" Daniel sorar ve Marcus onu duymazdan gelir.

"Aria Talvery'yi istiyorum." Marcus'un bu talebi benden onun göremediği bir tepki alıyor. Kaşlarım kalkıyor ve dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Hayır." "Böyle bir şey olmayacak." diye cevap verirken şaşırtıcı derecede sakinim.

Saatın her zamanki tik takları Marcus'un "Yanıtınızın bu kadar.... dar görüşlü olacağını tahmin etmemiştim" demesine kadar sessizlik içinde geçer.

"Daniel sana bir soru sordu," diye hatırlatıyorum Marcus'a ve kardeşimi izliyorum. "Neden bu işe karıştı?" Olanların arkasında Marcus'un olduğundan emin değilim ama cevabı bildiğini biliyorum.

"Neden onu almaya çalıştın?" Daniel'in sorusu sıkılmış dişlerin ve zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkenin ardında yükselen bir sesle geliyor. Sakin kalamaması anlaşılabilir ama etkisizdir.

"Ben yapmadım. Kimin yaptığını zaten biliyorsun."

Marcus bilmesi gereken tek şeyin etrafından dolanmaya devam ederken Daniel'in çılgına dönmesini izlerken sinirlerime zor hakim oluyorum.

"Bilseydik sana sormazdık," diyorum Marcus'a sert bir şekilde.

"Addison'ı kim kaçırmaya çalıştı?" Daniel cevaplanmasını istediği tek soruyla konuşuyor. Benim o kadar çok sorum var ki içlerinde boğulabilirim ama onun sadece bir tane var.

Tek bir isim bekliyorum. Ya da bilgiyi tamamen reddetmesini. Bunun yerine Marcus cevap vermekten kaçınmaya devam ediyor ama beni de şaşırtıyor.

Şaşırmayı sevmiyorum çünkü bu bilgi eksikliğim olduğu anlamına geliyor, bu da kontrol eksikliğim olduğu anlamına geliyor.

"Yıllar önce seni inciten ve tüm bunları başlatan aynı adam." Yıllar *önce* mi? Sözleri kafamın içinde tekrarlanıyor. İktidarı ele geçirdiğimizden bu yana geçen on yılda, yakın zamana kadar kimse bizi incitmeye cesaret edememişti.

Marcus devam ediyor ve bu kez yanıtına küçük bir ipucu yerleştiriyor. "Eğer bu olmasaydı, o senin olmazdı."

"Eğer ne olmasaydı?" Jase ilk kez konuşarak soruyor. Ve şimdi Marcus'un Addison'dan mı yoksa Aria'dan mı bahsettiğini merak ediyorum.

"Ailenin aldığı ilk darbe," diyor Marcus, vermesi çok kolay bir cevap vermek yerine bir bilmeceyi çözmek için daha fazla bilgi veriyor.

"Bilmece gibi konuşuyorsun," diye alay etti Daniel ve yumruğunu yere vurduktan sonra sesini yükselterek, "Sadece bir isim istiyorum," dedi.

"Ve ben sadece Aria'yı istiyorum," diye cevap veriyor Marcus, kanımı buza çeviren bir sakinlikle.

Kardeşim bilgi almak için çaresizce bana bakıyor ama ben cevap veremedim Daniel gözlerini telefona diyor ve Marcus'a şöyle diyor: "Eğer tek istediğiniz Aria ise, bu konuşmanın bir faydası yok. Onu sana asla vermeyeceğiz."

Hat kesiliyor ve kesildiği anda bakışlarını sessiz telefondan ayırmayan Daniel'a bakıyorum. Çenesi kenetlenmiş ve her duygu yüzüne yansımışken, onun için üzüntüden başka bir şey hissetmiyorum. Belki utanç da. Kardeşlerimi bu işe bulaştırdığım için utanıyorum ve bunu düzeltmenin bir yolu yok.

"Yıllar önce mi?" Sebastian, Marcus'un sözlerini tekrarlıyor ve Declan sinirli bir ifadeyle çıkmak için hamle yaparken kapıyı açıyor.

"Yaptı mı?"

Sebastian daha sorusunu tamamlayamadan Declan'ın yumruğu kapının pervazına çarpıyor ve öfkesiyle kapıyı parçalıyor.

Konuşmuyor; hızını bile yavaşlatmıyor. İlk ayrılan Declan oluyor ve Daniel onu takip ediyor.

"Sebastian'la bir dakika konuşabilir miyim?" Jase'e soruyorum, ne yapacağıma dair düşüncelerimi bir kenara bırakıp

Marcus'un ima ettiği şey. Jase başını sallayarak gitti, geriye sadece Sebastian ve ben kaldık.

"Buraya kimseyi yaklaştırma ve sadece bize güven," diyorum Sebastian'a. Jase'in oturduğu yere doğru yürürken bir saniye bile kaybetmiyor. İki eliyle sandalyenin arkasına sarılarak

bana yakından bakıyor.

"İyi misin?" diye tekrar soruyor ve üzgün sırtışı bu sefer daha hızlı geliyor.

"Hayır."

"Ne olması gerekiyor?" diye soruyor ve *neden* sorusu yerine bu soruyu sorduğu için minnettarım.

"Onun güvende tutulması gerekiyor. Aria Talvery."

"Onu istediği için mi?" diye tahmin ediyor ve yüz ifademi sabit ve değişmez tutuyorum, ama kısa bir süre sonra başımı sallıyorum. "Bunun Marcus'la hiçbir ilgisi yok. Onun sadece güvende tutulması gerekiyor."

Gözleri benimkileri arıyor ve tereddüt etmesinden nefret ediyorum.

"Onun benim için ne anlama geldiğini biliyorsun," diyorum çaresizlikle ve bunu söylemek zorunda olduğum için nefretle. Stephan'ı Aria'ya vermek onun fikriydi. Kardeşlerim ve Sebastian tüm sırlarımı biliyorlar. Aria'yı sevmek artık bir sır değil ve Sebastian da bunu biliyor.

"Onu güvende tuttuğun sürece ne olacağı umurumda değil. Ona zarar gelmemeli. Hiçbir şekilde."

"Yani onun koruması olmamı mı istiyorsun?" diye soruyor ve ben bunu hiç düşünmemiştim ama Aria'ya göz kulak olacak birine ihtiyacım olduğunu bilerek başımı sallıyorum.

Sebastian başıyla onaylıyor ve dönüp gitmeden önce yakında daha detaylı konuşacağımızı söylüyor. Ve bu çok kısa toplantı sona erdi.

O gittikten sonra, keşke gitmeseydi diyorum. Odada dün gecenin anıları ve çözmeye nasıl başlayacağımı bilmediğim bilmecelerle yalnızım. Dünya üzerime kapanıyormuş gibi hissediyorum ve yılların günahı benden geriye kalanları yok etmekten sadece birkaç saniye uzakta.

"Bir fikrim var," diye konuşuyor Jase ve ben gözlerimi açıyorum, onun geri geldiğini bile duymadığımı fark ediyorum içinde.

"Aria'yı kontrol etmem gerek," diyorum ona, daha fazla saçmalıkla uğraşmak istemediğimden.

Buluşmak zorunda

Sebastian ve ona benim hakkımda söyleyeceklerini düşününce midemdeki safra kesesi garip bir duyguya kapılıyor.

"Sadece bir dakika dinle."

"Bir dakika," diyorum. Telefona odaklanıyorum, Jase bana Nikolai ile buluşmamızı ve Aria'nın her şeyi görmesine izin vermemizi söylerken zihnimin arkasında kendini tekrar eden konuşmaya odaklanıyorum. Nikolai'nin onun önünde nasıl bir adam olduğunu göstermesini izlesin.

"Ya onu bizim gördüğümüz gibi görseydi?" diye soruyor ve beklentiyle bana bakıyor. "Bunun neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü anlamaya başlayamıyorum bile."

"Bırak Aria görsün. Ona çekip gitme şansı verdiğini görsün ve bilmediği yönlerini ona gösterson."

"Neden-" Neredeyse kardeşimin akıl sağlığını sorgulayacaktım ki Nikolai yüzünden bugün berbat durumda olduğumu düşündüğünü fark ettim. Bugün nasıl bir ağırlık taşıdığım hakkında hiçbir fikri yok ama ilk tahmini bunun Aria ve Nikolai ile ilgili yönünde.

"O zaman onun ölmesini sorun etmeyeceğini mi düşünüyorsun? Yanılıyorsun." Ona cevap vermesi için bir an bile vermedim.

"Nikolai umurumda değil ve Aria'nın yapmak üzere olduğum şey yüzünden benden nefret edeceği gerçeğini kabullenmiş durumdayım. Onun ne bilip bilmediğinin bir önemi yok."

Ona var olmamasını dilediğim bir gerçeği söylediğimde Jase'in yüzünde yenilgi ifadesi beliriyor.

"Önce onu sevdi, bunu biliyorum. Şimdi de beni seviyor." Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve

sonra ona "Bir parçası onu her zaman sevecek, ama bir parçası da beni her zaman sevecek" diyorum.

"Burada zorlanıyorum," diyor Jase ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "Bir sorun var."

Nasıl göremez? Biri nasıl anlayamaz?

"Bunun bizim ayrılmamızdan başka nasıl bir şekilde sona ereceğini bilmiyorum."

Bunun benden nefret etmesinden ya da benim ölmemden başka bir şekilde sona ermesinin yolu yok. "O anlıyor-"

"Ve her şey bittiğinde benden nefret edeceğini de anlıyorum," diyerek aceleyle söylediğim sözlerle onun sözünü kestim. "Herkesin anlaması gereken şey şu ki, eğer..." Durup derin bir nefes almak zorunda kaldım, kardeşimin yanından kapalı kapıya bakarak devam ettim, "Ayrılrsa bile... Birlikte yaşayamayacağına karar verse bile..." Bu sonu pek çok kez düşündüm ama şu ana kadar hiç tam olarak kabul etmemiştim.

"Tüm bunlar sona erdiğinde artık beni istemese bile, onun korunmasını istiyorum. Güvende olmasını istiyorum. Karım, sevgilim, her şeyim olarak yaşayamayacak olsa bile. Yine de herkesin onun korunduğunu ve her zaman benim olacağını bilmesini istiyorum."

CHAPTER 13

Aria

CARTER KILIDI HIÇ DEĞİŞTİRMEMİŞ.

Ön kapıyı açtığımda pişmanlığın içime işlemesi çok tuhaf. Ellerim ağırlaşıyor ve omzumun üzerinden koridorun aşağısına baktığımda bacaklarım da ağırlaşıyor. Elimi tarayıcıya götürdüğümde çalışmasını beklemiyordum. Bu kadar zahmetsiz olacağını düşünmemiştim.

Veda etmek asla kolay değildir. Özellikle de nihai olan türden bir veda. Yüksek sesle söylemek acı verir, ama derinlere gömüldüğünde daha da acı verir.

Akşamın erken saatlerinde havadaki esintiyi hissetmeden önce kapıda sadece bir an duruyorum. Kapıyı arkamdan kapattığımda kimsenin koridorda koşmamasına şaşırıyorum.

Kollarımı birbirime doladığımda daha da şaşırıyorum, sol omzuma dikkat ediyorum, gerçi yarım banyonun ecza dolabında bulduğum ağır kesicilerle şimdi daha iyi hissediyorum.

Rüzgâr saçlarımı omzumdan savurarak tenimi soğuğa maruz bırakıyor. Carter'dan uzaklaşmak için attığım her adımda tüylerim diken diken oluyor.

Bir yanım izleyip izlemediğini merak ediyor. Başka bir parçam ise izlediğini biliyor.

Uzağa gitmeme izin vermeyecek. Bunu zaten biliyorum, ama birinin gelip beni alıp ona geri götürmeden önce ne kadar uzağa gitmeme izin vereceğini bilmem gerekiyor.

Bugün de olsa, yarın da olsa, bir hafta sonra da olsa, gitmeye çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Bir adım daha atarken kafamın içinde bu sözleri tekrarlıyorum.

Sebepleri düşünmüyorum. Bu noktada çok fazla neden var ve sadece sonuç önemli.

Burada daha fazla kalamam. İstedğim hayat bu değil. Hiç bu kadar net olmamıştı.

Yolun sonundaki metal kapıya gelene kadar hızım kesilmedi. Ağaçların arasında daha önce görmemişim ve sanırım geçen sefer arabalar geçerken açıldı.

Araçlardan başka bir şeyi dışarıda tuttuklarını düşünemiyorum, çünkü karmaşık metaldeki boşluklar bir insanın geçebileceği kadar geniş.

Ve biliyorum.

Parmaklarım soğuk demiri kavırıyor ve parmaklıkların arasından kaymak için dönerken başımı eğiyorum.

Eve bakarken, beni izlediğini biliyorum ve en az çeyrek mil boyunca devam eden ve sonra sık bir ormanın içinden geçen kalan araba yoluna geri döndüğümde, yakında beni durduracağını

biliyorum. Kapının üstündeki kameralar dönerek beni takip ediyor.

Kalbim zayıf bir şekilde titriyor. Aptal şey anlamıyor. Hâlâ umutla dolu. Yine de umut yok. Hiç olmadı.

CHAPTER 14

Carter

BELKİ BENİMLE OLMAZSA, BENİM İÇİN ÖLMEZ.

Bu düşünce hızla gelip geçti ama verandanın merdivenlerinden inişini izlerken bir an için aklımdan çıkmadı.

Onu kurtarmak için gitmesine izin verebileceğimi.

Ben yanında olmazsam benim için ölemez.

Bu düşünce bilincimde sadece küçük bir kırılmaydı, ama geri gelmeye devam ediyor. Sebastian bana onun dışarıda olduğunu söylemek için odaya koşarken bile. Kaderi ve yaptıklarını sorgulayacak zamanım yok. Onu korumasız bırakamam. Bu bir seçenek değil. Buna izin vermeyeceğim.

"Biliyorum." Kelimeler eşit ama alçak sesle, saklayamadığım tehditkâr bir tehditle çıkıyor.

"Gözümüz onun üzerinde." Nefes almaya çalışıyor, göğsü inip kalkıyor ama tavrı sakin. Yine de sözleri meraklı. "Normalde kapıdan dışarı çıkar mı?" Kaçmaya çalışıp çalışmadığını açıkça sormamaya dikkat ediyor, ki bu ondan alışık olmadığım bir şey. Bana bakışındaki değişikliği görebiliyorum. Birlikte böyle bir şey yaptığımız son zamandan bu yana zaman pek çok şeyi değiştirdi.

Bunun farkına varmam bir an sürüyor, nefes alabilmem için bir an daha geçmesi gerekiyor. On yıl geçti ve ben dönüştüğüm şeyden nefret ediyorum.

Bu adam olmak istemedim. Bu hayatı ben istemedim.

Ne kadar istesem de geri dönemem. Bakışlarım, hak ettiğim otoriteyi elinde tutan Sebastian'a odaklanıyor. "Onu kilitleyin." Her hece sert çıkıyor ve her kelimeye göğsümde bir çarpma eşlik ediyor.

O zaman ölemez. Burada güvende.

"Her yer barikatlarla çevrili, korunuyor ve silahlı. Kimse yaklaşamayacak ve kimse ona zarar veremeyecek." Sözler odada yankılanıyor ve Sebastian sessiz kalıyor. Sadece kendimi rahatlattığımı zaten biliyor.

"Onu öylece kapmak mı?" Sebastian sanki yaptığım şeyde yanlış bir şey yokmuş gibi kolayca soruyor. Başımı sallıyorum, midemde bir düğümün daha da sıkılaştığını hissediyorum, beni terk etmeye çalıştığı gerçeğiyle acımasızca bükülüyor. Beni terk etmeye istekli.

"Kızgın olduğunu biliyorum." Gidiyor olmasını haklı çıkarmaya çalışıyorum ama sözlerimi yutuyorum. "Ben

Sebastian'dan uzaklaşıp ne kadar uzağa gittiğini görmek için pencereye doğru ilerlerken, "Onunla aranı düzelt," diyorum. "Kapıdan fazla uzaklaşmasına izin verme."

"Yolun sonuna kadar gideceğini düşünüyor musun?" Jase arkamdan soruyor. Hala güvenli olmamasına rağmen arabayı geçtikten sonra arazide sıralanmış adamlar var. Güneş ağaçların ötesinde, en az korunan yerde batarken ona dönmeye zahmet etmiyorum. Gökyüzündeki açık mavi, kumral yapraklar kalan ışıkla desenler örerken anında kararıyor.

"Yakala onu." Bir düğüm mideme tırmanıyor ve içimde dönüp duruyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir acı.

Pencerenin yansımada kendime bakarken dün geceyi hatırlıyorum. Onu seviyorum. Onu tamamen ve tereddütsüz seviyorum. Ama ben yok eden bir adamım.

Bir parçasının beni sevmesi, kendini mahvolmaya hazırladığı anlamına geliyor. Her parçası benim tarafımdan kırıldı.

Bu düşünceyi yutkunurken ellerim ceplerime gidiyor ve aramızdaki bu durumu düzeltereğime yemin ediyorum. Başka seçeneğim yok. Gitmesine izin vermeyeceğim.

"İyi misin?" Jase'in sesi beni şimdiki zamana geri getiriyor ve ona döndüğümde kanepeye bakıyorum. Boştu. Tıpkı masamın önündeki zemin gibi. Dün geceki görüntüler bir anlık bir hareket gibi geçiyor.

Sebastian gitti ve Jase onun yerini aldı. Zaman, bazı kareleri kaybolmuş eski bir film makarasının titrekle görüntüleri gibi akıp gidiyor. Sebastian gideli ne kadar oldu ya da Jase ofisime ne zaman geldi bilmiyorum.

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum kardeşime ve sonraki kelimelerim düzensiz çıkıyor. "Ben hiç böyle olmadım. Hiç..." Ellerimi ceplerimden çıkarıp yüzümde gezdirmek için duraklıyorum. Masamın çekmecesine bakarken dün gece uyku ilacı aldığımı hatırlıyorum. Bu sadece bir ilaç ve beni hiç böyle etkilememişti. İlaç yüzünden olmalı. *Tathılar*. En son yıllar önce almıştım.

"Sadece kızgın," diyor Jase ve ofis kapısını kapatıp karşımdaki koltuğuna oturmadan önce omzunun üzerinden bakıyor.

"Oturmak istemiyorum," diyorum ona telaşla, daha sandalyeye oturmadan.

Koltuğun arkasını kavrarken parmak eklemlerinin sıkışmasını izliyorum. "Bunun bitmesini istiyorum. Buna bir son vermeliyiz." Aria'yla bunu geride bırakmak için duyduğum çaresizlik beni ele geçirirken kelimelerim daha sert ve daha hızlı çıkıyor.

"Romano'ya izin veriyoruz-"

"Sikeyim Romano'yu!" Sıkıttığım elimin arkasını sandalyeye vuruyorum, içimde sürünen bu acıdan başka bir şey hissetmeye ihtiyacım var. Beklemekten başka bir şey yapmaya ihtiyacım var.

"İkisini birden yapamayız, Carter." Jase'in sesi sakın ama mantık dolu. Olduğu yerden kımıldamıyor ama gözleri artan bir ilgiyle beni izliyor. "Hem malikâneyi koruyup hem de Talvery'lere saldıramayız." Sonunda kıpırdandı, elleri hâlâ sandalyeyi tutmasına rağmen sandalyeden uzaklaştı. "İkisini birden yapamazsın."

Kardeşimi düşünürken zaman ilerliyor. Her zaman sahip olduğu tek şey bir fikirdi. Sürekli lanet fikirler. Sürekli zorlar. Yine de kendimi sabitlemek için nefes alarak öne doğru eğildiğimde, o sessiz. Hiçbir şekilde zorlamıyor.

"Sen olsan ne yapardın?" Ona bakmak yerine arkasındaki kapalı kapıya bakarak soruyorum.

"Buna cevap veremem," diyor ve beni eli boş bıraktığı için ondan nefret ediyorum. Ekranı bakarken çenemin arkası sıkıştı. Kız kapıda.

Beni terk ediyor.

Asla ben olmamalıydım.

Dün geceki sözleri, beni mahveden ve tüm bu saçmalıklara neden olan sözleri. O sözler

ve onu izledikçe ona inanıyorum.

"Bana söyledi," diye bitirmeden önce yutkunuyorum, Jase'e bunlardan herhangi birini söylemeyi sorguluyorum ama birine söylemem gerektiğine karar veriyorum, "Bana yıllar önce o olmadığını söyledi."

Jase'in yüz ifadesinin neden bahsettiğimi anlaması bir an alıyor. O geceyi biliyor. Declan ve Daniel'in yanı sıra Sebastian'ı da. O gece her şeyi değiştirdi. O gecenin bir parçası olduğunu inkâr etmesi... Buna dayanamıyorum.

"Başka kim olabilir ki?"

"Hiç kimse." Cevabım ani ve acımasız, boğazımdaki benzer bir acıyla birleşerek sıkılıyor. Kendi kendime düşünürken gözlerim kapanıyor, *nereden bilebilirdim ki? Orada başka bir kadın olup olmadığını nasıl bilebilirdim?*

"Carter," Jase'in sesi o geceyi hatırlamamı engelliyor. "Omzuna ne oldu?"

"Onu yatağa kelepçeledim. Yaptı çünkü yapmasını ben söyledim." Ben utancımı gizlemek için alt dudağımı yalarken Jase hiç tereddüt etmiyor. "Ona her şey bitene kadar orada kalabileceğini söyledim." Gözlerimi kaldırıyorum ve açıklarken onunkileri buluyorum: "Sonra kolunu yerinden çıkana kadar kopardı ve ben de kelepçelerini çözdüm ama o..." Bitiremiyorum bile.

"Bunu kendine mi yaptı?"

"Fiziksel olarak... evet." Dilimde bir yalanmış gibi hissediyorum. Bunun olmasının sebebi benim. Benim hatam.

Jase'in anlayışlı baş sallaması kısa sürüyor ve sonra yanımdan geçip pencereye bakıyor. "Bu neden kaçtığını açıklıyor."

"O her zaman kaçar," diyorum ona, yenilgiyi bilmek beni daha iyi hissettirirken.

"Kendine yalan söylemeyi bırak." Jase'in sakın sesi beni hazırlıksız yakaladı. "Onu seviyorsun. Bunu biliyorum. O da seni seviyor. Aranıza hiçbir şeyin girmesine izin verme."

Aşk her zaman yeterli değildir, diye düşünüyorum ama bunu yüksek sesle söylemiyorum. Bunun yerine bakışlarım masamın önündeki yere dönüyor, dün gece hala aklımda. Orada yatan kızın görüntüsü gözlerimin kırılmasıyla gelip gidiyor. "Onu güvende tutmama yardım etmelisin." Nasıl konuştuğumu bile bilmiyorum. Vücudum kaskatı kesildi ve uzuvlarım dondu.

"Bugünkü halinle beni korkutuyorsun." Jase'in ayakları ve duruşu bir kez daha kayıyor ama tutuşu sertliğini koruyor, onu olduğu yerde tutuyor.

Bugünkü halimden sorumlu olan tek şeyi ona söylerken kanepeye dönüp bakıyorum: "Onun ölmesini istemiyorum."

"Böyle bir şey olmayacak." Jase'in cevabı kendinden emin olmaktan başka bir şey değildi. Keşke dün gece benden aynı kesinliği çalmasaydı. Neredeyse ona kâbusu anlatacaktım. Ne kadar gerçek olduğunu ve benimle nasıl dalga geçtiğini.

"Aklına her ne girdiyse," diye söze başladı, Jase'in sözlerine kazınmış endişe, düşüncesini bitirirken ona dönüp bakmama neden oldu, "çıkart onu."

"Sadece iyi uyuyamadım." Ona yarı doğru söyledim.

"Aria'ya onu sevdiğini söyle, neden kızgın olduğunu unutana kadar onu becer ve uyu. İkinizin de uyumaya ihtiyacı var."

"Tek yapmam gereken bu mu?" Gerginliği azaltmak için ona soruyorum ama tam tersi oluyor.

"Ona geçmişte gösterdiğinizden daha fazla saygı göstererek başlayabilirsiniz. Daha fazla sevgi. Onu sevdiğinizi söyleyin."

"Ona karşılık vermediğim için gitmiyor." Onun önerisiyle alay ettim.

"Bence tam da bu yüzden gidiyor. Bu ve ona ne yapması gerektiğini söylediğin gerçeği." Sözleri

teker teker kaydedildi. "Bence onu ne kadar sevdiğini ona gösterdiğin ve sık sık söylediğin sürece, dünyasındaki senden başka her şeyi yok etmene izin verirdi."

Kardeşim ne zaman mantığın sesi oldu bilmiyorum ama söylediği her şey derin ve yavaş bir şekilde içime işliyor, öfkemi, savaşma ihtiyacımı uyuşturuyor. Suçluluk duygusunu ve endişeleri uyuşturuyor. Onu elimde tutabileceğimi düşününce hepsi kayboluyor. Bu mümkün.

"Eğer ona duyduğunuz sevgiyi hissetseydi, gitmezdi. Kimse bundan vazgeçmez." Koyu renk gözleri başka bir şeyin anısıyla parlıyor. Benimle hiçbir ilgisi olmadığını bildiğim bir şey, ama sonraki sözleri tam da şu anda duymaya ihtiyacım olan şey. "Sevildiğini hissetmiyor ve senin bunu ona hissettirebileceğini biliyorum."

Onun için hissettiğim her şeyi nasıl hissetmez? *Bunu* nasıl hissetmez?

Tam bu soru içimi kemirirken telefon çalıyor ve arayan yine aynı numara.

Marcus.

CHAPTER 15

Aria

BELKİ ÇEYREK MIL.

Araziye giden yol kilometrelerce uzunluğunda. Kilometrelerce. Yol boyunca sıralanan dökme demir sokak lambaları, ormanın içinden kıvrıla kıvrıla geçen asfalt yola soluk sarı bir parıltı yayıyor ve arkamda tekerlekler hareket ederken çakıl taşlarının çıkardığı sesi duymadan önce kapıdan belki çeyrek mil kadar uzaklaşmıştım. Ormanın başladığı yere bakarken, belki de bir çeyrek mil daha uzakta olduklarını düşündüm.

Bana doğru gelen araba hızlı gitmiyor ve yaklaştığını duyduğumda sadece yolun kenarına yürüyüp kollarımı kavuşturarak orada duruyorum. Huysuz bir çocuk gibi göründüğümü hayal ediyorum ama bunun tek nedeni üşüyor olmam. Gölgedeki akşam havası acı ve acımasız.

Omzum uyuştı ve tüm acı da öyle. Bitmesi için hazırım. Nasıl gelirse gelsin, bundan sonrası için hazırlıklıyım.

Bu düşünce boğazımı sıkıyor ve tam o sırada cam açılıyor. Bu Sebastian, Carter değil. O olduğunu anlamam bile bir anımı aldı. Addison güvenli evindeyken bana ondan bahsetmişti. Bana Carter ve kardeşlerinin içinde Sebastian'ın da olduğu birkaç fotoğrafını gösterdi. O olduğunu biliyorum ama bu, Carter'ın kendisinin gelmemesinin yarattığı hayal kırıklığını azaltmıyor.

"Seni Carter mı gönderdi?" Nefesimin altında soruyorum. Carter'ın beni elde etmekle uğraşmasını beklediğim için bile nefret ediyordum. Tabii ki yapmazdı. Araba rölantide giderken adamın konuşmasını bekliyorum.

Belli ki daha yaşlı ama yüz hatları klasik yakışıklılıkta. İsteddiği her şeyden paçayı kurtarabilecek bir adam; sizi her şeye ikna edebilir. Etrafını saran bir tehlike havası olsa bile.

"Bana bir iyilik yapıp kolayca biner misin?" diye soruyor ve yakışıklı bir sırıtışla mükemmel dişlerini gösteriyor. "Karşılığında ben de sana bir iyilik yapacağım," diye teklif ediyor.

Araba yolunu tekmeleyerek bakışlarımın düşmesine izin veriyorum ve ona "Bu da ne?" diye sormadan önce esintideki soğukluğu hissediyorum.

"Ben süreceğim; sen sakınleşene kadar biraz sürebiliriz?" diye teklif ediyor. "Bana neden üzgün olduğunu anlatabilirsin."

Görünüşte nazik olsa da, söylediği şeyden nefret ediyorum. "Kızgın mısınız?" Konuştuktan sonra kalın bir şekilde yutkunuyorum ve Sebastian iki elini de savunmak için kaldırıyor.

"Hiçbir şeyi daha da kötüleştirmek ya da kimsenin ayağına basmak istemiyorum, Aria." Sesi bana yalvarıyor

"Yapabilirsem bunu daha iyi hale getirmeme yardım et."

Bir an beklerken gökyüzü kararıyor. Bu adamı izliyor ve kendimi onu kıskanırken buluyorum. Carter'ı tanıyordu. Şimdiki haline dönüşmeden önceki çocuğu. Merak, bu düşünceyle birlikte tüm öfkemi bastırıyor.

Bacaklarım kendiliğinden hareket ediyor ve kendimi arabaya tırmanırken buluyorum. Kapı donuk bir gümbürtüyle kapanıyor ve ormanın cılız seslerini susturuyor.

"Ben Aria," diye teklif ediyorum ona, zaten biliyor olmasına rağmen. "Bu şekilde tanışmak zorunda kaldığımız için üzgünüm." Frene bastığında ve ilerlediğimizde davranışlarım bana geri dönüyor gibi görünüyor.

Arabanın kilitleri otomatik ve olması gerekenden çok daha yüksek bir sesle çarpıyor ve bana tüm bunların benim için bir hapishane olduğunu hatırlatıyor.

"Daha kötü koşullar altında insanlarla tanıştım" diyor bana. Sözünü tutuyor ve uzun yolda yavaşça ilerliyor. O kadar yavaş ki bundan daha hızlı yürüyebilirdim ama Carter'ın kalpsizlik kalesinden uzaklaştığım için minnettarım.

"Geri dönmek istemiyorum," diyorum dalgınca. Bunun bir fark yaratacağını sanmıyorum. İtiraf beni terk ederken kapının kilidine bakıyorum, uzansam o kadar kolay kaldırılabilir ki.

"Seni ona geri vermem gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Nabzım hızla atıyor ve daha birkaç gün önce Daniel'in bana bir çıkış yolu önerdiğini hatırlayınca donup kalıyorum. Kaçabilirdim, Daniel'in teklifini kabul edebilirdim, ancak bunu gerçekten isteyip istemediğini kim bilebilirdi.

"Onu hiç böyle görmemiştim." Sebastian başka bir şey söylemeye başlıyor ama sonra başını sallayıp bu düşünceden vazgeçiyor. "İkinizin arasına girmek istemiyorum," diyor bana.

"Herkes öyle," diye cevap veriyorum ve sonra gözleri benimkilere kayana kadar ona gerçekten bakıyorum. "Herkes her zaman aramızdaydı." Acı gerçek bu. Sadece biz olsaydık, onun yanında olacağıma hiç şüphe yok.

Sebastian'ın bazı yönleri bana Eli'yi hatırlatıyor ya da belki de sadece dertleşebileceğim, durumu Eli gibi anlayan ve saygı duyan birini özlüyorum. Bu düşünce göğsümde bir duygu kabarmasına neden oluyor ve pencereden dışarı, kurumuş kehribar rengi yaprakların arasına serpilmiş koyu yeşil yapraklara bakıyorum.

"Hey." Sebastian'ın sesi odağımı tekrar ona çeviriyor.

"Bugün onunla konuştun mu?" Cevap vermeme beklerken yüzündeki endişe yersiz görünüyor.

"Yeni kalktım ve..." Tuvalete gittiğimde olanları hatırlayarak boğazımda yükselen mide bulantısını yutmak için duruyorum. "Yapmadım." Söyleyecek bir şey kalmadı. Durumun gerçeği bu, ama bunu dile getirmeye zahmet etmiyorum.

Arabadaki sessizlik garipti. Sebastian cevaplamak istemediğim sorular soruyor.

"Neyin var?"

Ona bir yanıt verme zahmetine bile girmedim.

İkimizin de konuşmadığı bir an geçtikten sonra bana "Sen de sessizliği seviyor musun?" diye soruyor. "Sessizliği seviyor musun?" Açıklığa kavuşturmak için soruyorum ve o da başını hayır anlamında sallıyor.

"Carter hep öyle yapardı."

Tekrar pencereye dönüyorum. Düşünceli adamın sessizliği tercih etmesi şaşırtıcı değil. Ve bu küçük gerçeğin beni çekiştirmesi, keşke arabaya binmeseydim dedirtiyor.

"Gerçi bazı günler sırf uyuşturmak için radyonun sesini açardı." Boğazını temizliyor ve arabayı geri döndürüyor. Malikâneye geri dönmek için üç noktadan dönüş yaparken bana şöyle diyor:

"Annesi hastayken benimle kaldığında hep sessiz olmasını isterdi. Sessizliğin

güvenli yeriydi, ama yine de dört erkek kardeşle birlikte büyüdü ve sessiz olduğu tek zaman evde olmadığı zamanlardı... yani..." Omuz silkiyor.

"O zamanlar nasıl biriydi?"

Sebastian bir an bana bakıyor ve malikâneye yaklaştığımızda yavaşlıyor. "İnatçı, hırslı," diye cevaplıyor beni ve sonra "hatasına sadık," diyor.

Kapının önünde duruyor ve ondan bir kez daha dolaşmasını istiyorum. Bakışlarım önce kilide sonra tekrar ona kayarken ellerim nemli hissediyorum. Yine de gördüğünü sanmıyorum.

"Yani o hep böyle miydi?" Bu bir sorudan çok bir ifade olarak ortaya çıkar, ancak Sebastian bunu reddeder.

"Carter hiç böyle değildi. Acımasız değildi, adildi. O..." Sebastian düşüncelerini tekrar durduruyor ve bu kez yüzünde daha karanlık bir duygu kümesi beliriyor. "Hiç gitmemeliydim," diye itiraf ediyor ve ben de ona zayıf bir gülümseme veriyorum.

"Eğer geri dönebilseydim," diye söze başladı ama ben "Asla geri dönemezsin," diyerek sözünü kestim.

Araba uzaklaşmaya devam ederken o an sessizlikle sona eriyor. Yolda benim seçtiğim noktaya gittikçe yaklaşıyor. En son geri döndüğü yere. En çok yavaşladığı yer ve gidebileceği en uzak yer.

"Neden gittin?" Sebastian'a soruyorum, her şeyden çok dikkatini dağıtmak için.

Ben kilide uzanırken Sebastian bana bir bakış bile atmıyor. Kendisine musallat olan duyguları uzak tutmak için burnunun kemerini sıkarak meşgul.

Klik. Ona bakmak için dönmeliydim, bir saniyeyi boşa harcadım ama aynı zamanda kolu geri çekip kapıyı dışarı doğru ittiğimi gördüğünde yüzündeki şaşkınlık ve incinmişlik ifadesinden dolayı kendimi suçlu hissettim.

Yine de kilidin klik sesini duyuyor ve parmakları bileğime dolanıyor, dün geceki kelepçenin derin oyuklarının olduğu sol bileğime. Hay sikeyim! Acı hızla ve tek bir elektrik hareketiyle yayılıyor. Kolumu onun elinden çekip alırken ani acıdan tıslıyorum, iki ayağım yere basana kadar neredeyse arabadan düşüyorum ve olabildiğince hızlı koşuyorum. Durmuyorum. Bir an bile. Küfredip arabayı park ettiğinde de. Ormana girerken asfalttan toprağa geçerken neredeyse tökezlediğim de. Her nefes alışımında ciğerlerim acıyor.

Birkaç erkek sesi ormana taşınıyor. Mülkü koruyan daha fazla adam olduğunu biliyorum ama nerede olduklarını bilmiyorum. Gördükleri bir yerde, demek ki yakındalar.

Bacaklarım çok güçsüz ve Sebastian'ın arabasının kapısının açıldığını duyabiliyorum ve sonra dalların yanından geçerken kaldırımındaki sert adımlarını. Daha fazla adam bağılıyor ve ağaç dalları beni cezalandırmak istercesine bana saldırıyor ve ben de bunu kabul ediyorum. İnce dallardan her ısırtığı alıyorum ve ani bir kenara geldiğimde, kaçmak için kendimi fırlatıyorum. Sertçe düşmek için, ve tam olarak yaptığım da bu. Sırt üstü düşüp soğuk toprağa çarpıyorum ve yuvarlanıyorum.

Avuç içim bir şeye dayanıyor, aynı anda bacaklarım bir ağacın sert gövdesine çarpıyor. Ağaç kabuğu bacaklarımı yırtıyor ve acı içinde çığlık atmamak için ısırtıyorum. Ayağa kalkmak acı veriyor ama kalkıyorum. Başım dönüyor ve halsiz hissediyorum, önce tökezliyorum ama ilerlemeye devam ediyorum. Sesler şimdi daha uzaktan geliyor. Umarım öyledir.

Hangi yolun hangisi olduğunu bilmiyorum ama elimden geldiğince hızlı ve sert koşuyorum. Sebastian'dan kaçamam; o çok iri ve ben hiç koşucu olmadım. Ama geldiğinde onu duyarım ve en azından saklanabilirim.

"Siktir!" Sebastian'ın sesi ormanda yankılanıyor ve ağaçların tepelerinden kuşlar uçuyor. Ani hareketleri kalbimin sıkışmasına neden oluyor ve sert bir şeye çarparken onlara bakıyorum.

Elleri olan bir şey. Beni
yakalayan bir şey.

Boğazımdaki çığlık, ağzımı kapatan büyük bir el tarafından engelleniyor.

O beni susturup küçük bedenimi kendine yakın tutarak kalın bir ağacın arkasına saklanana kadar kalbim güm güm atıyor ve endişem çılgınca artıyor.

"Şşş, sakın ol, Ria." Nikolai'ın sesi şu anda isteyebileceğim en rahatlatıcı şeydi. Nikolai'ye sarıldığımda kollarımdaki ve yüzümdeki küçük kesikler acıyor. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor.

"Seni şimdi yakaladım."

CHAPTER 16

Carter

"Hani konuşacak bir şey yoktu?" Telefonu açtığımda Jase karşımdaydı. Sandalyeye yavaşça oturuyor ama otururken de sessiz. Marcus cevap verene kadar odada kalbimin atışından başka bir ses yok.

Telefonda bana "Bir şeyden bahsetmek istediğimi unutmuşum" dedi. "Kardeşlerin yanında mı?" diye soruyor ve ardından ekliyor: "Bunu duymak onların da ilgisini çekebilir."

"Az önce onlara mesaj attım," diye yanıtlıyor Jase ve telefonunu masaya bırakıyor. Telefon önce bir yanıtla, sonra da bir başkasıyla titreşir.

"Burada olmana sevindim, Jase," diyor Marcus ve yüzüne yapışmış olması gereken gülümsemeyi duyabiliyorum. Sesi içeriye ve kapı açılıp Daniel'ı ofise getirdiğinde kapıya kadar taşınıyor. Odaya hızlı adımlarla girdikten sonra hâlâ nefesini tutmaya çalışıyor ve adımlarını yavaşlatıyor.

"Peki bu hangisi?" Declan elinde tabletiyle içeri girdiğinde Marcus soruyor. "Beni takip etmeye çalışan bu mu?" Marcus soruyor ve içgüdüsel olarak bakışlarımı Declan'a çeviriyorum. O sadece masamın üzerindeki telefona bakıyor ve cevap vermiyor.

"Tabii ki seni izlemeye çalışıyoruz," diye cevaplıyorum Marcus'u. Yavaşça yerime oturup kendi telefonumun çalmasını görmezden geliyorum. "Bu adil bir şey ve sen de bunu biliyorsun." Hafifçe kıkırdıyor ama bir şey söylemiyor.

"Bize söylemek istediğin şey nedir?" Ona soruyorum ve Sebastian'ın arabasının sokağa park ettiğini görmek için monitöre bakıyorum. Onunla konuştuğunu biliyorum. Kafamdaki dırdırcı ses sadece Aria'yla ilgileniyor ama o henüz dönmedi bile. Bu görüşme hızlı olacak. Önce bunu halledeceğim, sonra da Aria'yla ilgileneceğim.

Yakında. Yakında onu geri alacağım ve Jase'in tavsiyesine uyacağım.

Marcus, "Çizgilerin kumda ilk kez çizildiği zamana ilişkin daha fazla bilgiye sahibim," diyor. "Senin göremediğin çizgiler."

"Artık bilmece yok." Marcus'un sözünü kestim ve dişlerimi sıkarak, "Oyunlardan bıktım. Addison ve Aria'yı kimin kaçırmaya çalıştığını söyle." "İsim istiyorum" diye eklerken sesimi sertleştiriyorum.

Bir saniye sessizlik olur, sonra bir saniye daha, ama Marcus sonunda konuşur.

"Jase, sana gönderdiğim makaleleri hatırlıyor musun?" Marcus soruyor ve Jase'in bakışları

telefona bakarken daralıyor, öfkeyle değil ama hatırlayarak. Hepimiz ona bakıyoruz.

"Tyler hakkında mı?" Jase soruyor ve bir anda kanım buza dönüşüyor. "Tyler'ı öldüren kadın hakkındaki

Ona vurdun mu?" Jase açıklıyor ve aklım başımdan gidiyor.

Kuma çizilmiş çizgiler.

Ailemizin aldığı ilk darbe.

"Tyler'ın ölümü bir kazaydı," diye konuşur Daniel ve sonra gözle görülür bir şekilde yutkunarak masanın kenarına yaklaşır ve telefondaki sesin bu gerçeği inkâr etmesine cesaret eder.

Beş yıl önceydi. Şimdi neredeyse altı.

Tyler'ın ölümü tüm bunlardan önceydi. Yıllar önceydi. Talvery'ye karşı geldikten sonra, kendime bir isim yapmaya başladığımda, evet. Ama ben hiç kimse değildim. Sadece son birkaç yılda adım korkuyla eş anlamlı hale geldi. Jase ve ben, Tyler'ı incitmeye degecek bir şey şöyle dursun, neredeyse hiç ilerleme kaydetmemiştik.

"Onun ölümü bir kazaydı," diyorum Daniel'in sözlerini tekrarlayarak.

Yine de soğukluk beni terk etmiyor. Yavaş yavaş en küçük kardeşimin anıları geri geliyor. Beşimiz arasındaki tek iyi ruh oydu. Eğer bir ölüm acımasızsa, onun hayatını kısa kesmek de öyleydi.

"Makaleler neydi?" Jase'e soruyorum ama onun yerine Marcus cevap veriyor.

"Bağımlılıkları hakkında..." Marcus'un sesi "Cezasını beklerken aniden ölmesi hakkında" diyene kadar kısılıyor.

Daniel'in yüzü solgun ve gözleri donuk. Olanları görmüş. Tyler'a onun aracı çarptığında oradaymış.

"Nereye varmaya çalışıyorsun?" Marcus'a sesimi eşit tutarak ve duygularımın beni etkilemesine izin vermeyerek soruyorum.

Jase, "Uykusunda öldü," diye benim yerime konuşuyor ve Marcus tereddüt etmeden, "Öldürüldü," diye cevap veriyor.

"Bir isim, Marcus," diye hatırlatıyorum ona. "Bize bir şey anlatmak istiyordun, o zaman hepsini anlat. Bir kadının hapishanede öldürülmesinin hiçbir anlamı yok."

"Hayır, ama ona verilen sözleşmeli vuruşun adı var. Reddettiğim bir vuruş. Adı Jase Cross'tu." Marcus bir hikâye örüp geçmişimin resmini hiç görmediğim kadar farklı bir şekilde çizerken içimde ezici bir bulantı yükseliyor. "Crescent Hills'ten küçük bir kasaba haydutu. Yoluna çıkan bir çocuğu ve o ve kardeşleri daha fazla güçlenmeden icabına bakılması gerekiyordu. Ama çok şey biliyordu ve istediğini yaptıktan sonra ölmesi gerekiyordu."

"Ne?" Giderek artan bir uyuşukluk tüylerimi diken diken ederken Jase'in sesi inançsızlık taşıyor. "Vuruldun mu?" Declan soruyor. Yüzünde inanılmazlık okunuyor.

Hareket edemiyorum. Vücudumun her yerinde çok fazla gerginlik var.

"Bana ilk Tony Romano geldi." Romano'nun adını duyunca içimde intikam arzusu uyanıyor ama hemen harekete geçmeyeceğim. Önce dinleyeceğim ve değerlendireceğim. Ama en küçük kardeşimi, sadece on altı yaşında ve sokakta ölü olarak hayal etmek, bu görevin boşuna olduğunu kanıtlıyor. "İkisinden birinin olabileceğini söyledi ama Jase'de karar kıldı." Marcus hikâyesini anlatmaya devam ederken ben bunun mümkün olup olmadığını merak ediyorum. Eğer doğruysa.

Eğer Tyler yıllar önce öldürüldüyse. Jase'in yerini aldıysa.

"Özellikle Jase'e gönderdiğim makale en büyük ipucuydu. Fotoğrafı oradaydı. Ne giyiyordu, Jase?" Marcus bu soruyla Jase'i yönlendiriyor ve ancak o zaman Jase'in yüzü azapla buruşuyor. "Kapüşonlun." Marcus kendi sorusuna cevap veriyor ve Jase'in yutkunduğunu duyabiliyorum.

"Jase olması gerekiyordu ve yağmurlu bir gecede ona benzeyen, aradığı kazağın aynısını giymiş bir çocuk gördü. Sarhoş bir sürücü değildi, Romano tarafından tutulmuş bir alkolik ve uyuşturucu bağımlısıydı çünkü ben reddettim."

"Bu yüzden mi oradaydın?" Daniel konuşur, sesi Marcus'un duyabileceği kadar yüksektir.

konusmacı. "Bunun olacağını biliyor muydun?"

"Sen olacaksın sanmıştım. Seni kurtarmak istedim. Senin için başka planlarım vardı." Marcus'u dinlerken boğazım düğümleniyor, olanları anlatış biçimine katılmamak giderek zorlaşıyor. Yıllar sonra ortaya çıkan bu ifşaatları ne kadar inkâr etmek istesem de.

"Sizi bitirmek istedi, ama bunun yerine ikinizi de pişmanlık duymadan fethetmeye teşvik eden bir ölüm sağladı."

"Romano mu?" Declan soruyor, biz de bilmiş bir bakış atıyoruz. "Romano," diye onaylıyor Marcus.

O öldü. Öldü amına koyayım.

"Neden şimdi?" Daniel sesindeki duyguyu saklamadan sorar. "Sen oradaydın. Bunca zamandır biliyordun ve o zaman bana söylemedin, beni uyarmadın... ama şimdi?"

"Bunu bize neden şimdi söylüyorsun?" Declan Daniel'in sorusunu tekrarlar.

"Birincisi, Addison ve Aria'yı kimin kaçırmaya çalıştığını sordunuz. Sana bir cevap veriyorum. Ama diğer neden, çok daha büyük neden, Carter'ın beni dinleyeceğini biliyor olmamdı. Onun dikkatini çekeceğimi biliyordum." Marcus'un sesi masalı sırasında sahip olduğu derinlikten yoksundu. Sanki şimdiki zamana geri dönmüş ve artık ilgilenmiyormuş gibi.

"İstediğin zaman benimle ilgilenebilirdin Marcus," diyorum ona dürüstçe.

"Evet," diye yanıtlıyor, "ama o zaman istememiştim. Şimdi istiyorum." Ve böylece hat kesilir.

Tıkırtı odayı doldurduktan sonra kardeşlerimden hiçbiri

konuşmadı. O zamanlar istememiş miydi?

Başka bir bilmece. Kelimelerin aklımda yer etmesine izin verdim ama pek bir şey ifade etmiyorlardı. Marcus hiç yalan söylemedi.

Romano kardeşimi öldürttü. Romano son özgür nefesini verdi.

Kardeşlerimden hiçbiri tepki vermese de yüksek sesle "O ölü bir adam" diyorum.

Jase kımıldamadı. Olabildiğince hareketsiz ve Declan onunla Daniel'in arasına bakmaya devam ediyor. Daniel Jase'e, "Senin hatan değildi," diyor ama Jase sadece başını sallıyor.

Sevdiğiniz birini kaybetmenin yasını tutmak dünyadaki en kötü duygudur. Bu acıyı ortadan kaldıracabilecek hiçbir ilaç yoktur, çünkü onları geri getirebilecek hiçbir ilaç yoktur. Onlar sonsuza dek gitmişlerdir.

Ancak bir trajedinin gerçeğini öğrenmek, hikayede daha önce size anlatılandan daha fazlası olduğunu öğrenmek ve hala kontrol sahibi olmamak, yaraya tuz ekliyor.

Ve Jase için... O olması gerektiğini bildiği için acı çekiyor.

Telefonumdan gelen titreşimler dikkatimi dağıtıyor. Ne kadar zamandır çaldığını bile bilmiyorum - Jase'inki de çalıyor - ve Marcus'un ne demek istediğini anlamak için onu açmaya hevesliyim.

O zamanlar benim ilgimi istemiyordu. Şimdi istiyordu, çünkü başka bir yerde dikkatimi çekmek istemiyordu.

Mesajı yüksek sesle okuduğumda öfke içimde daha önce hiç olmadığı kadar alevleniyor. "Aria gitti."

HEPSİNİ ÖLDÜRECEĞİM.

CHAPTER 17

Aria

Kalbim duracak gibi değil. Her şey çok hızlı geliyor. Tek bir karar her şeyin gidişatını değiştirebilir. O kapıdan içeri girdiğimde bunun böyle olacağını, bir taraftan diğerine kolayca geçeceğimi bilmiyordum. Bu hayattan öylece kaçabileceğimi düşünmekle aptallık etmişim. Sol ayağım yerdeki dalları çtırdatırken ve sağ tarafım Nikolai'ye daha fazla yaslanırken bu düşünce zihnimin odalarında yankılanıyor. Çok hızlı yürüyor ve beni kendine doğru çekiyor. Her şey çok hızlı ilerliyor.

Her yerde küçük çizikler var. Kot pantolonum yırtılmış, kir içinde ve kollarım kana bulanmış. Daha da kötüsü titrememi durduramıyorum. Sanırım sadece adrenalinden ya da belki de endişeden kaynaklanıyor. Hangisi olduğunu bilmiyorum ama titrememi durduramıyorum ve bu Nikolai'nin bana daha sıkı sarılmasına neden oluyor.

Her adımda dallar ayaklarımızın altında çatırdıyor ve ben sürekli arkama bakıyorum. Bizi duyuyor olmalılar. Her geçen an daha da karanlıklaşıyor ve nereye gittiğimizi bilmiyorum ama önemli değil; Nikolai beni uzaklaştırıyor. *Carter'ın suçlayacağı kişi Nikolai olacak.*

Arkamızdan gelen her küçük ses beni zıplatıyor, ama o zaman bile durmam için bir an verilmiyor; Nikolai vazgeçmiyor. Kalbinin atışını duyabiliyorum ve eğer Carter'ın adamları bizi buradan çıkmadan yakalarsa öleceğini bildiğini biliyorum.

Bana zarar vereceğini sanmıyorum ama Nikolai'yi öldürecektir.

"Bizi birlikte bulamaz." Uzanıp Nikolai'nin gömleğini tutarak onu durup düşünmeye zorladığımda kelimeler ağzımdan dökülüverdi. "Beni kaçırdığını düşünemez; seni öldürür. Yapamaz--" kelimeler ağzımdan dökülmeye devam ediyor ama Nik beni susturuyor.

"Sana sahibim ve bunu bilip bilmemesi umurumda değil." Şaşırtıcı derecede sakin ve cevabında haklı. "Seni kurtaracak kadar yaklaşmak için çok uzun süre bekledim." Carter'ın güvenliğini nasıl aştığını, nerede olduklarını ve Nikolai'nin bu an için burada ne kadar beklediğini merak ederek düşüncelerim yarışıyor.

"Nereden biliyorsun?" Ona soruyorum, gözlerim tüm cevapları onunkilerde arıyor.

"Biri bana gelmemi söyledi. Seni kurtarabileceğimi söyledi." Konuşurken Nik'in sesi pek çok duyguyla dolu. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm, Ria," diyor, belimi kavrayıp beni ileri doğru iterken sesi çatlıyor. Tökezliyorum, hareket etmeyi reddediyor ve bana dönüp bakmasını bekliyorum. Bunun ne kadar ciddi olduğunu anlamasını istiyorum.

"Seni öldürecek," diyorum ve bunun doğru olduğunu bilerek açık mavi gözlerinin derinliklerine bakıyorum. Onu kaçırmaya teşvik edemeden önce bana "Önce ben onu öldürmezsem olmaz" diyor.

"Böyle konuşma." Kelimeler boğazımdan koptu, tıpkı içgüdülerim gibi ani ve çığ. Nikolai'nin gözlerinde ihanet parlıyor ve keşke acısını hafifletmek için kelimeleri geri alabilseydim, ama yapamıyorum. Sersemlemiş ve acı çekiyor, sözlerimden dolayı ezilmiş ama bu uzun sürmüyor.

Arkamızdan gelen ağır ayak sesleri beni Nik'in kucağına atılmaya zorluyor. Gömleğine tutunarak fısıltıyla yalvarıyorum, "Kaç."

İri elinin omzumda gezindiğini hissedebiliyorum, saçlarıma doğru fısıldarken beni kendisine doğru çekiyor, "Asla. Bir daha asla."

Arkamdan ismimin seslenildiğini duyduğumda yüzüm göğsüne gömülmüştü. Bir an için hayatımı Nikolai'ninkiyle takas edebileceğim bir yol hayal ediyorum ama Carter'ın benimle pazarlık yapacağına bir an bile inanmıyorum. Kontrolüm yokken ve sunacak hiçbir şeyim kalmamışken olmaz.

O an kısa sürdü, çünkü sesi tekrar duydum. Çok tanıdık ama sanki kuzenim Brett'i son duyduğumdan beri sonsuza dek geçmiş gibi geliyor.

Şok beni Nik'ten uzaklaşmaya zorluyor ama yine her şey çok hızlı oluyor. Beni bir ayı gibi kucaklarken bile Brett beni ormanın kenarından eski, külüstür bir kamyonetin rölantide çalıştığı toprak yola sürüklüyor. Yanımızda iki adam daha var ama isimlerini hatırlamıyorum ve Brett yanıma yapıştığı için sormaya vaktim yok.

"Çok üzgünüm Ria," diyor kuzenim biz kamyonu doğru ilerlerken. "Ben bir piçim, bir korkağım ve özür dilerim."

"Sorun yok," diyorum tekrar tekrar, başka ne diyeceğimi ya da onu nasıl rahatlatacağımı bilemeden. Ya da nereden geldiğini. "Sana kaçmanı söylemiştim," diyorum ama o başını sallıyor, gözlerinden pişmanlık akıyor.

"İki kişi arkada, silahlı ve hazır." Nik emri verirken kamyonun kapısı ormanın içinden gelen bir gıcırtyla açılır.

"Ria." Brett bana son bir kez sarılmadan ve kamyonete binmeme yardım etmeden önce saygıyla adımını söylüyor. Kurumuş deri koltuklar çatlamıştı. Bu arabayı hayatım boyunca hiç görmemiştim.

"Merak etme, sağlam, sadece görmezden gelinecek bir şeymiş gibi görünüyor," diyor Nik, sanki aklımı okuyormuş gibi. Brett ve diğer adamlardan biri arkaya tırmanıp bir brandanın altına girerken, silahlar göze çarpmayan deliklerden geçerken kamyon sallanırken bakışlarım onu buluyor. Bu kamyonet kaçmak için yapılmış. Bir an için tek duyduğum motorun sessiz uğultusu.

Ancak o zaman gerçekmiş gibi hissediyorum. Sanki Carter'dan ayrılıp eve gidiyormuşum gibi. Babama ve adamlarına geri dönüyorum.

Diğer iki adamın yüzleri çok tanıdık gelse de isimlerini şu an bile hatırlayamıyorum. Arkaya tırmanırken gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, değerlendiriyorlar, yargılıyorlar ve sorguluyorlar. Ne olduğunu ve daha da önemlisi kimin tarafında olduğumu bilmek istiyorlar, eminim.

Kaçmama izin verdi. Tek düşünebildiğim bu. Carter beni almalarına izin verdi. Bu kadar kolay olmasının tek yolu bu.

Bu düşünce boğazımda bir duygu kabarmasına neden oluyor ve tekrar hastalanacakmışım gibi hissediyorum. Kuru kusma beni kapıyı açmaya ve eğilmeye zorluyor. Vücuduma yayılan ve yüzüme kadar gelen ani sıcaklığa karşı hava soğuk.

Hastalık beni terk ederken her şey sessiz. İğrenç ve ardında asidik bir yanık bırakıyor. Ama bittiğinde bile kendimi arabaya tam olarak geri getiremiyorum. Arabadan eğilip serin havayı hissediyorum ve rüzgâr gibi kolayca gidebilmeyi diliyorum.

Her Őey çok fazla. Her Őey çok hızlı ve ne dűŐűneceęimi ya da ne yapacaęımı bilemeden karnımı tutuyorum.

Ancak Nik sırtımı nazikçe sıvazlayıp gitmemiz gerektiğini fısıldadığında kendimi seçtiğim kadere teslim ediyorum.

Nikolai beni kamyonete geri çekip ağzımı silmem için bir peçete verirken, "Bunu planlamamıştım," diye itiraf ediyorum.

Sevdiğim adamı terk etmeyi planlamamıştım. Onun buna izin vermesini planlamamıştım. Aileme, onun düşmanına geri dönmeyi planlamamıştım.

Ve tüm bunlardan korumak istediğim küçük hayatımı planlamamıştım.

Kaçmak için koşmam gerekiyordu. Aynı oyuna geri dönüp taşlarımın renginin değiştiğini görmemek için.

"Benden nefret edecek," diye haykırıyorum usulca ve Nikolai bir kez daha beni kendine çekiyor. Kamyon hâlâ boşta ve zamanın geçtiğini biliyorum. Kıymetli zaman.

Nik çocuklardan birine arabayı sürmesi için sesleniyor ve ben Carter için ağlarken bile beni teselli edebilmek için ortaya doğru kayıyor.

Diğer adam sürücü koltuğuna oturup bana acıyan bir bakış atarken, Nik koltuğun arkasına uzanıp kalın, yün bir battaniye çıkardı.

"Sorun yok," diyor Nik bana, Carter'a küfretmek ya da akıl sağlığımı sorgulamak için zaman ayırmadan. "Eve gidiyoruz."

* * *

İLK ON DAKİKA BOYUNCA, mermilerin bir yerden fırlamasını bekleyip durdum. Çeliğin kamyonu çarpmasına hazırdım. Sonra Carter'ın kamyonun önünde belirebileceğini düşündüm. Çılgın bir adam gibi yolun ortasında duruyordu.

Bu pürüzlü hapi yutmam çok uzun sürdü. Carter'ı gerçekten terk ettim. Beni geri almaya gelmeyecek.

"Bana şimdi söylemek zorunda değilsin." Nik'in sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor. Direksiyondaki adam, Connor adında bir adam, bana bakıyor. Merak ettiğini biliyorum. Beni kurtarmaya geldiklerinde Carter'la kalmayı seçtiğimi bildikleri için herkesin benim hakkımda ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum.

Utanç verici bir şekilde, sırf ona nasıl aşık olduğumu ve bunu yaparak onlara nasıl ihanet ettiğimi bilmesinler diye bir yalan uydurmayı düşünüyorum. Bu fikir, kamyonun sonbahar havasında çıkardığı gürültüyle birlikte gelip geçiyor.

"Bana hemen anlatmak zorunda değilsin," diye tekrarlıyor ve devam ederken Nik'in gözlerinin içine bakıyorum, "ama hatırladığın her şeyi bilmem gerekiyor." Sanki böyle bir şeyi kabul etmemi istiyormuş gibi hafifçe başını sallıyor.

"Bilmek istemezsin Nik," diye cevap veriyorum ona, göğsümdeki acılı çatlağı yeniden hissederek. Ellerime bakarken yanaklarım ısınıyor ve ondan uzaklaşıyorum. Ona Carter'ı sevdiğimi ve sadece beni sağlıklı bir şekilde sevmediği için kaçtığımı söylemeye başlıyorum. Kaçtım çünkü içinde yaşadığımız bu dünyada bir çocuğun büyüdüğünü düşünmeye dayanamıyorum. Her şeyden kaçmak istedim, ama kamyon bir tümseğin üzerinden geçerken, sadece başka bir cehenneme koştığımı biliyorum.

Connor oturduğu yerden sakince, "Artık güvendesin," diyor. Kim olduğunu hatırlamam uzun bir saniyemi alıyor. Yüzünü ve sesini hatırlamam. Koltuğumda dönerken, gençliğimizdeki diğer adamı hatırlıyorum. Anılar bir araya geliyor ve bana kim olduğumu hatırlatıyor.

"Sana bir sır vermeme ne dersin?" Nik teklif ediyor. Elini kalçama koyuyor ve başparmağının ucuyla rahatlatıcı bir daire çiziyor. Benden o kadar uzun ki, yutkunmasını izledikten sonra ona bakmak için boynumu eğmek zorunda kalıyorum.

Hava anında değişiyor, geriliyor ve kalınlaşıyor. Nik, "Tanıştığımız günü hatırlıyor musun? Babamın cenazesinde, biz daha çocukken?"

Ona cevap verirken nabzım zayıflıyor, içimin derinliklerinde Nikolai'nin beni asla incitmeyeceğini biliyorum ama aynı zamanda bana söyleyeceği her ne ise, her ne ise, bana acı vereceğini hissediyorum. Gözlerindeki bakış. Çok iyi tanıyorum.

Nik, "Bitirmemi beklemelisin," diye itirafını önceden bildiriyor ve ben de başımı sallıyorum. "Bana yapacağını söyle.

Bana söz ver, Ria," diye emrediyor, sesi sertleşiyor.

Nikolai'ye "Söz veriyorum," demeden önce dikkatle bize bakan Connor'a bakıyorum. Hızlı bir nefesle ekliyorum, "Bitirmene izin vereceğim."

Nikolai, "Cenazede Romano için çalışıyordum," derken midemde kelebekler uçuşuyor. Babam öldüğünde Romano için çalışıyordum."

Kelimeler beni tekrar tekrar vurdu. *Romano için çalışmak*. Nikolai yutkunup bana bakarak bir yanıt beklerken içime iğrenç bir mide bulantısı dalgası yayılıyor. Nefes alamıyorum.

Romano. Beni alıp bir savaş için takas eden adam. Stephan'ı öldürdüğüm o gece, müttefikinin öldürölmesindense benim ölmemi tercih eden adam.

Vücudum kaskatı kesiliyor ve bunu kontrol edemiyorum. Nikolai'dan hiç korkmamıştım, bu ana kadar.

"Romano bana babanın babamı öldürttüğünü söyledi. Bu yüzden bana dokunduğunda çok sinirlendim. Sanki buna hakkın varmış gibi bana yaklaştığında."

Yutkunamıyorum ve nefes almakta zorlanıyorum.

"Babamın ne yaptığını bilmiyorum--" Açıklamak, savunmak, hayatta kalmak için ne yapmam gerekiyorsa onu yapmak ihtiyacıyla yavaş yavaş yükselen öfke arasında savaşıyorum. Yalanlar. Hayatım pek çok yalan üzerine ve güvenemeyeceğim pek çok erkekle inşa edildi.

Nikolai sözümü kesti. "Önemli değil. Hiçbirinin önemi yok, Ria."

Beni annemin çağırđıęı isimle çağırmaması için ona bağırmamak için dudağıımı ısırarak zorunda kalıyorum. İçimdeki ihanet ve öfke, kontrol edebileceğimden emin olmadığım bir kokteyl hazırlıyor.

En iyi arkadaşım. Tek arkadaşım. Beni yıllarca kandırdı. O bir sıçandı. Lanet bir sıçan!

"Baban bana bunu Romano'nun yaptığını söyledi. Romano'nun babamı öldürttüğünü. Ve ben kime inanacağımı bilemedim. Kimsem yoktu ama ikisi de beni tutmuştu. Sadece bir çocuktum; öfkeliydim ve bundan daha fazlası, korkmuştum ve çok yalnızdım."

Kamyon, çalılık ve toprak yoldan tamamen çıkıp ince asfalt bir arka yola girene kadar istikrarlı bir şekilde ilerliyor.

Cenaze günü sessiz bir gürültüyle yavaş yavaş aklıma geliyor, resim daha önce gördüğümünden farklı bir tonda boyanmış.

"Ben hâlâ aynıyım, Ria. Anlamak zorundasın. Ben çocuktum ve baban gibi adamlara hayır diyemezsin... ya da Romano gibi adamlara."

"Babam biliyor muydu?" Öfkem azaldığında ve hafızamdaki çocuk bana geri döndüğünde ona sormayı başarıyorum. Yüzünü hatırlıyorum. Öfkesini ve karşılığında bana nasıl sarıldığını hatırlıyorum. Benim de onun gibi birine nasıl ihtiyacım olduğunu. O benim için biriydi. Ama yalanlar... Günahlardan ve sırlardan bıktım.

"Hayır." Cevabı ciddi. "Romano benden Talvery'yi gözetlememi istedi, Talvery de beni boktan işler yapmam için tuttu. Bir gün onlardan birinin beni öldüreceğini düşündüm." Nik'in sesi teslim olmuş ve düz, sözlerinde hayatta kalmaktan başka bir neden yok. "Romano ona her şeyi

anlatmadığım için beni öldürecekti. Ya da baban, bir ispiyoncu olduğu için. Bunu ben istemedim. Ben sadece bir çocuktum."

Kirpiklerimin arasından Connor'a bakıyorum, o da cevap vermiyor. İşte o zaman Connor'ın da bildiğini anladım.

Connor'ın bakışları bakışlarımı yakaladığında adrenalin beni uyuşturuyor.

"Romano için çalışmıyorum," diyor Connor ben sormadan. "Ama Nik'in -hepimizin- neye sahip olduğunu yıllardır biliyorum."

İçim çalkalanıyor. Nik'e bakarken boğazım düğümlendi. "Bana söylemedin mi?" Kelimeler sadece fısıltıdan ibaret.

Nik konuşmuyor, sadece pişmanlıkla bana bakıyor, ama Connor onun yerine cevap veriyor. "Baban bildiğimizi öğrenirse bizi öldürür, Aria." Bakışlarımı Nik'ten güçlkle ayırıp Connor'a bakıyorum. "Ortada kalmayı hak etmedin."

Sözlerindeki ironi gözümünden kaçmadı.

"Kalmak zorundaydım ve her şey olduğu gibi hayatta kalmak için yapmam gerekeni yaptım." "Kalmak zorunda değildin," diye itiraz ediyorum.

"Evet, yaptım."

"Neden kaldın? İstedğin zaman bırakıp kaçabilirdin." Kelimeleri itiyorum, sönmekte olan öfkemi bastırıyorum ve birlikte olduğumuz tüm zamanları hatırlıyorum. Hayatımın bir döneminde o benim her şeyimdi ve yine de beni yok edebilecek sırları sakladı.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, soruyu sormadığımı düşünmeye başladım, ta ki ona bakana kadar.

Perili gözlerinin derinliklerinde öyle bir acıyla bana bakıyor ki. Zaten bilmediğim ama ruhumun derinliklerinde bir yerlerde bildiğim bir acı. Her zaman biliyordum.

"Seni asla terk edemem, Ria," diyor bana ve sonra gözleri parlarken bakışlarını ayırıp dosdoğru önüne bakıyor.

"O zaman neden beni almalarına izin verdin?" Ona soruyorum ve boğazımda büyüyen sert yumruyu yutuyorum. "Beni Romano'ya sen verdin!" Sesim yükseliyor ve elimde değil, ama yükselirken Nik beni daha sıkı kavırıyor ve inkâr edilemez bir şiddetle bana bakıyor.

Bana kaçırılmamın sebebinin kendisi olduğunu söyledi. Tüm bunların başlaması Nikolai'nin suçu. Beni bu kadar çok seviyorsa, neden riske atmaya cesaret etsin ki?

"Hayır, yapmadım. Beni mahvetti ve bunun bedelini ödeyecek." Nik'in çenesi sertleşti ve gözleri öfkeyle karardı. Daha önce gördüğüm türden bir öfke. İntikamla gelen bir öfke.

"Seni bu hayattan uzaklaştırmak istedim," diye itiraf ediyor bana, arkamdaki pencereden dışarı bakarken omuzları gevşiyor. "Baban yaşılanıyor. Herkes onun zamanının dolmak üzere olduğunu biliyor. Sana ne olacağını düşünüyorsun?"

Nik'in sorusuna cevap vermeyeceğim.

"Seni kurtaracağına söz verdi. Seni dışarı çektim, defterini aldım ve onu geri almaya çalışacağını biliyordum. Mika olduğunu düşünceğini biliyordum. Romano da bana yalan söyledi. Üzgünüm, Ria. Babanın fazla zamanı kalmadı ve seni korumam gerekiyordu. Seni tüm bunlardan uzak tutmalıydım."

Ona tek söyleyebildiğim "Bu senin vereceğin bir karar değildi" oldu. Defterim. Artık hiçbir şeyin anlamlı olmadığı bir hayatta bir nesnenin bu kadar anlamlı olması tuhaf bir duygu.

"Her şeyin senin yüzünden olduğuna inanamıyorum."

"Seni kurtarmak zorundaydım," diyor bana ve görünüşe göre konuşmayı bitirmiş olarak koltuğuna geri yerleşiyor.

Her şey için onu suçlamamak çok zor. Yaşadığım her şeyi. Kanımda dolaşan tüm duygularla mücadele ediyorum.

"Onu seviyorsun, değil mi?" diye soruyor bana, ses tonunda bir parça tiksintiyle. "Senin beynini yıkamış." Cevabımı beklemeden kendi kendine bir açıklama yapıyor.

"Seviyorum," diyorum Nikolai'nin gözlerinin içine bakarak. "Carter Cross'u seviyorum..." Bitirmeden önce yutkunmak zorundayım. "Ama uzun süre birlikte olacağımızı düşünecek kadar aptal değilim... Çünkü o beni sevmiyor. Benim sevdiğim gibi değil.

ihtiyacım var."

Kalbim o anda korkunç bir şey yapıyor. Pompalıyor ama cansız. Atıyor ama ses yok. O anda benden vazgeçiyor ve bunu olduğu gibi hissedebiliyorum.

Dudaklarımda bir yalan. Kafamın arkasında bir fısıltı duyuyorum.

Neden ayrıldığımı hatırlamalıyım. Bu hayatı ve insanlara neler yaptığını hatırlamalıyım.

"Buradan çıkmam gerek," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, Nikolai ya da Connor'a değil, kendime.

"Sana yardım edebilirim," demekte gecikmedi Nik, hâlâ avuçlarının içinde olmama rağmen beni kendine doğru çekti. "Bunu düzelteceğim. Seni buradan çıkaracağım, Ria. Ama önce bir şey yapmam gerek."

CHAPTER 18

Carter

"Tabii ki onu kendisine geri getirecekti." Nikolai ve ekibinin Talvery malikanesinin kapılarının açılmasını bekleyişini izlerken bu sözlere sessizlik eşlik ediyor.

Nikolai'ye koşmadı, hatta babasına bile. Kaçmadığını çok iyi biliyorum. Kaçtı ve ona davranış şeklimden dolayı iyi bir nedeni vardı, ama ona kaçmadı.

Görüntüleri izledim.

"Özür dilerim," diyor Sebastian Grand Cherokee SRT'nin arkasından. Siyah SUV gölgelerin arasında oturuyor. Renkli camları ve dört nokta sekiz saniyede saatte altmış mil hıza ulaşabilen motoruyla, yolumuza çıkan her şeye karşı silahlı ve donanımlı, her zamanki aracımız.

Yıllar önce aldık ki hit yaptıktan sonra kığımızı kaldırabilelim.

Talvery malikânesinden iki mil ötedeki ormanda boş boş otururken, hiçbir şeyden hızla uzaklaşmak umurumda bile değil. Aria olmadan olmaz.

Sebastian'ı mazur görerek sürücü koltuğunda nefesimin altında "Nasıl olsa kaçacaktı," diye mırıldandım.

"Hâlâ..." diye mırıldanıyor, elini saçlarının arasında gezdiriyor. Bana zar zor bakabiliyor ve bundan nefret ediyorum. Kaçması onun suçu değil. Kaçması onun suçu değil. Benim suçum.

Direksiyon elimde ısınıyor ve içimdeki her şey beni dışarı çıkmaya ve babasının malikanesinin ön kapılarına saldırmaya itiyor.

Bu da beni cilalı mermer ön merdivenlerde ölüme terk ederdi.

O kadar yakın ki, ama kapıya giden yolu kaplayan özenle budanmış çalılar rüzgârda sallanırken benim ulaşamayacağım bir yerde. Hayatımda bu mülke sadece bir kez bu kadar yaklaşmışım.

Ben daha çocukken babasının merhametine kalmış.

Arabanın kapısı açılıp makineli tüfekli birkaç adam Nik'in külüstür kamyonetine yaklaşırken hatırladıklarımı yutuyorum.

Siktiğimin piçi.

Onu gördüğümde kalbim göğsümde çarpıyor. Esmer saçları omuzlarına dökülüyor. Gömleği yırtılmış ve kışının yarısından bacağına kadar her yeri kir içinde.

Kendini eskiden olduğu gibi taşıyor. Başı dik ve omuzları dik, ama korku hala orada, geyik gözlerinde dans ediyor.

Bu hayat için yaratılmış bir kadın olduğunu ne kadar saklayamasa da, bir savaşın ortasında kalmanın ona verdiği korkuyu da saklayamıyor.

Nikolai onu ön kapıdan içeri sokarken Aria etrafına bakmaktan vazgeçmiyor, omzunun üzerinden hacklediğimiz kameranın olduğu yöne bakıyor. Sanki burada olduğumuzu biliyormuş gibi.

Ancak erkekler etrafını sardığında cipin ne kadar sessiz olduğunu fark ediyorum.

Utanç ve pişmanlık artık pek hissedilmiyor. Ona davranışlarımdan utanç duyuyorum. Ve her şey için pişmanlık.

"Onun için daha iyisini yapacağım," diyorum ve hâlâ tek bir adam bile konuşmuyor. Çevremde Sebastian'ın başını salladığını görüyorum ve Nikolai'nin elini Aria'nın sırtında görmek için gözlerimi açmadan önce gözlerimi kapatıp sakinleştirici bir nefes almak zorunda kalıyorum. Ve sonra büyük ön kapı kapanıyor.

Jase, "Savaş bittiğinde her şey farklı olacak," diye öneriyor ve Sebastian da kabul ediyor. Sanki tüm bunlar savaş yüzündenmiş gibi.

"Daha az karmaşık olacak." Daniel da katılıyor. "Daha az savaşmak gerekecek," diye ekliyor Declan.

Savaş yüzünden olmadı ama. Benim hatamdı.

Nik'in onunla birlikte olduğunu bilmek içimdeki gerginliği biraz olsun hafifletiyor. Kıskançlık her zamanki gibi mevcut ama bunun için zamanım yok. Onu koruyacaktır ve şu anda sahip olduğum tek kurtarıcı lütuf bu. Nikolai ona bir şey olmasına izin vermeyecek ve bunu ona borçluyum. Nikolai hakkında diğer Talvery erkeklerinden daha çok şey bilmemin tek bir nedeni var. Her zaman Aria'nın yanında olan oydu. Her detayı öğrenmek istediğim kişi oydu. Ve onu seviyor, biliyorum. Ona, bilmesine izin vereceğimden çok daha fazlasını borçluyum.

Şu an için onun kahramanı olabilir. Onu koruyabilir.

Onu yakalayan kötü adamdan başka bir şey olmasam da umurumda değil. İradesi değişene kadar onu iradesine karşı tutan kötü adam.

Bu savaşa ve soyadının güç verdiği imparatorluğa son verecek olan kötü adam. Ona tamamen sahip olmak için hiçbir şeyden vazgeçmeyecek olan kötü adam.

Ve geri kalan her şeyim, geriye kalan her şeyim ona ait olacak. Her zaman.

Başka seçeneğim yok; kabul edeceğim tek şey bu.

Ve o da bunu kabullenmeyi öğrenecek.

"Burayı zaten biliyoruz ve adamları da saydık." Jase işe koyulan ilk kişi. Bu gece, Talvery sonunda düşecek.

Ön girişte sekiz adam var. Diğer dördü de araziye çevreleyen yüksek tuğla duvarlar boyunca sıralanmış. Her birinde silahlı ve hazır bir avuç adam var.

İçeride daha fazla adam olacak. Onlar da ölmek zorunda kalacak.

Declan sesli düşünüyormuş gibi, "Nereyi vurursak vuralım dikkat dağıtıcı olacak," diyor, "ama Talvery'yi de güvenli odaya gönderecekler."

"Mümkünse onu ve Aria'yı da kontrol altına almalıyız," diyerek Declan'ın sözlerine karşılık veren Jase, koltuğunda öne doğru eğilerek tabletteki planlara baktı.

"Güvenli oda büyük, ancak bir seçenek olarak ondan kurtulursak, gidecek hiçbir yerleri olmayacak, sayıca azlar... sadece güvenli oda meselesi ve görmediğimiz herhangi bir şey olup olmadığı."

"O zaman önce güvenli odaya gidin," diyorum hiç düşünmeden, ama sonra Jase'e dönerek ekliyorum: "Tabii Aria'yı oraya götürmezlerse."

Onu bir odaya kilitlemesi, onu bekleyeceğimi bilmesine rağmen beni içeri almayı reddetmesi ve sadece zamanın onu benden uzak tutması, ilişkimizin tam olarak ne olduğunu gösteriyor. Bunun tersini de kolaylıkla görebilirim.

Bu gece o seçeneği elimden alıyorum. Bu gece kaderimizin gidişatını değiştiriyorum. Bizi seçiyorum. Sonsuza kadar. Artık savaşmak yok; bu hayatta yeterince savaştım zaten. Sadece onu sevmek istiyorum.

"Herkes yerinde mi?" Jase'e soruyorum ve o da ciddiyetle başını sallıyor. Evimizi ve sahip olduğumuz her mülkü korumasız bıraktık. Her bir adam burada. Her adam kan dökmeye hazır. Tek istisna şu anda Addison'ı koruyan küçük bir ekip, tüm bunlardan uzakta.

"Güvenlik kayıtlarını aldım." Declan konuşurken gözlerim açılıyor ve ekranın yeni bir video akışına geçmesini bekliyorum, Talvery'nin odalarının her birinin hacklenmiş görüntülerini gösteren bir video, Aria'nın bir resmine gelene kadar.

Görüntüler ekranda titreşiyor, o hareket ettikçe hareket ediyor ve onun yüz ifadesine odaklanıyor. Zavallı Aria'm. Kahretsin, daha önce hiç böyle bir acı yaşamamıştım.

"Bir işe yarıyorsun Declan," diyor Daniel, eli kucağındaki dolu silahın üzerindeyken. Declan sırtarak, "Sen de siktir git," diye cevap verir.

"Eski günlerdeki gibi," diyor Jase ve ben de dönüp ona, kardeşlerime ve Sebastian'a bakıyorum. Gerçekten de öyle.

"Uzun zaman oldu, değil mi?" Damarlarımdaki her bir nabzı hissederek ona söylüyorum.

Gerginliği, birikimi.

Ama başka bir şey daha var.

"Her şey bu ana bağlıymış gibi hissettiğinden beri mi?" "Evet," diye cevaplıyorum.

"Çok uzun," diyor Sebastian alçak sesle, silahını kontrol ettikten sonra elinin tersiyle şarjörü yerine oturtuyor.

Jase sessizce, Aria'nın götürüldüğü yerin kapısının dışındaki adamları gösteren ekrana bakarak, "Eskiden heyecan vericiydi," der. Birkaç adam dışarıda bekliyor ama Nikolai onunla birlikte içeri giriyor. "Bu farklı."

Hepsine "Bu seferkine çok şey bağlı," diyorum ve anında başlarını sallıyorlar.

Jase bana "Onu alıp eve getireceğiz," diyor ve Sebastian ikimizin arasına bakıyor. "Bu iş bittiğinde," diyor Sebastian, "ben gitmiyorum. Chloe'yi eve getireceğim; o da benimle gelecek.

Bana." Ona cevap verecek zamanım yok.

"Önce Talvery, sonra Romano. Senin kığın hiçbir yere gitmiyor." Jase'in cevabı Sebastian'ın dudaklarını asimetrik bir sırıtışa sürüklüyor.

Kelimeleri bırakmak zor ama kardeşlerime sık sık söylemediğim bir şeyi söylüyorum. "Teşekkür ederim." Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve sonra her birine dönüyorum, bunu yaparken deri koltuklar inliyor. "Burada olduğunuz için teşekkür ederim. Bana ve ona yardım ettiğiniz için."

"Elbette," diyor Jase, gözleri benimkileri arıyor ve hüzünlü gülümsemesi beliriyor. "Birlikte hayatta kaldık. Birlikte savaştık... Birlikte sevdik."

"Başka bir yerde olmak istemezdim. Bana ihtiyacın var," diyor Sebastian ve gözlerimin içine bakıyor. "Çoğunlukla her şeyi berbat ettiğim için ama yine de bana ihtiyacın var."

Şakası havayı biraz olsun yumuşatıyor, diğer duyguların hafifçe içeri girmesine izin verecek kadar. Beni terk ettiğini hatırlatan duygular. Benim yüzümden olduğunu kanıtlayan duygular.

Eliyle omzumu kavrayan Sebastian bana "Onu geri alacağız" dedi.

"Ve ona sahip çıkacağım," diyorum onlara, her kelimesinde ciddi olarak. Bildiğim her şekilde ona sahip çıkacağım. "Pekâlâ, bu kadar saçmalık yeter," diyor Declan ve Daniel kısa bir kahkaha atıyor. Uzun bir süre oldu.

Böyle bir konuşma yapmayalı uzun zaman oldu. Gerçek olan ve uykuda kalan bir parçama dokunan

bir konuşma. Aria'nın rehin tuttuğı bir parça.

Declan cipin arkasından, "Her şeyi hallettim," diye konuşuyor. "Güvenli oda boş ama dışarıdaki odalara kolayca vurulabilecek kadar yakın değil."

"Aden'in güvenli odaya yakın bir yerde görüşü var mı?"

"Salonun penceresinden batı tarafını vurabilir, sis bombalarını gönderebilir ve evin o tarafını pusuya düşürebilir. Birkaç dakika içinde bombalarla girip çıkacağız ama tepki vereceklerdir. Dışarı çıkma ihtimalimiz pek iyi değil." Jase, Declan adına cevap veriyor ve kafasında planın çoktan şekillendiğini görebiliyorum.

Aden zaten diğer tarafta bekliyor. Jase'in işaretini bekliyorlar.

"Hepsini birden vurmaliyiz," diyorum Jase'e. Kanımdaki adrenalin beni neredeyse boğuyor. Çünkü burada oturuyorum. Bu işi bitirmek ve onu geri almak için harekete geçmem gerekiyor. "Hepsine benim emrimle vurmalarını söyle."

Ben bu sözleri söylerken ekrandaki görüntü değişiyor ve Aria'ya dönüyor. Kollarını sımsıkı kavuşturmuş, ortadaki odada tek başına garip bir şekilde duruyor. Nikolai'ye bakıyor, ikisi de hareket etmiyor ama ikisi de pişmanlığın resmini çiziyor.

Onu elimde tutmak için elimden geleni yapmamamın imkanı yok.

"Kuleleri, ön girişi ve güvenli odayı aynı anda vurun. Onlardan daha fazla adamımız var." Ekran tekrar değiştiği anda kelimeler beni terk ediyor.

"Peki ya Romano?" Declan sorar.

"Peki ya o?" Daniel'ın ses tonundaki öfke ve nefret her birimizde aynı şekilde yansıyor. Declan, "Arkamız dönükken bize bir hamle yapmaya çalışabilir," diyor ve ardından adamlarının bölgede sıralandığını gösteren bir görüntüyü kesiyor. Saldırmaya hazırlar ve Talvery'nin zayıflamasını bekliyorlar. Eğer

Önce onları indirirsek, Romano etrafımızı sarmış olur ve isterse saldırabilir.

Jase ona, "Bildiğimizi bilmiyor, henüz değil," diye cevap verdikten sonra Sebastian, "Talvery için en güçlü olan kuzey tarafını tutacağız ve adamlarını Romano'nun silahlandığı en ağır tarafa doğru iteceğiz. Hepsini öldürmek zorunda değiliz, sadece sayıca üstün olmalarına yetecek kadar. Talvery'nin, adının, imparatorluğunun artık olmadığını anlamalarını sağlayacak kadar."

"Tıpkı daha önce olduğu gibi, kimse ölü bir adam için isteyerek ölmez." Jase'in gözleri geçmişte alt ettiğimiz tüm meydan okuyucuların anılarıyla parlıyor. Talvery ismi eski olabilir, güçlü olabilir ama adam öldüğünde bu ismin hiçbir anlamı kalmayacak.

"Plan nedir?" Jase bana soruyor ve sonra ekliyor, "Adım adım."

"Önce yaklaşmamız gerek," diyorum ona. "Doğu kanadında, bu yüzden yayınları kesebilir, doğu kulesini bombasız bir şekilde gizlice indirebilir, bu yoldan yaklaşabilir ve içeri girdikten sonra diğer kuleleri ve güvenli odayı vurabiliriz."

"Bizden başka her yere bakıyor olacaklar," diye cevap veriyor Jase, başını sallayıp derin bir nefes alarak. "Sen içeri girip onu al, Bastian'la ben de gelelim ve koşarak gelenleri haklayalım."

"Doğu kulesine yaklaşır yaklaşmaz yayınları kes. Ağaç hattı boyunca yürüyeceğiz," diyorum Declan'a ve o da hemen cevap veriyor, "Kameralar her doksan saniyede bir dönüyor. Bu yolu geçmeden önce yayınları halletmeniz gerekecek. Yoksa geldiğinizi görürler."

Jase, "Yerde adamlar var," diye seslendi. "Beslemeleri kesin, oraya gireceğiz, doğu kulesinin dışındaki o iki pisliği öldüreceğiz ve onları içeri girmek için kullanacağız."

Sebastian Declan'a bakar ve "Parmak izi değil mi?" diye sorar. Declan'ın başını sallamasıyla Jase ekler, "Ölü piçlerin hâlâ parmak izleri var. İşe yarayacaktır."

Kardeşim ve arkadaşım arkamdayken, adamlarım düşmanın etrafını sarmış ve savaşa hazırlanırken, vakit geldi. Ormanda koşarken ve silahımı kaldırırken kalbim çarpıyor, kulelerden gelen güvenlik yayınlarının kesilmesiyle ilgili ürkmüş bağırısları duyuyorum. Korkularını duyabiliyorum; gölgelerin arasında silahımı kaldırırken bunu hissedebiliyorum. Üçümüz ateş ediyoruz, mermiler

susturucularla boğuluyor, iki adam, tıpkı benim gibi adamlar, daha bizi görmeden. Bu gece ölen ilk iki adam. Vücutları hâlâ sıcak,

Onları güvenlik alanına sürüklerken, parmaklarındaki kanı pantolonlarımıza silerken ve bu savaşı sona erdirmeye başlarken ağır ve gevşek.

CHAPTER 19

Aria

"Seni onunla GÖREMİYORUM." Nikolai'nin sesi sakın, babamın ofisinde beni izlerken bir şekilde bağışlayıcı geliyor.

Onun yanından geçip babamın duvarındaki resimlere bakıyorum. Annem ve babamın bir resmi var, aralarında da amcam. Onunla hiç tanışmadım. Fotoğrafta amcam onlara sarılmış, kollarını omuzlarına dolamış. Amcam öldürülmeden hemen önce çekilmiş siyah-beyaz bir fotoğraf. Babamın masasının sağındaki duvarda asılı olan bir düzine fotoğraftan sadece biri. Ama sadece o fotoğraf ve bir diğeri dikkatimi çekiyor.

İkinci resme bakarken yavaşça nefes alıp veriyorum, dik durmaya ve bir sorun olduğunu belli etmemeye çalışıyorum.

Carter'ın evi. Cross kardeşlerin evi. Carter'ın fuayesindeki fotoğrafın aynısı. Buz gibi bir diken tenime yayılıyor ve tek duyabildiğim sığ nefeslerim oluyor.

Yemin ederim aynı. İlk gördüğümde resmin tanıdık geldiğini anlamıştım. Belki daha önce orada bulunmuşumdur diye düşündüm, ama bu yüzden bu kadar tanıdık geldi.

Babamın ofisinde Carter'ın eski evinin, yıktığı evin bir resmi asılı. Bu lanet bir hatıra mı? Bir şeyi mi hatırlatıyor? Kollarımı daha sıkı kavuştururken midem bulanıyor, kendimi kapana kısılmış bir hayvan gibi hissediyorum. Keşke babam burada olsaydı da ona sorabilseydim. Böylece olanlardan sonra onunla yüzleşebilirdim. Eğer olsaydı... Nereden başlayacağımızı hayal bile edemiyorum. Bir ömür geldi ve geçti. Bu eve son adımımı attığımda olduğum kişi değilim.

Yine de fark etmez. O burada değil ve zamanı olana kadar benim için geleceğinden şüpheliyim. İş her zaman önce gelir.

"Sana ne yaptın, Ria?" Nik bana soruyor ve ben ona dönüyorum. Odanın köşesindeki viski rengi deri koltukta otururken Nikolai'yi daha önce hiç görmediğim kadar farklı bir gözle görüyorum.

Arkadaşım ya da eski sevgilim olarak değil, bana ihtiyacı olan çocuk olarak değil. Ama acı çeken ve sınırdaki olan, umursamaz ve değişim isteyen, buna ihtiyaç duyan ve almaya hazır bir adam olarak.

Onu bir tehlike olarak görüyorum.

"Nikolai, beni korkutuyorsun," diye fısıldıyorum sessiz kalmaları için yalvaran bir sessizlikle, ama bir şekilde kelimeler onu buluyor. Dudaklarının köşesi aşağı doğru kayarken gözleri bir ışıkla

parlıyor

tanıma.

"Öyle demek istemedim, sadece ne olması gerektiğinin farkında olduğunu sanmıyorum" dedi ve yüz hatlarında acı dolu bir ifadeyle yutkundu.

"Ne olması gerekiyor?" Odada amaçsızca dururken ellerimin soğuduğunu hissederek ona soruyorum.

Bir kez daha beni eksik bulan erkeklerin merhametine kaldığımı bilmek.

"Bugün insanlar ölecek."

"Erkekler her gün ölüyor," diye cevap veriyorum ve o da bana hüzünlü bir sırıtış atıyor, dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğiliyor. Bana değil yere bakıyor. Ben ofisin kapısına doğru dönerken gözleri kapanıyor ve koridorda yankılanan bağırışları duyuyorum. Yayınlar kesildi. Nik'in cep telefonu çalıyor ama sadece bir saniyeliğine susuyor ve bakışları telefonda bana kayıyor.

"Sorun değil. Senin için geleceğini bilmen gerekirdi," diyor bana, gözleri inkâr etmem için yalvarıyor ama gerçeği zaten biliyor.

Göğsümdeki çarpıntı şiddetleniyor ve içime bir sıcaklık yayılıyor ama üzerime yapışan soğukluğu durdurmaya yetmiyor.

"Kolaylaştırırsam benden nefret eder misin?" Nik ağırlığını değiştirerek ve pantolonunun arkasına sıkıştırdığı silahına uzanarak bana soruyor. "Onu öldürürsem benden nefret eder misin?" diye soruyor ama ben daha cevap veremediğim başını sallıyor. Dudaklarım aralanıyor ve kelimeler orada, *evet, onu öldürürsen senden sonsuza dek nefret ederim*. Yapmamam için ettiğim yalvarışlar daha önce kendi ağzımdan duyduklarımınla aynı.

"Seni sevdiğimi biliyorsun," diyor bana ve sonra ekliyor, "Ve onun senin için iyi olmadığını biliyorsun." Yutkunurken boynundaki kasların gerilmesini izliyorum. Ayağa kalkıyor ve babamın masasının çekmecelerinden birini açıp başka bir silah alıyor, dolu olup olmadığını kontrol ediyor ve kapıyı kapatmadan önce masanın üzerine koyuyor.

"Ondan kaçtın... Ama yine de onun yaşamasını istiyorsun."

"Bunu açıklayamam," diyorum Nikolai'ye, her küçük hareketi izleyerek.

Sözlerindeki korku izini duyarak bana bakıyor ve başını eğiyor. "Sana asla zarar vermem, Ria. Bana incitecekmişim gibi bakmayı kes."

"Acının farklı türleri vardır. Ve son zamanlarda bazı insanların, bana çok yakın olan bazı erkeklerin, bana en kötü türden acılar çektirmekten başka bir şey yapamadıklarını kabul etmeye başladım."

"Beni onunla kıyaslama," diye karşılık veriyor ve sesindeki tehdit, bana baktığında gözlerindeki keskinlik kadar ürpertici.

Alaycı ve düz yanıt, içimin derinliklerindeki acı dolu bir yerden geliyor. "Ne cüretle böyle bir şey yaparım."

"Sen sadece hastasın." Nikolai benden çok kendisiyle konuşuyor. "Göreceksin. Her şey bittiğinde göreceksin."

"Bunu uzun uzun düşündüm. Hasta olup olmadığımı," diyorum ona, masanın etrafında dönüp önüne yaslanırken. "Sanırım belki bir an için öyleydim. Belki iyi olmadığım zamanlarda ve onun yüzünden iyi olmadığımı biliyorum. Ama şimdi daha net görebiliyorum. Ve bugünlerde kendim hakkında daha çok düşünüyorum." Parmaklarım karnımın alt kısmına dokunmak için kaşınıyor ama dokunmuyorum. Ne onun ne de bir başkasının bilmesini istiyorum. Zamanımı bekleyeceğim ve sonra çok çok uzaklara kaçacağım. Başka biri olacağım. Ve Aria Talvery'nin ve bu dünyanın tüm izlerini geride bırakacağım.

"Hasta olsaydınız bunu bilemeyeceğinizi düşünmüyor musunuz?"

İçimde bir gücün yükseldiğini hissederek bir kez başımı sallıyorum. "Haksız değilsin ama şu var ki hasta olsam bile şu an olduğum kişiyi eskisinden daha çok seviyorum. Dünyayı olduğu gibi görüyorum ve bunun için daha güçlüyüm." Nikolai'ye söylemiyorum ama içten içe biliyorum ki istediğim kişi olabilirim. Ne yapmak istersem onu yapabilirim.

Şu anda seçtiğim şey koşmak, çünkü bu çocuğun etrafını saran bir hayat yaşamasını istiyorum.

Aşk. Carter'la bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum. Onu ne kadar seversem seveyim ya da o beni ne kadar sevdiğini düşünürse düşünsün. Nasıl sevilleceğini bilmiyor. Ve çocuğumun böyle bir hayat yaşamasına izin vermeyeceğim.

Bu düşünceyle, sanki göğsümün iç kısmından aşağıya doğru sivri bir çivi iniyormuş gibi hissediyorum.

İçimi parçalıyor. Bu doğru değil ve adil değil, ama bu hikayedeki hiçbir şey adil değildi.

"Güçlüsün Aria, ama sana güçlü olmak zorunda olmadığın bir dünya verebilirim," diyor Nikolai.

Sesi üzerimden akıp giden acıyı okşuyor. Zihnimde üç senaryo oynuyor, içimde savaşıyorlar.

Nikolai'nin bana eskiden olduğu gibi sarıldığı bir yer. Ona eskiden olduğu gibi sevgi ve arzuyla baktığım ve sonra kollarımda ona ait olmayan küçük bir çocuğa baktığım yer. Nikolai'yi bir zamanlar bir başkasını sevdiğim kadar sevmediğimi bana sonsuza dek hatırlatacak bir bebek. Nikolai benimle ilgilenirdi, beni severdi ve sadece bana değil, bu bebeğe de bakardı. Ve ben de onu kullanırdım; kalbimin derinliklerinde biliyorum ki hepsi bu olurdu.

Bu berbat peri masalının bir başka versiyonunda Carter'ın yatağına geri dönmüş, kucağımda kundaklanmış bir bebekle bağdaş kurmuş, odanın öbür ucundaki sandalyede oturan ve kendi seçtiği bir mesafeden beni izleyen sevdiğim adama bakıyorum.

Çocuğumun babası.

Canavar gibi bir adam.

Eğer işler farklı olsaydı, onun yanından asla ayrılmazdım. Ama dilekler ve umutlar hiçbir işe yaramaz. Hiçbir şey farklı değil ve Carter'ın yanında durmanın getirdiği zehir ve gerilimle bir çocuk yetiştirmeyeceğim.

Ve üçüncü imgelemde, benim seçtiğim imgelemde, sessiz bir verandada tek başımayım, kucağımda bir bebek sallıyorum. Uzakta, toprak bir yolun kenarında küçük bir ev görüyorum. Her şeyden uzakta. Belki bir oğlan belki de bir kız, ama her iki durumda da etrafımızda ne nefret ne de intikam olacak. Rüzgar ninniler fısıldayacak ve bu bebeğin bir babası olmasa da, ona sahip olduğum her şeyi vereceğim ve onu bir zamanlar olduğum şeyden ve geldiğim bu acımasız dünyadan koruyacağım.

Bir gün ona öyle çiğ ve öyle gerçek bir hikâye anlatacağım ki inanamayacak. Bu sadece yanlış giden bir peri masalı olacak. Daha da önemlisi, o çocuk benim olabileceğimden daha güçlü ve daha iyi olacak. Kendim için daha iyi bir hayat seçemem. Ama bu küçük hayata bir tane verebilirim.

"Seni seviyorum Nikolai," diye fısıldıyorum gözlerimi açarken ve beni gördüğünden, gerçekten gördüğünden emin olduktan sonra, "ama bu senin bana duyduğun sevgi değil. Ve ben bir başkasını senden daha çok seviyorum."

Nikolai bana "Onu terk ettin," diye hatırlatıyor ve ben de başımı sallıyorum, boğazımı tırmalayan bir çiğlik hissediyorum. "Eğer bana ihtiyacım olan sevgiyi gösterseydi, hâlâ onunla birlikte olurum." Ellerimin bir an için

"Şu anda hiçbir şeyi riske atamam" dediğimde Nikolai'nin gördüğünü bildiğim karnım.

Ofisin kapısı fark ettirmeden açılıyor ve beraberinde babamın sesini getiriyor. "Hâlâ kiminle birliktesin?" Kelimeler temkinli geliyor. Kapıyı yavaşça arkasından kapattığında kalbim hızla çarpıyor ve ışıklar sönüyor, yedek güç gelene kadar karanlık hakim oluyor.

Babam arkamdan bakıyor, bana dönmeden önce Nikolai ile bir bakış paylaşıyor. Nefeslerim hızlı hızlı kesiliyor.

"Baba," diye nefes alıyorum ve ne düşüneceğimi bilemiyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum. Birçok yönden kendimi onun düşmanı gibi hissediyorum. Sadece yatağa düştüğüm için, ama aynı

zamanda babamın son nefesini verişini görmeyi arzulayan adama aşık olduğum için.

"Hâlâ Carter'la birlikte misin?" diye soruyor babam, bana doğru yaklaşırken, her adımda korkutucu bir his uyandırıyor.

O derin bir nefes verip bana sempatiyle bakana kadar sadece yutkunabiliyorum. "Her şeyi duymadım," diyor, gözleri Nikolai'ye kayıyor, sonra tekrar benim bakışlarımı buluyor ve devam ediyor, "ama çocuğum, bu senin hatan değil ve üzgünüm." İçimden ani bir rahatlama dalgası geçiyor. Ciğerlerim

kıpırdamıyor ve güvence verilmesine rağmen hareket etmeyi reddediyor. "Her şey yolunda, Aria." Babamın sesi sakın ve teselliden başka bir şey vermiyor. Elimde olmadan ona doğru ilerliyorum ve ben bunu yaparken o da kollarını açıyor.

Koşulsuz sevmek çok nadir görülen bir şeydir. Ama bir ebeveyninden bir çocuğa, her an bağışlama var. Arkamdaki Nikolai'nin ve önümdeki babamın beni kendine çekmek için öne çıktıklarının o kadar farkında olmama rağmen korunaklı duvarlar yıkılıyor. Bunun benim suçum olmadığını fısıldıyor. Sözleri özür dileyici.

Beni kendine yakın tutuyor, daha önce olduğu gibi tutuyor, ama çocukluğumda. Ona izin verdiğim zamanlardaki gibi.

"Çok üzgünüm Aria," diyor ve sesi gergin olmasına rağmen bana sıkıca sarılıyor.

"Bu senin hatan değil," diyorum ona, çünkü bu doğru. Yaşadığımız ve ürettiğimiz hayat bu. Getirdiği nefret ve tahribat için kimse suçlanamaz. Bu sadece var olan bir şey.

"Korkuyorum," diye itiraf ediyorum göğsüne yaslanarak. Yumuşak deri ve baharatlı kolonya kokusu tıpkı kolları gibi beni de sarıyor.

"Onu sevdiğini düşünüyorsun ve yaptıklarını düşünürsek, anlıyorum." Sözlerini duymak neredeyse şok edici, ama sonra fısıldıyor, "Onu öldürmek zorunda olduğum için üzgün değilim."

Bedenim onun kucağında kaskatı kesiliyor ama babam bunu fark ettiyse bile belli etmiyor. Tek bir nefes alıyorum ve gözlerim açılıyor, babamın masasının karşısındaki duvara, resimlerin bana baktığı yere bakıyorum. "Bunu uzun zaman önce yapmalıydım" diyor, ben hafifçe geri çekilirken, bir kez daha kaçmaktan başka bir şey istemiyorum. Parmaklarım karnımın yanından geçerken ve babamdan uzaklaşırken düşünüyorum, çok çok uzağa *kaçmak*. Babamdan uzaklaşırken gözlerinin her zamanki gibi soğuk ve karanlık olduğunu görüyorum.

Bir adım, sonra iki.

İkinci adım, yerin sarsılmasıyla geliyor. Önce bir gümbürtü, ama sonra o kadar keskin bir hareket ki, neredeyse adımımı kaybediyorum.

Bombalar. Birbiri ardına ve görünüşe göre etrafımızda. Sert hava girişleri. Korku ve adrenalin yükselişi.

Saldırı altındayız. Romano mu.... yoksa Carter mı benim için geliyor bilmiyorum.

Erkekler çığlık atıyor ama yanımdaki ikisi atmıyor. Kırımın üstüne yere düşüp odanın kenarına doğru ilerlerken sessizler. Köşeye saklanıp orada kendimi desteklemek için. Patlamalar yakın, ama bizi vuracak kadar değil. Yine de gelmeye devam ediyorlar. Her biri bir öncekinden daha yakın geliyor.

Nikolai ve babam benim gibi saklanmaya çalışmıyor. Sanki bunu bekliyorlarmış gibi davranarak odanın duvarına yaslandılar ve yüz ifadelerinde bir değişiklik olmadan her darbenin vurulmasına izin verdiler.

Yer sarsılıyor ve patlama sesleri odanın içinde yankılanıyor. Bombalar yakın olmalı, çünkü raflar sarsılıyor ve bununla birlikte kitaplar düşüyor. Silahı masanın üzerinde sallanırken izliyorum, düşmeye yaklaştıkça metal kenar boyunca kayıyor, ama bir şekilde monitör yere çarpıp çerçeveyi çatlatırken ve bir sonraki gürültülü patlamayla benden bir çığlık atmaya zorlarken bile dayanmayı başarıyor.

Bu yedi eder.

Lamba masanın kenarına doğru kayıyor ve son patlamayla birlikte ağır çekimde devriliyor. Nikolai'nin köşede bıraktığı silaha çarpıyor ve babamın bakışları çeliğe takılıyor.

"Patron." Nik'in sesi sert, doğrudan, neredeyse bir sorudan ziyade bir ifade ve iki adam arasındaki sert bakışlar babamın da bunu fark ettiğini doğruluyor.

"Yardıı etmek için ne yapabilirim?" Nık'ın sorusu bu kez rahat ve sıradan.

"Yedi," diye fısıldıyorum, donmuş bedenimin isteklerine karşı gelmeye cesaret ederek. Hissedebildiğim tek şey korkunun uyuşturan karıncalanması. Ama yedi tane saydım. "Yedi patlama." Babamın gözleri

ve ancak dikkatini Nikolai'ye çevirdiğinde tekrar nefes alabiliyorum. Bana cevap vermiyor, bana tek kelime bile etmiyor, ben olduğum yerde kalıyorum, büzülüyorum ve başka bir bomba düşene kadar geçen her saniyeyi sayıyorum. Ama bir sonraki asla gelmiyor.

Babam masasının etrafında yürürken ve yere düşen bilgisayarını tekmelerken, ağır ayak sesleri odanın içinde ve benim hızlanan nabzımla eş zamanlı olarak ilerliyor. Omuzlarım öne doğru eğiliyor ve ekranın çatlama sesiyle gözlerim kapanıyor.

Nikolai sırtıma bir elini koyduğunda tekrar ürperiyorum, yayılmış ve rahatlatmak için. Elimde olmadan kısa bir çılgılık atıyorum ve o olduğunu görene kadar geri çekiliyorum.

"Siktir," diye nefes nefese kalıyorum ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Bu çok fazla. Bu dünya çok fazla. Nik bana "Hepiniz buradasınız," diyor ve bunu söylediği anda babam onu uzaklaştırıyor.

"Batı kanadına gidin. Connor ve diğerlerini alın. İçeri girenleri engelleyin." Babamı hiç şimdiki gibi görmemiştim. Masasının başında dururken iki elini hafifçe masasının üzerine koymuş, şık siyah yüzeyin üstündeki her şey darmadağın ve arkasındaki tablolar bile eğri büğrü.

Oda, yıllardır tam da bu noktadan yöneten kontrollü ve güçlü adamdan hiçbir şey yansıtmıyor. Gözlerindeki bakış da öyle. Bakışlarındaki karanlık girdapların etrafını saran bir hüznün var. Ve bir kabullenme duygusu, ayrıca daha önce hiç görmediğim bir yorgunluk.

"Baba?" Ben konuşmaya cesaret ediyorum, o ise beni görmezden gelmeye cesaret ediyor.

"Koridoru kapatın ve giren herkesi öldürün." Benimle konuşmuyor. Sadece Nikolai ile.

Nik elindeki telefonu işaret ederken alınının ortasında bir kırıksıklık belirliyor, telefonun ekranı birkaç saniyede bir bildirimlerle aydınlanıyor. "Kimseden bir iz yok-"

"Biliyorum! Mesajları görmediğimi mi sanıyorsun?" diye bağıyor babam telaşlı sözlerle. Öfke ve korku yüz ifadesini kaplıyor ama Nik bu kez itiraz etmiyor. Kararlı adımlarla benden uzaklaşıp odadan çıkarken tek gördüğüm sırtı.

Beni babamla yalnız bırakarak.

Babam odanın öbür ucuna bir şey fırlattığında hâlâ yerdeydim ve başıma geleceklere dair başka bir işaret bekliyordum. Önüme sertçe düşüyor, belki bir adım uzağıma ve yine korkudan altıma sığıyorum. Aptal kalbim göğsümden kaçmaya çalışmaktan vazgeçmiyor.

Savaş böyle bir şey ama daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

"Günlüğün," dedi babam. "Hâlâ yapabiliyorken onu almalısın." İçimde yükselen adrenalin ve korkuyla ne olduğunu anlamak bir yana, sözlerini bile zorlukla seçebiliyorum. Uzun zamandır kayıp olan eskiz defterim, her şeyi başlatan defter.

Nikolai olduğunu öğrendiğimde hâlâ ihanete uğramış gibi hissediyorum. Bütün bunlar onun beni kandırması ve nefret ettiğim biri olduğuna inanmamı sağlamasıyla başladı; sırf beni kızdırmak için deftere zarar verecek ya da daha kötüsü, sırf yapabildiği için onu yakacak ya da atacak biri. Mika olmadığını ve Nikolai olduğunu bilmek eskiz defterini daha sıkı tutmamı sağlıyor. Kadere ve her şeyin bir nedeni olduğuna inanıyorum.

Ön kapak özel bir şey değil. Sadece suluboya ile boyanmış bir dizi kır çiçeği. Bu şekilde geldi. Ama sayfalarının içinde eskiden yaşadığım dünyanın eskizleri var. Arazinin diğer tarafındaki yatak odamın sınırlarında güvende tuttuğum dünya. Hayal etmeye cesaret ettiğim fanteziler. Ve hiç yaşamadığım hayatlar.

Günlüğe bakarken ne kadar çok şeyin ne kadar çabuk değiştiğini fark ediyorum. Ama bir şey hiç değişmedi. Asla değişmeyecek.

"Nereye gittiğine dair ipuçları olabileceğini düşünmüştüm," diyor babam, neden onda olduğunu açıklarken. Nikolai onu benden çaldı. Ona yaklaşıp sıkıca tuttuğumda, hâlâ babamın

beni öldürmesinin etkisindeydim.

İtiraf.

"Annemin resmi hâlâ içeride mi?" Bir şekilde ona soracak cesareti buldum.

Babam sadece bana bakıyor, anlam veremediğim sert bir bakış. Ondan gelen neredeyse utanç, neredeyse nefret ve nedenini bilmiyorum. Bana cevap vermiyor, ben deftere yaklaşıp sayfaların son gördüğüm noktaya gelene kadar parmaklarımın arasından geçmesine izin verirken beni kuru bir ağız ve boğaz ile yutkunmaya zorluyor. Onu çizdiğim yere, ama resim orada değil.

Göğsümdeki keskin oyuk derinleşir gibi olurken, sayfaların kenarları başparmağımın altından düşerek ön kapağın hemen arkasına sıkıca sıkıştırılmış resmi ortaya çıkarıyor.

Annemin şefkatli gözleri siyah beyaz bana bakıyor ve onun anıları zihnimin gerisinde dans ediyor. O zamanlar günler bugünkü kadar uzun ve dehşet dolu değildi.

Güvende olduğumu, sevildiğimi ve başıma kötü bir şey gelmeyeceğini bildiğim zamanlardı ama bunların hepsi bir yalandı.

Küçük, hüzünlü bir gülümsemeyle boğazımdaki kuruluğu yutuyorum ve babama göstermek için resmi kaldırıyorum, bir yandan da fısıltıyla "Teşekkür ederim" diyorum.

Soğuk bir diken omuzlarımın üzerinden geçiyor ve fotoğrafı geri koyana kadar omurgamda bir ürperti yaratıyor. Garip bir duygu. Bana bu sabah Carter'ın odasındaki banyoda hissettiklerimi hatırlatan bir his. Sanki burada başka biri varmış gibi bir his.

"O her zaman çok güzeldi." Babamın ifadesi sertti. Kelimelerde zerre kadar duygu yok. Gözlerim yine duvardaki fotoğrafını buluyor; Carter'ın evinin fotoğrafının yanına asılmış, annemin daha genç bir versiyonu.

"Öyleydi," diye rıza göstermeden konuşuyorum ve çenemi duvara doğru sallıyorum ve ben bunu yaparken koridorun aşağısından biri bağılıyor. Uzaklarda bir yerden gelen bu ses her şeyden çok bir komuta benziyor ama yerin sarsılması durduğundan beri duyduğum tek şey bu.

Bir an bekliyorum, vücudum hareketsiz, neler olup bittiğini daha fazla öğrenmek istiyorum, ama babam tereddüt etmiyor. Bu odanın dışında olup bitenlere hiç tepki vermiyor gibi görünüyor ve nedenini anlamıyorum.

"Bakıp durduğun fotoğraf o değil," diyor ve ensemden aşağı akan bir buz küpünün kenarı gibi ürperiyorum. "Sana da bir resim gösterdi mi? Evinin resmini?"

Bir kez başımı sallayıp bakışlarımı babaminkilerle buluşturmaya zorladığımda midem çalkalanıyor. "Evet," diye nefes alıyorum, gerçeklerden güç alarak ve sahip olduğumu bilmediğim bir meydan okuma hissederek. "Neden sende?" Yavaşça ayağa kalkarak ve defteri sağ elimle sıkıca kavrayarak ona eşit bir şekilde soruyorum.

"Tüm bu fotoğrafları buraya asmamla aynı sebepten. Onlar benim ölümüne yol açan başarısızlıklarım," diyor bana, resimlere bakmak için dönüyor ve beni görmezden geliyor. "Her biri benim hatalarım."

Anneme dönüp baktığımda içimdeki acıyı hissedebiliyorum. Amcam ve babamla birlikte çekilmiş fotoğrafına. Kalın bir şekilde yutkunarak konuşmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

Parmağı Carter'ın yıkılan evini gösteren resim çerçevesinin camına vuruyor. "O gece hepsinin öldüğünden emin olmalıydım. Bunu astığımda beni onların öldüreceğini düşünmüştüm. Hâlâ da olabilirler. Belki bu gece bile."

Bir parçam babamı teselli etmek, her şeyin yoluna gireceğine dair onu temin etmek istiyor. Ama bu sadece yalan olurdu ve o bundan daha iyisini bilir.

"Burada olanlar onlar mı?" Bilmek için çaresizliğimi ve neden bilmek istediğimi gizleyerek ona sormayı başarıyorum. Endişe tenimin her santimetrekaresinde fısıldıyor.

Babamın sırtışı gözlerini kırıştırıyor ve sert kıkırdamasına sigara içen birinin ciğerlerinden

gelen o belli belirsiz öksürük eşlik ediyor. Ben uzaklardayken, gelip beni kurtarması için dua ederken, babamın son birkaç yılda ne kadar yaşlandığını unutmuşum.

"Evet, tabii ki öyle." Cevabı umduğum gibiydi, ama bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Kalbim küt küt atıyor ve nabzım hızlanıyor ama babama hiçbir şey göstermiyorum. Bu bilginin beni nasıl hissettirdiğine dair ona hiçbir işaret vermiyorum.

Şaşkınlığım, duygusuzluğum, aklımdan geçen düşünceler karşısında nasıl tepki vereceğimi bilememem karşısında babam bana küçük bir gülümseme sunuyor ve ardından annemin fotoğrafını işaret ederek parmağıyla bir kez daha ama bu sefer tam kenarına dokunuyor. Sanki dokunmaktan korkuyormuş gibi.

"Seni sevdiğimi biliyorsun," diyor babam ve işte o zaman sesi çatlıyor ve ifadesi buruşuyor. "Hiçbir zaman iyi bir baba olamadım ama seni seçtim ve bunun bir anlamı olduğunu düşündüm."

"Sen iyi bir babasın," diyorum, kelimeleri sığ bir nefesle iterek, suçluluk duygusunu ve olacıklardan duyduğum korkuyu bastırmaya çalışarak. Ona doğru titrek bir adım atarken duygularımın içinde boğulabilirdim, daha önce bana sarıldığı gibi ona sarılmak istiyordum. "Bana karşı sert olduğunu biliyorum ama bu hayat zor ve buna ihtiyacım vardı." Şimdi anlıyorum, neden beni hep tek başıma ayakta tuttuğunu. Belki de bu günün benden daha erken geleceğini biliyordu. Birinin her şeyi ondan alacağı günü.

"Hayır, hayır, Aria," diyor babam başını sallarken. Gözleri benimkileri arıyor, hiçbir sırrı ele vermiyor ama her birini saklıyor.

Bir bağırış daha duyuluyor, bu sefer daha uzakta ve dikkatimi çekiyor ama babamın "Annen bana ait değildi. Kardeşimle evlenmesi gerekiyordu."

Kalbimin tek bir atışı, düzensiz ve pürüzlü.

"Onu ve parasını seviyordu... gücünü. Her şeyin ona miras kalması gerekiyordu. Yönetmesi gereken oydu."

Kalbim bir kez daha atıyor ve babam fotoğrafı indiriyor, bunu yaparken çerçeveden korkunç bir çatlama sesi geliyor, çerçeve belki de çok eski olduğu için parçalanıyor. Amcamın ailenin reisi olması gerektiğini biliyorum. Babamdan daha yaşlıydı ama başa geçmeden öldürüldü.

Bilmediğim şey, annemin amcamla ilişkisi olduğuydu. Bana hiç böyle bir şey söylenmemişti.

"O öldükten sonra sana aşık mı oldu?" Yüksek sesle varsayıyorum.

"Hamileydi ve korkuyordu," diyor babam, ne bana ne de yüzümde yavaş yavaş oluşmaya başlayan farkındalığa bakmadan. "Onunla yaşadığı hızlı ilişkiden sonra onu koruyacak birine ihtiyacı vardı ve ben onu sevdim. Onu istedim."

Nefes alamıyorum, yemin ederim. Babam bakışlarını yavaşça benimkilere doğru kaldırırken görünmeyen bir el beni boğuyor gibi.

"Ne?" İnançsızlık fısıltıyı gizliyor.

"Sadece kısa bir süre birlikte oldular ve çoğu insanın bundan haberi yoktu. Ama adam öldürüldüğünde, kadın hamileydi, yalnızdı ve başına ödül konmuştu."

"Anne?" Adının benden nasıl kaçtığını bilmiyorum, nefesim gitmeyi reddederken beni boğuyor.

"Ona kimsenin bilmeyeceğini söyledim ve o da kabul etti." Sol elinin başparmağı, bir alyansın yüzük parmağını saracağı yerde geziniyor. "Seni hep istedim. Seni her zaman kendi çocuğum gibi sevdim."

Başım kendiliğinden sallanıyor ve gözlerim kocaman açılıyor. Şoktan, babamın konuşma şeklinden duyduğum korkudan.

"Seni sevmeye ve ne kadar sevildiğini göstermeye çalıştım. Evet, sana karşı sert davrandım. Sana sert davrandım çünkü bu hayat zor ama aynı zamanda... tıpkı annene benziyorsun."

Beni sabitleyecek bir şey bulmak için arkama uzanıyorum ama hiçbir şey yok.

"Beni hiç sevmedi." Konuşurken, yumuşak anımsama yerini anında nefrete bırakıyor. "Ta ki

daha fazlasını istediğine karar verdi. Başka birini istiyordu ve benden uzaklaşmak için her şeyi yapardı. O bir fareydi. Annen yüzünden gerçekten kaç hata yaptığımdan emin değilim. Onu yanıma almak, daha önce öldürmemek ya da öldürtmek."

Vücudumdaki her şey soğuk, burada olamayacağımı hissettiren türden bir uyuşma. Sanki bu gerçek olamazmış gibi. O öldürmedi. Annemi o öldürtmedi.

"Hayır." Korku kemiklerimin derinliklerine yerleşirken, bu kelime yasaklanmadan geliyor.

"Sen asla bir hata olmadın, Aria. Ben öldüğümde bile bunu bilmeni istiyorum. Sert ve soğuk olduğumu biliyorum ama bu senin yüzünden değildi. Ben seni sevdim."

Gözlerinde görebiliyorum, bana doğruyu söylüyor. Her parçasını. Karanlık ve duygusuz. "Yapamazdın," diyorum ama kelimelerim zayıf ve çaresiz.

Yüzüne kazınmış hüznü gülümseme acıyla delik deşik. "Beni öldürtecekti, Ria. Ya o ya da ben."

"Hayır." Hafızam çarpık ve çarpıtılmış. Gerçekliğim daha da çarpık.

"Annenizin bir hata olduğunu biliyorum. Benimle kalan ve hala bu evde yaşayan bir hata."

Neredeyse ona baba diyecektim; neredeyse durması için yalvaracaktım. Az önce söylediği her şeyin yalan olduğunu söylemesi için. Ama tek kelime bile edemiyorum. Hareket bile edemiyorum.

"Yine de seni her zaman görmek zorundaydım. Sürekli bir hatırlatıcıydın."

CHAPTER 20

Carter

Declan'ın kulaklığımdan bana usulca "BİR SALON DAHA" dediğini duyuyorum. "Köşede sağda iki adam var."

Böyle zamanlarda gelen ürkütücü sakinlik etrafımı sarıyor. Dört büyük adımla koridorun sonuna varıyorum, tam köşede duruyorum ve bekliyorum. Her sesi dinliyorum.

Sebastian ve Jase arkamda sessizler, ama oradalar, ikisi de silahlı ve susturucularıyla hazırlar. Sadece Jase'in üzerinde kan lekesi var ama her birimiz bir patlama sırasında kırılan pencereden içeri girip bu yasak kalenin karanlık koridorlarına sızdığımızdan beri öldürdük.

Çok yavaş ilerliyoruz. Bu düşünce hızımı artırıyor. Ondan uzak kaldığım her saniye, başına bir şey gelebilecek başka bir an demek. Birinin onu benden alabileceği bir an.

Neredeyse on yıl önce burada ölmek üzere olduğum dikkatimden kaçmıyor. Her sessiz adım bana hayatım kısa kesilseydi neler olabileceğini hatırlatıyor.

Kardeşıme dönerek başımı sallıyorum ve üçümüz birden koridora çıkıyoruz. Nefesimi tutup bırakıyorum, silahı kavrayışım sıklaşıyor, metal geri tepiyor ve mermi havada savrulurken bir herifin kafatasının arkasına isabet ediyor. Keskin bir çatırtı duyuyorum, sağımdaki tertemiz duvara bir kan sisi sıcıyor. Başka bir merminin patlamasını ve ardından bir diğerinin patlamasını, yere düşen gevşek, ağır bedenlerin gumbürtüleri takip ediyor.

"Arkandan ve solundan dört adam geliyor. Bir şeylerin ters gittiğini biliyorlar," diyor Declan kulaklıktan, adrenalinim yükselirken ve Jase ile bakışlarımızı paylaşıırken.

Jase bana, "Onu al, biz onların icabına bakarız," diyor ve sol eliyle uzanıp omzumu sıkıyor. Sebastian başımı sallıyor, silahını iki eliyle tutuyor ve ayak sesleri ve birinin cevap vermesi için bağırma sesi uzun koridorda yankılanırken sırtını duvara yaslıyor.

"Yakında onu alacağım," diyorum ikisine de, "ve sonra buraya geri döneceğim." Neden bilmiyorum ama yalan gibi geliyor. Sanki geri dönmeyecekmişim gibi.

Jase bana sırtıyor ve hızla arkasını dönüyor, silahını yeniden doldururken çıkardığı belli belirsiz sesler bana kadar geliyor.

Sebastian Jase'i geldiğimiz yoldan geri takip etmeden önce son bir kez omzunun üzerinden bana bakıyor.

Onlar olmadan farklı hissettiriyor. Bu intikamıya da cinayetle ilgili değil. Bu bir savaş ya da bölge için bir güç oyunu değil. Sadece *onunla* ilgili. Aria hakkında.

Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım. Ölmesine izin vermeyeceğim.

Kâbusumun anısından güç alarak ilerliyorum. Hâlâ sessizce ilerliyor olsam da her adımım öncekinden daha ağır, daha gürültülü geliyor.

Declan'ın bana bir şey söylediğini belli belirsiz fark ediyorum ama onu duymazdan geliyorum. Köşeye geldiğimde ve sesler duyduğumda hiçbir şey söylemesine gerek kalmıyor.

İki ses.

Karanlık salondaki kapalı kapının altından ışık süzülüyor. Ve onunla birlikte Aria'nın babasına yalvaran sesleri. Ona bir şey için yalvarıyor.

Kalbim sefil bir düğüme dönüşüyor. Bu ses olmamalıydı. Kadansındaki acı. Buna izin verilmemeli.

İmgelemim beni kandırıyor, bana haftalar öncesinin görüntülerini veriyor. Aria dizlerinin üzerinde ve benim merhametimde. Keşke geri alabilseydim. Elim onun çılgınlıklarını susturan kapının soğuk çelik tokmağına yerleşirken, keşke her şeyi geri alabilseydim diyorum.

Her bir parçasını. Kapalı bir kapının ardından gelen sesiyle hayata tutunduğum o an bile.

Kapıyı itip açmam sadece yarım saniye sürüyor, silahı kaldırıp ateşe hazır hale getiriyorum ama nafile. Bir tanesinin namlusu zaten bana bakıyor.

"Gerçekten senin için hazır olmayacağımı mı düşündün?" Aria gözleri faltaşı gibi açılmış ve köşeye sıkışmış bir halde nefes alırken Talvery tıslıyor. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor ve o piçi şimdi öldürebilirim.

"Baba, lütfen," diye yalvarıyor ve elimdeki ter silahı daha sıkı tutmama neden olsa bile ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

"At silahını," diyor ve Aria'nın adımı fısıldadığını duyduğumda silah elimden hafifçe kayıyor. Korku ya da öfkeyle değil. Bana nasıl ihtiyacı olduğunu duyabiliyorum. Sesi inkâr edilemez.

Çevremde, bana doğru bir adım atıyor ve babası karşılık olarak silahını doğrultuyor. Klik sesi yankılanıyor ve önsezili. Aria anında hareketsiz kalıyor.

Ancak şimdi, gerçekten bir karar vermek zorunda kaldığımda, onu onun önünde öldürüp öldüremeyeceğimi sorguluyorum. Eğer babasını ondan çalabilirsem.

"Yapma," diye yalvarıyor ona nefes nefese bir fısıltıyla. Beni hâlâ seviyor. Konuşma şeklinden bunu hissedebiliyorum. Bir parçası hâlâ beni önemsiyor.

Silahı sıkıca kavıyorum, sonrasında beni hâlâ sevip sevmeyeceğini bilmiyorum.

Eğer o burada olmasaydı, o ölmüş olacaktı. O burada olmasaydı bunu yapabilirdim. Ama o izlerken, hala yalvarırken ve kaçınılmaz kaderin gözlerinin önünde değişmesini umarken... Tereddüt ediyorum. On yılımı bu adamı öldürmek için bekleyerek geçirdim. Bana yaptıklarından dolayı ona acı çektirmek için bekledim.

Ama sonra benden nefret ederse... o zaman ölen ben de olabilirim.

Başka bir durumda olsa tereddüt etmezdim. Talvery sadece konuşmak için zaman ayırdığı için ölmüş olurdu. Yine de Aria'nın beni sevmesine ihtiyacım var. Sevgisiz bir hayat, hayat değildir.

Ben de ölmek istemiyorum. Onun beni ölürken görmesini istemiyorum.

Yıllardır ilk defa ölmek istemiyorum. Onu korumam gerek. Doğru olanı yapmalıyım.

"Aria." Onun adını söylüyorum çünkü onu bir kez daha görmem gerekiyor. Beni hâlâ sevdiğini bilmem gerek. Her şeyin yolunda olduğunu bilmesine ihtiyacım var. Ama o bana bakarken babası konuştu.

"Seni göremeyeceğimi mi sandın?" Talvery alay ediyor ama onu

dinlemiyorum. "Lütfen baba," diye yalvarıyor Aria, göğsü yükseliyor ve daha derine iniyor.

"Yedek kameram olmadığını mı?"

Tek düşünebildiğim, onu kurtarmam gerektiği. Aklımın bir köşesinde, Aria ve Talvery'nin arasına bakıyor olsam da, tek görebildiğim onun ofisimin zemininde yattığı. Dizlerinin üzerinde, bacaklarımın arasında, soğuk ve nefes almıyor.

Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

"Yorulduğum ve yaşılanıyorum. Ama henüz savaşmayı bırakmadım. Ve o kadar da aptal değilim," diyor alçak sesle ve tetiği çekeceğini biliyorum. "Yere yatıp ölmeyeceğim."

"Hayır!" Son sözünü söylediği sırada Aria'nın çığlığı havada çınlıyor.

Talvery'nin açıklaması yine hiçbir şey ifade etmiyor, ama Aria'nın kendini öne atıp masanın köşesinde onu cezbeden silaha uzanması her şey demek.

Onun hamlesi ikimizin de dikkatini dağıtıyor. Ama ona döndüğünde, kendimi ona doğrulttuğu silahla korumam gereken kadının arasına atmaktan başka bir şey yapamıyorum. Yaşamak için tek sebebim.

Onun silahı patladığı anda benim silahım da ona ateş ediyor, küfür ederken silahı tuttuğu kolu zar zor sıyrıyor.

İlk atışı hissetmiyorum. İkinciye hissetmiyorum bile, ama görüyorum. Silahın namlusunu görüyorum ve mermi bana doğru uçarken bile, yemin ederim onu görüyorum. Silah sesi beyaz bir gürültü gibi ve Aria'nın çığlığının yanında hiçbir şey ifade etmiyor. Sesi odayı dolduruyor ve kalbim yavaşça atarken zamanın içinde sürükleniyor gibi görünüyor. Kollarını bana sararken attığı uzun çığlığa sadece tek bir vuruş eşlik ediyor.

Sesi bir şarkıya dönüşüyor, alçak sesle söylenen bir kelime mırıltısı; göğsüme bakarken ne dediğini anlayamıyorum, yere düşerken parlak kırmızı, bembeyaz gömleğimi ıslatıyor.

Kolum beni desteklemiyor, sadece sertçe yere çarpıyor, ardından sırtım geliyor ve o zaman keskin bir acı hissediyorum.

Yutkunmaya çalışıyorum ama onun yerine kan geliyor. Adını söylemeye çalışırken ağzım kanla doluyor.

Aklımın bir köşesinde, ilk geldiğimde onu vurmam gerektiğini düşünüyorum. Aria için endişelenmemeliydim. Onu iki kez düşünmeden öldürmeliydim.

Başım geriye düşerken başım dönüyor ama boynumu kaldırmaya zorluyorum, kendimi Aria'ya bakmaya, ona arkama geçmesini emretmeye zorluyorum ama bana bakmıyor ve konuşamıyorum. Her denediğimde ağzıma sıcak kan doluyor. Tadabildiğim tek şey bu; koklayabildiğim tek şey bu. Nefes almakta, hareket etmekte bile zorlanıyorum ve bunun sebebi acı değil. Acı hiçbir şey değil. Beni tutan başka bir şey var.

"Hayır!" Aria'nın çığlığını duyuyorum ama sesi çok uzaklardan geliyor.

"Özür dilerim," demeye çalışıyorum ama kendi kanımda boğulurken kelimeler boğuklaşıyor. Aria babasına duyamadığım bir şeyler bağırırken nefret gözlerimi açık tutmamı sağlıyor. O burada, bana çok yakın, ama artık onu tutmak için kollarımı hareket ettiremiyorum. Bedenim çok uyuşmuş, çok ağır.

Onu bu işin ortasına attığım için özür dilerim. Onu tehlikeye attığım için üzgünüm. Tekrar kaçmak istemesine sebep olduğum için üzgünüm. Onu koruyamadığım için üzgünüm. En büyük günahım bu.

Karanlığın çöktüğünü, seslerin silikleştiğini ve dokunuşunun azaldığını gördüğümde, onu koruyamadığım için çok üzülüyorum.

Siktir, hayır. Onu hâlâ korumam gerek.

Onu terk etmek istemiyorum. Ölmek istemiyorum. "Aria," adını söylemeye

Çalışıyorum ama söyleyemiyorum.

Beni aşağı çeken ağır yükle savaşmaya çalışıyorum. "Seni seviyorum," diyorum ama kelimeler duyulmuyor. Söyledim mi?

Onları tanımalı. Bilmeli.

"Ölemezsin Carter," diye fısıldadığını duyuyorum Aria'nın ve sesi çok yakın geliyor ama onu göremiyorum, hissedemiyorum.

Uzun zamandır ilk defa korkuyorum. Dehşete düştüm.

Yaşam ve ölüm umurumda bile değil. Ama onsuz olmak istemiyorum. Aria'ya ihtiyacım var. Onu korumam gerek. Ve karanlık beni ele geçirdikçe, onu bir daha asla göremeyeceğim için gerçekten korkuyorum.

Aklıma gelen son düşünce, ben ölürsem onun benim için ölemeyeceğı. Aniden, soğuk huzurlu hissettiriyor.

O benim için ölmedi. Eğer kaderin akışını değıştirmenin bedeli onun için ölmekse... öyle olsun.
o.

CHAPTER 21

Aria

KAN HER YERDE. Kurşun yarasına baskı uygularken ve Carter'a bana cevap vermesi için bağıırken ellerim kan içinde kalıyor.

"Şu haline bak." Babam konuşmayı bırakmadı, Carter'ın yanında kaldığım için beni utandırmayı bırakmadı. Silaha uzandığım için beni ayıplamayı bırakmadı.

Denemek zorundaydım. Her iki yanımda da diğerini öldürmek isteyen bir adam varken, çaresizce hiçbir şey yapmadan duramazdım.

Kan, durmak bilmeyen gözyaşları kadar sıcak değil. Bana cevap vermiyor; ne kadar bağıırsam bağırayım bana karşılık vermiyor. Adını haykırdıkça boğazım yırtılıyor. Ben bağırdıkça, göğsünün neredeyse ortasındaki yaranın üzerindeki baskı hafifçe kalkıyor ve etrafında daha fazla kan birikiyor.

Onu sıkı tutun, yoksa ölecek.

Hiç tanımadığım bir adamın sözleri aklıma geliyor ve bedenimi aşağı itiyorum, Carter'ı kavıyorum ve tüm ağırlığımı iki elimin üzerine vererek yaraları sıkıştırmaya devam ediyorum. Saçlarım ıslak yüzüme yapışırken ve yanağımı boynunun kıvrımına koyarken sıcak gözyaşlarım kanına karışırken, "Beni bırakma," diye ağlıyorum.

Kalbini hissedebiliyorum.

Ofisin kapısı gıcırdayarak açılırken ve babam kalkmam için bana bağıırken atıyor. Bir Talvery olmak ve yıllar önce doğru seçimi yaptığını kanıtlamak için. Gerçekten onun kızı olduğumu. Sözleri benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Havada asılı kalıyorlar. Tek dinlediğim Carter'ın kalbinin zayıf atışı ve ne kadar yavaş olduğu. Yavaşlıyor.

Babama bakmak için başımı çevirdiğimde silahı tekrar çektiğini duyuyorum.

Silahın namlusundan ona bakarken boğazım duygularla düğümleniyor. Carter'ın kurşun yaralarına uyguladığım baskı yine de azalmıyor.

"Onu seviyorum," diye babama yalvarıyorum ve bunu yaparken, bulunduğum yerden sadece bir adım ötede, uzanabileceğim kadar yakınımda duran bir silahı geç fark ediyorum. Şimdi aklıma gelmesi ne kadar gereksiz bir şey. Eğer bırakırsam, Carter ölecek. Bunu ruhumun derinliklerinde biliyorum.

Eğer ona ulaşırsam, onu yakalamayı başarırsam ve tüm bunlara son vermek için babamı öldürürsem, yaşamamın ne anlamı kalır?

Ölmesine izin verdiğimi bilerek yaşamaktansa, sevdiğim kişiyi kurtarmak için elimden gelen her şeyi yaparak bu şekilde ölmeyi tercih ederim.

Gözlerim silahtan ailesinin evinin portresine kayıyor ve gözlerimi kapatıp yanağımı Carter'ın göğsüne bastırarak ona daha sıkı sarılıyorum. Ama artık göğsünün hareket ettiğini hissedemiyorum. Nefes alışını da duymuyorum.

"Aileni seç, Aria. Kenara çekil ve bırak işini bitireyim. Seni affediyorum," diye vurguluyor babam son cümlesini. Yavaşça ona bakıyorum. Silahı daha sıkı kavrarken gözleri cam gibi oluyor. "Daha önce ne olduğu önemli değil, ama şimdi beni dinlemelisin. Olman için yetiştirildiğin kadın gibi davranmalısın," diyor babam ve ben onu duymak yerine sadece Tyler'ın sözlerini duyuyorum.

Babama ya da silaha bakamıyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. Babamdan değil, daha iyisini yapabilecek versiyonumdan. Olabileceklerin umutlarına ve sonra hatırlıyorum, içimdeki küçük hayatı hatırlıyorum ve daha çok ağlıyorum. Hepimizin ve kader bize daha iyi davransaydı ne olabileceğimizin yasını tutuyorum.

Carter'ın boynuna sarılıp, "Beni affet," diye haykırıyorum ve sonra o sesi tekrar duyuyorum, sadece dehşetlerimde duyduğum sesi. *Onu sıkı tut, yoksa ölecek.*

"Öyleyim," diye fısıldıyorum kimseye.

Ve babamın, kızının ona nasıl ihanet ettiğini fısıldadığını duyuyorum ve hemen arkasından gelen bir silah sesiyle bana veda ediyor. Kurşun gürültülü ve omuzlarımı zıplatıyor ama Carter'a yakın duruyorum, her şeyimle ona sarılıyorum.

Duyduğumu biliyorum. Yemin ederim duydum ama hiçbir şey hissetmedim. Hiçbir şey hissetmedim.

Gözlerim yavaşça açılıyor ve nefes almaktan korkuyorum. Ateş ettiğini duyduğumu biliyorum ama bana isabet etmedi. Bir cesedin düştüğünü duyana kadar uzun bir an geçti. Önce bir gümbürtü, sonra daha yüksek bir gümbürtü. Babamı görmek için arkamı dönüp masaya bakmam gerekiyor, yerde yüzükoyun yatıyor, gözleri önüne bakıyor ama yanağındaki delikten kan akarken hiçbir şeye bakmıyor.

Bir saniye geçiyor, *tik*.

Hiçbir şey yapamıyorum. Çılgılık sessiz.

Bir saniye daha geçiyor, *tock*.

İşte o zaman masanın arkasından gelen bir hareket fark ettim.

Gözlerim takım elbisenin pantolonundan yukarı, kanla kaplı gömleğe doğru ilerliyor.

Nikolai'nin ifadesi soğuk değil, kızgın da değil. Silahını indirirken kalbi kırıktı ve ben onun yutkunmasını izledim.

"Onlara senin yaptığını söylemek ister misin? Yoksa benim yaptığımı mı söyleyelim?" diye soruyor ve son kelimesi boğuk. Carter ve benim aramda gidip geliyor ve ben ona cevap bile veremiyorum. Carter'ın kalp atışlarını hissetmeyeli ne kadar uzun zaman olduğundan başka bir şey düşünemiyorum.

Bu düşünceye verdiğim tek yanıt zayıf bir nabız.

"Bana yardım et," diye yalvarıyorum ona.

CHAPTER 22

Aria

ONU BENDEN ALDILAR. Onu benden aldılar. Jase parmaklarımı geri çekti ve ben çığlık atarken Sebastian beni uzaklaştırdı. Anı tekrar tekrar dönüyor ama o ben değilim. Sadece bir film sahnesi gibi olanları izliyorum.

"Çok acıyor," diye yüksek sesle söylemeye çalışıyorum ve beni kimin duyabileceğini bilmiyorum çünkü etrafımda kimlerin olduğunu bile bilmiyorum.

"Üstünü değiştirmelisin, Aria." Jase'in sesini duyuyorum ve vücudumu sarsan titreme daha da artıyor.

"O iyi mi?" Bu sözleri haykırıyorum ve o da beni kucağına alıyor. İleriye baktığımda Nikolai beni izliyordu. O beni kurtardı. Carter'ı kurtardı.

Jase bana sanki konuşmamamız gerekiyormuş gibi kısık sesle "Ellerinden geleni yapıyorlar," diyor ve gözyaşları dökülüyor ama ben artık ağlamıyorum. Onun yerine odaya bakıyorum. Herkese bakıyorum. Merdivenlerden nasıl indim? Buraya nasıl geldim ve Nikolai ile babamın adamları neden Jase ve Sebastian'la aynı odadalar? Burada başka adamlar da var. İki taraftan da adamlar.

Yüzüm sıcak; nabzım hızlı atıyor. Beni Carter'a götürmesi ve onu beni görmesi için geri getirmesi için ona yalvaramadan önce başka bir ses duyuyorum.

"Bu ateşkes uzun sürmeyecek." Brett'in sesi birkaç silah sesiyle birlikte odaya yayılıyor.

Arkamdan hızla yükselen silah sesleri ve her tarafta gördüğüm silahlar kanımı ısıtıyor.

"Bırak onları." Kelimeler ağızımdan dökülüyor ve Jase'i hızla itiyorum. Silahı elinden alana kadar titrek bacaklarımla ama bir amaç uğruna yürüyorum.

Bu savaş sona erdi.

Kan dökme işi bitti.

Benden bu kadar.

Brett'in yüzünde bir şok ifadesi var ama ona acımıyorum. Artık kimse için merhamet yok.

"Bugün yeterince ölüm oldu."

Carter. Öleceğini düşündükçe kalbim parçalanıyor. Zar zor dayanıyor ve ben onun yanında değilim. Yüzünü görmeden duramıyorum. Ya da adımı söyleme şeklini duymayı.

Silah ellerimde ısınıyor ve soluma dönüyorum. Merdivenin önünde durup silahı masaya vuruyorum ve annemin ben çocukken çiçeklerle doldurduğu değerli vazoyu sallıyorum. "Daha fazlasının olmasına izin vermeyeceğim" diyorum. Kimseye dönmesem de karanlık sözler beni terk ediyor.

Çevremde, adamların silahlarını indirdiklerini zar zor görüyorum. Gözleri bana dikilmiş, herhangi bir yetkim olup olmadığını merak ediyorlar, ben de aynı şeyi merak ediyorum.

Bunun sona ermesi ve Carter'a gitmem gerekiyor. Duygular boğazımda düğümlenirken tek düşünebildiğim bu.

"Romano'nun ölmesini istiyoruz," diye konuşuyor Jase ve sesi geniş alanda, yüksek tavanlara kadar ulaşıyor.

"Benimle dövüş," diyorum ona, sözlerimi sertleştirerek ve sahip olduğum her uzvumda endişenin gerildiğini hissederek. Vücudumun her santimi sıcak. Her nabız yüksek ve sert atıyor.

"Birinin tüm bunların bedelini ödemesi gerekiyor. Ve o adam Romano," diye fısıldıyorum Jase'e, ancak bu odadaki herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

"Babam öldü ama başka kimsenin ölmesine izin vermeyeceğim, ne senin tarafında," derken sesim sertleşiyor, Jase'in gözlerinin içine bakarak, "ne de benim tarafımda. Anlaşıldı mı?"

Jase'in dudakları bükülür. "Öyle," diyor ve sonra

Nikolai'ye dönüyor. "Peki ya baban?" Brett bana soruyor.

"Anneme ve sadakatine ihanet etti," diye konuşuyorum ama kelimelerim boğazımda düğümleniyor. Ne düşüneceğimi ya da neye inanacağımı bilmiyorum; tek bildiğim onun öldüğü ve annemin asla geri gelmeyeceği. Hiçbir cevabım yok, onları elde etmek için hiçbir zaman bir yolum olmayacak. "Babamın saltanatı sona erdi ve önemli olan tek şey bu."

"Şimdi hükümdar kim?" diye soruyor sağ tarafımdan biri ve oda yer değiştiren ayak sesleriyle çınlıyor.

"Birlikte hüküm sürüyoruz." Konuşmakta tereddüt etmiyorum. Sesim net ve güçlü bir inanç taşıyor. "Romano'nun ayakları yere basana kadar, bu hepimiz için en önemli öncelik." Gergin hava ve net bir cevap alamamaktan dolayı başımın döndüğünü hissediyorum. "Değil mi?" Nikolai ya da Jase'in aynı fikirde olmamasını göze alarak kelimeyi itiyorum.

"Çapraz." Kelime Nik'in ağzından adeta tükürük gibi çıkıyor ve adamların yüz yüze gelmesini izlerken hava yoğunlaşıyor ve neredeyse beni boğuyor.

"Savaşın ne durumda, Hale?" Birinin Nikolai'ye soyadıyla hitap ettiğini duymayalı uzun zaman olmuştu.

"Benim savaşım mı?" diye soruyor alnında bir kırıışıkla, Jase'in yanına yaklaşarak.

"Dövüşmek istemiyorum," diyor Jase ona kolayca, gergin omuzlarını indirip elini silahından uzaklaştırarak. Kalbim pıt pıt atıyor ve Nik hafifçe geri çekiliyor. "Aria'ya katılıyorum," diyor Jase ve Nikolai'nin gözlerinin içine bakarak kalın kalın yutkunuyor. "Bu konuda onun tarafındayım. Hepimiz birlikte savaşıyoruz."

"Daha önce onun tarafındaydın," diyor Nikolai, fısıltılar odaya orman yangını gibi yayılırken. Jase, Sebastian'la birlikte Romano'nun artık bir düşman olduğunu ve artık Romano'yla olmaktansa benim ve ailemin yanında olmayı tercih ettiklerini açıkladığında, kelimelerin tıslaması durmuyor.

Brett bir süre sessiz kaldıktan sonra Sebastian'a, "Seni hâlâ burada gördüğüme şaşırdığımı itiraf etmeliyim," dedi. "Buraya gelmeyeli uzun zaman oldu." İkisi arasında rahat bir hava var. Birbirlerini tanıyor olmalılar. Belki de bundan önceki bir zamandan, emin değilim.

"Ben tarafımı seçtim."

"Peki bu hangi taraf?"

"Aria ile olan."

Kuzenimin dudakları yarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "O tarafını seviyorum," diyor Sebastian'a. "Adam mı lazım?" Jase soruyor ve Nikolai cevap veriyor, "Silahlara ihtiyacımız var."

Sebastian duvara yaslanırken rahatlıkla "Silahlarımız var," diyor.

"Bir anlaşmaya varabiliriz," diyorum konuşmayı kesmek için, bitmeye hazır. "Artık aramızda ölüm olmayacak." Sesim bir kesinlik notası taşıyor ve merdivenin sonuna doğru yürürken, korkulukları tutarken boş alana bakarken kimse karşı çıkmıyor.

Evin gittiği taraf bana ürkütücü bir his veriyor. İçimde bir hastalık. Mantıktan ya da gerçekten kaynaklanmayan bir korku.

İçinize sinen ve sürünen bir korku türü. Geçip gitmiş ve artık olmayan şeylerin korkusu. Bu koridorlarda ölüm lekesi var. Ve ölümle birlikte, karanlık.

"Carter nerede?" Soruyorum ve hızla dönüyorum, odadaki her bir adama, yerde yatarken beni Carter'dan uzaklaştıran her bir adama bakıyorum, kanaması durma belirtisi göstermiyor.

Nikolai cevap vermiyor, Sebastian da öyle. Babamın tarafındaki adamlar sessiz ama beni izliyorlar. İzleseler de umurumda değil.

Hepsi bilmeli. Onu seviyorum. Onu ben seçtim.

"Doktorun bize gelmesi için zamanımız yoktu. Şu anda hastanede," diye cevap veriyor Jase. "Ve?" Kelimeyi zar zor söyleyerek soruyorum.

"Ve biz bekliyoruz."

Bu adamların önünde ağlamayacağım. Her hareketimi izleyen bir ordu varken, güce ve kararlılığa ihtiyaç duyan bir ordu varken ağlamayacağım. Bu yüzden sadece başımı sallıyorum.

Sebastian bana, "Aria, bunu ben hallederim," diyor ve kuzenim ona başıyla onay veriyor.

"Evi ne yapacağız?" Connor soruyor. Nik'in ikinci adamı olduğunu yeni öğrendim. "Polisler geride kalabilir ama gazeteciler yakında gelecek."

Adamlar konuşmaya başladı. Birkaçı birden ve ben hepsinin sözünü kestim.

"Yakın onu." Bu sözler acı dolu bir yerden geliyor. Acı dolu bir yerden. "Bu evi yerle bir edin," her kelimeye hak ettikleri nefreti veriyorum, sonra sakince adamlara dönüyorum, hala korkulukları tutuyorum ve onlara "Bu bir ev yangınıydı... başka bir şey değil," diyorum.

Sessizlik ve şok beni karşıladı. Ev ürkütücü bir sessizliğe büründü ve o günden sonra da hep öyle olacak.

ol.

Bu adamların yaptığımız hızlı ateşkese sadık kalıp kalmayacaklarını ya da ben Gitmek istiyorum ama hepsiyle işim bitti. Özellikle de gereksiz öldürmeler ve sürekli tehditler.

Tek bir adam bile cevap veremedi Jase'in bakışlarını yakalıyorum ve "Beni ona götür" diyorum. Sonunda korkulukları bırakarak ileriye doğru adım atıyorum, dağılsam da adımlarımdan eminim ve kapıya yöneliyorum. Adımlarım yavaşlamıyor ve kimseyi beklemiyor.

Carter'a ihtiyacım var.

Savaş değişti; oyuncular yer değiştirdi ve piyonlar alındı. Yine de ölürse bunların hiçbirisi önemli değil.

Carter'a ihtiyacım var.

* * *

SEN İYİ MİSİN?

Uzun süre telefonumdaki mesaja bakıyorum. Hastanenin bekleme odası boş.

Tek istisna Addison ve bendim. Carter'ın yanından sadece hemşire mecbur olduğumu söylediği için ayrıldım. Odada aynı anda sadece dört kişinin bulunmasına izin veriliyordu. Sebastian ve Carter'ın üç kardeşi onu görmek istedi ve ben de geldiğimiz andan beri oradaydım. On saat oldu.

Onun yanında uyudum, ellerim onun ellerinde ve yanağım yatağının kenarındaydı. Sadece uykuya dalıp çıkıyordum ve ne zaman bir rüyanın derinliklerine dalsam, o oradaydı, beni bekliyordu.

Rüyamda bana sarılıyor ve her şeyin yolunda olduğunu söylüyor. Ama sorun var. Sorun var. Bunu ona tekrar tekrar söylüyorum. Bana geri dönmesi gerekiyor. Ona burada ihtiyacım var. Onsuz yaşayamam.

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken mesaja tekrar bakıyorum ve Nikolai'ye cevap vermek yerine ona da aynı şeyi soruyorum.

Ya sen?

Ona mesaj atmam biraz zaman aldı ama cevabı hemen geldi: *Cevabım sizinkine bağlı.*

"İyi misin?" Addison odadaki sessizliği bozarak soruyor. Tek ses, bekleme odasının en ucundaki saatin rakamlar her değiştiğinde tıklaması. Bizimle alay ediyor.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak, benimkine uzandığında elini tutuyorum ve sıkıca sıkıyorum, ama sonra bırakıyorum, telefonuma geri götürüyorum. "Sadece bir mesaj," diye zayıfça cevap veriyorum. Herkes iyi olup olmadığını soruyor, sanki şu anda böyle bir ihtimal varmış gibi.

Sebastian'ın bana verdiği bol siyah kapüşonun koluyla gözlerimin altını hafifçe silerek başımı sallıyorum.

"Buradayım," diyor Addison, uzun sürmeyen zayıf bir gülümsemeyle. Sadece yüzünde titreşiyor. "Ben de senin için buradayım," diyorum ve o da bana doğru eğilerek başını omzuma yaslıyor.

Dizlerini göğsüne çekmeden ve Daniel'ın verdiği battaniyeye sarılmadan önce sadece bir an. Bekleme odası çok soğuk. Ama sanırım böylesi daha iyi.

Bunun olmasını beklemiyordum. Sonunda Nik'e cevap verdim.

Ne için? diye soruyor.

Ona her şeyi anlatmak istiyorum. Alınmak, aşık olmak, kim olduğumu ve ne istediğimi öğrenmek. Addison'a ya da kimseye bebekten bahsetmedim. Sadece bir hemşireye sırrımı açtım çünkü olanlardan dolayı çok korkmuştum. Bebeğin gitmesinden korkuyordum. En az altı haftalık hamile olmadığım sürece bana söyleyemeyeceğini söyledi. Yani şimdi, bu bir bekleme meselesi.

Her şey beklemeye bağlı.

Konuş benimle. Neredesin? Nik bana mesaj atıyor.

Hastanede. O iyi değil. Son kelimeyi yazıp gönder tuşuna bastığımda, o hastalıklı kayıp hissi beni ağırlştırıyor.

Onu gerçekten seviyorsun, Nik cevap veriyor ve ben de ona sevdiğimi söylemek için sabırsızlanıyorum. İtiraf etmek için.

Onunla kalmak istiyorum Nikolai. Onun iyi olmasına ihtiyacım var.

Bekliyorum ve bu sefer yazıyor ama hiçbir şey göndermiyor. Bana verilen tek şey, orada olduğunu bilmemi sağlayan bir nokta baloncuğu, ama kelimeler gelmiyor.

Seni kaybetmek istemiyorum, diye yazıyorum ona, o cevap vermeden önce. Onun kalbimden kayıp gittiğini hissedebiliyorum. Sanki Carter'ı gerçekten sevdiğimi ve Carter'ın da beni sevdiğini fark etmesi, bir zamanlar bizi bir arada tutan son ipin kopması gibi.

Arkadaş olmamıza asla izin vermez. Onun yerinde olsaydım, yapmazdım.

Haklı olduğunu biliyorum ama canım yanıyor. Veda etmek asla kolay değildir.

Onun altında çalışmayacağım, Aria. Ayrılmak zorundayım.

İyi olup olmayacağını bile bilmiyorum. Ona mesaj attım. Onun iyi olmasını istemek benim bencilliğim.

Bunun bir veda olduğunu bile bile yanımda oldu ama Nikolai her zaman bencil olmama izin verdi. Beni her zaman sevdi. Ve ben de onu sonsuza dek seveceğim. Sadece Carter'ı sevdiğim gibi değil ve o da birinin onu bu şekilde sevmesini hak ediyor. Herkesin böyle sevecek birine ihtiyacı vardır. Tüm bedeninin ve ruhunun. Onun tarafından tüketilmek için.

O iyi olacak. Carter nasıl dövüşüleceğini bilir. Ve seni almama izin vermesine imkan yok. Sırf beni senden uzak tutmak için geri gelecektir.

Nik'in sözleri beni yıktı. Bunun bizim ve sahip olduğumuz her şeyin sonu olacağını biliyorum. Artık sadece bir anı olarak kalacak.

Her zaman yanında olacağım, ama bana ulaşmalısın. İkinizin arasına giren bir şey olmayacağım. Senin için buradayım, ama o sana geri döndüğünde, artık orada olamayacağımı biliyorsun.

Seni seviyorum, ona söyleyebileceğim tek şey bu. Ona son sözlerim.

Her zaman, geri mesaj atar. Bana son sözleri.

O haklı. Nikolai'nin haklı olduğunu zaten biliyorum. Sadece bir arkadaş mı yoksa daha fazlası mı olduğu önemli değil. Ya Nikolai ya da Carter ve ikisi arasında verilecek bir karar yok. Her zaman Carter'dı.

Ama bana geri dönmesi gerekiyor.

"Sana ihtiyacım var" diye fısıldıyorum, telefonumu iki elimle kavrayıp öne doğru eğilerek beni dinleyecek herkese dua ediyorum.

Doktor son geldiğinde ameliyatın bittiğini söyledi. Tek mesele uyanıp uyanmayacağı. Uyanıp uyanmayacağını da bilmiyorlar.

Beni bu şekilde bırakamaz. Tek düşündüğüm bu. Şu anda ne kadar bencilim, ama öyleyim. Ona ihtiyacım var. Carter beni bırakamaz. Beni yalnız bırakamaz. Sonunda bittiğinde olmaz. Elim karnıma doğru kayıyor. Ona bakması gereken başka bir hayatı olduğunu bile söylememişken olmaz.

Başımı sert duvara yaslayıp Carter'ın odasının dışındaki bekleme alanının bembeyaz tavanına bakarken alt dudakım titriyor.

"Sana ihtiyacım var," diye inliyorum ve hayatta kalmaya çalışmaktan başka bir şey yapamayan sevdiğim adama, Carter'a mı yoksa anneme mi seslendiğimi bilmiyorum. Bir şeyler yapması için ona dua ediyorum. Onu kurtarması ve beni bu soğuk dünyada yalnız bırakmaması için.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum, gözlerimi kapattığımda içimden gelen yalvarış düzensiz. Bu kelimeleri en son bu şekilde söylediğimde, annemin yerde yatan cesedini kucağıma almıştım.

Babamın çalıştığı odanın üst katında.

Carter'ın hikâyesi aklıma geldikçe gözlerim yavaşça açılıyor. Kapıyı çaldığımı söyledi.

Babama ona ihtiyacım olduğunu söylediğimi söyledi. Benim sesim olduğunu iddia ediyor.

Ve tüm bu süre boyunca onun yanıldığını düşündüm çünkü evin o tarafına hiç gitmedim. Bu sözleri son söylediğimden ve annem öldüğünden beri. Çünkü yemin ederim onu orada hissedirdim. O tarafa hiç gitmedim; gitmeyi düşünmek bile beni korkutuyordu çünkü onu hissediyordum ve kızgın olduğunu biliyordum. Kızgındı ve ona veremeyeceğim bir şeyi bekliyordu.

Zihnimdeki sicim yavaşça çözülüyor. Gerçekler tüylerimi diken diken ediyor.

Kapıyı kimin çaldığını bilmiyorum. Babamın bu yüzden durup Carter'ın gitmesine izin verip vermediğini bilmiyorum.

Ama bu sözlerin nereden geldiğini biliyorum.

Carter'ın üst katında babam onu neredeyse öldüresiye döverken söylediğim sözler yıllar sonra nasıl yankılanabilirdi? Nasıl olur da yalvarışlarımı duymuş ve bunların

Kapıyı ASLA ÇALMADIM, o ben değildim ama "Sana ihtiyacım var" diye haykırdım. Ancak Carter'ın annemin öldürüldüğü yatak odasının altındaki odaya getirilmesi için yıllar geçmesi gerekti.

Bu sözler anneme verilmişti. Onları ben söyledim, söylediğimi biliyorum.

Ama onlar Carter için değildi. Ne onun ne de babam içindi.

Yıllar sonra, sanırım bunları ona annem verdi. Onları ölümün eşiğindeki savunmasız bir çocuğa verdi, oyalandığı bir yerin kenarına çok yakındı. Onları ona verdi, korkunç bir yerde yakalanmış, acımasız, merhametsiz bir adama dönüşecek çaresiz bir çocuğa. Ve o da bir gün, karşılığında ona intikamını verecekti.

Hikaye orada, zihnimin kenarını gıdıklıyor ve beni koltuğumda donduruyor, sandalyenin kenarını kavriyor.

Son birkaç ay kafamda canlanıyor, bazı anlar ağır çekimde, diğer sahneler ise sadece anlık görüntülerden oluşuyor.

Romano'nun tuzağına düşmemin tek nedeni Nikolai'nin çizim defterimi almasıydı... içinde annemin resmi olan defteri.

Bunun için sadece resim yüzünden savaştım.

Yutkunmak nafile; nabzım hızlanıyor ve babamın evinin doğu kanadına girmeye cesaret ettiğimden beri hissetmediğim bir endişe geri dönüyor. Annemin öldüğü kanada.

Stephan'ı bıçakladığımda hissettiklerimi hatırlıyorum. Tenim buz gibiydi. Ve bir el vardı, benimkinin üzerinde durmayan bir el. Onu bıçaklamayı bırakamadım. Bu düşünce yorgun zihnimi ayılttı. Yutkunmaya çalıştıkça göz kapaklarıma ağırlık yapan yorgunluk kayboluyor, beni bu noktaya getiren olayların her biri zihnimde yapboz parçaları gibi yerine oturuyor.

Sandalyenin kolçağını sıkıca kavradığımda tenime bir ürperti yayılıyor. Kanım daha da soğuk akıyor ve bundan kurtulamıyorum. İçimden akan dondurucu korkuyu atamıyorum. Bu doğal olmayan bir şey ve düşüncelerim hiçbir anlam ifade etmiyor. Bu gerçek değil. Gerçek değil. Bu sadece bir tesadüf.

Yine de yavaşça Addison'a dönüyorum ve güçlkle nefes alarak soruyorum: "Sence kaybettiklerimiz bir şekilde sonsuza kadar bizimle kalır mı?"

"Ria," diye nefes alıyor Addison, elimi iki elinin arasına alıp kolçağı kavramaktan kurtarıyor ve üstünü yatıştırıcı bir şekilde okşuyor. "Başaracak," diyor ve sesi duygusallıktan boğuk çıkıyor.

Başımı iki yana sallıyorum, onda olmayan elimle gözlerimin altını ovuşturuyorum ve ona "Hayır, o değil. Carter değil." Bir saniye geçiyor, onun yumuşak bakışlarına bakıp "Sence başkaları, sevdiğimiz ama kaybettiğimiz başkaları bizimle kalır mı?" diye sormadan önce göğsümde acı dolu bir çarpıntı oluyor.

Başını sallamadan önce sadece bir an bakışlarımı inceliyor.

"Yapmalılar." Cevabı kesin ve şüpheye yer bırakmıyor.

Doktor kapıdan girip doğruca bize doğru gelirken Addison ekliyor: "Ölüm bile aşkı yok edemez."

CHAPTER 23

Carter

BURADAYDI. Bunu biliyorum. Şampuanının yumuşak narenciye kokusunu hala alabiliyorum. Ölüm beni ait olduğum cehenneme sürüklemekle tehdit ederken, onun benim için şarkı söylediğini duyduğuma yemin edebilirim. Onun tatlı, kadınsı sesinin temposu, geleceğinden emin olduğum lanetin ötesine taşındı ve ben ona tutundum.

Sonsuza dek ona bağlı kalacağım.

Onu duyabiliyordum, hatta hissedebiliyordum ama gözlerimi açamıyordum. Konuşamıyordum da. Tek yapmak istediğim ona onu sevdiğimi söylemekti. Ama söyleyemiyordum.

Onu kaybetmektense her gün bana silah çekmesini tercih ederim.

Tak, tak. Kapı gıcırdayarak açılır ve vuruşlar odanın içine süzülür.

Göğsümdeki bir paça hala Aria'yı beklediğimi kanıtlıyor, ama o değil. Kardeşlerim içeri giriyor ama Aria burada değil. Bir an için, her şeyin zihnimde olduğunu düşünüyorum. Onun burada olmadığını.

Belki de sadece bir rüyaydı.

Korku her parçamı tüketiyor. O benim yerime ölmedi. Aria ölemez. Hayır! "Aria," diye nefes alıyorum ve Sebastian bana onun iyi olduğunu söylüyor. Koridorda bekliyor.

Daha önce hiç hissetmediğim keskin bir ağrı göğsümden fırlıyor ve yüzümü buruştururken bir makinenin bip sesini tekrar tekrar duyabiliyorum.

"Oturmak zorunda değilsin," diyor Daniel, yanıma geçip hareket etmemi engellemeye çalışarak. Ona gitmek istiyorum. Onu görmek istiyorum. "Aşırıya kaçma," dediğini duyuyorum Jase'in. Başım hafiflemeye başladığında sadece nefes almaya odaklanıyorum.

"Siktir git," diyorum ve onu iterek uzaklaştırıyorum, sağ tarafımı yırtan acı verici ağrının sıcaklığını görmezden geliyorum. İçten içe öfkeleniyorum ve o anda, hayatımın bu zayıf anında kapı açılıyor ve Aria orada.

Her şey bir rüya gibi. Bedenim geriye doğru yığılıyor, odağım tamamen ona ve benim ona baktığımı görünce parlayan gözlerini benimkilere çeviriyor.

"Sakin ol," diyor Jase bir sandalyeyi odanın öbür ucuna sürüklerken, Aria'ya giden yolumu bir anlığına kesiyor ve ben yine kalkıp ona gitmeye çalışıyorum ama canım acıyor.

Daniel beni tekrar aşağı itmeye çalışıyor, nazikçe itiyor ama siktirip gidebilir.

Zaten bir şey yapmasına gerek yok; acı beni hareket etmekten alıkoymaya yetiyor. O kadar keskin bir acı ki, her yerde hissedebiliyorum. Kolumdaki iğnelerin hafif sancılarını arttırıyor. Göğsümdeki baskı çok fazla gibi geliyor.

Yine de tüm bu acılar önemsiz. O burada. Hayatta kaldık.

"Ben iyiyim," diye dişlerimi sıkıyorum, gözlerimi ondan ayırmayı reddediyorum.

"Nasıl istersen öyle olsun," diyor Daniel ve ellerini kaldırıp önümdeki duvara yaslanmak üzere geri çekiliyor. Başını krem rengi duvarlara, bir kilise resminin yanına yaslıyor. Bunu görmek bana nerede olduğumu hatırlatıyor. Doktor biraz önce geldi. Saint Francis Hastanesi küçük ve arka sokakta. Ayrıca şu anda bu odanın, bu salonun ve bu binanın dışında iki düzine adam var.

Doktor en az bir hafta yatmam gerektiğini söyledi. İki gün vereceğim. Evde olmak istiyorum. Aria ile birlikte.

Burada uzun süre kalmayacağım.

"Nasılsın?" Jase bana soruyor ve ben de ona yan gözle bakıyorum.

"Harika," diye cevap veriyorum ona. Aria'nın yarım adım daha yaklaşmasını izlerken kalbim sıkışıyor. Parmakları gergin bir şekilde birbirine dolanıyor. Hâlâ sessiz ve tek kelime etmedi.

O son anları hatırlıyorum ama aynı zamanda kaçtığını da hatırlıyorum.

Ve en son yalnız kaldığımız zamanı... Onu da hatırlıyorum. Benim emrimle kendini yatağa nasıl kelepçelediğini. Benim küstahlığımla.

Bir daha asla. Bir daha olmasına asla izin vermeyeceğim.

"Ne oldu?" Bunu sormak zorunda olmaktan nefret ediyorum ve boğazımdaki düğüm beni neredeyse boğuyor çünkü bayıldığımda ne olursa olsun, bülbülüm bunu tek başına yaşadı. Onun için yeterince güçlü değildim.

Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Jase bana Nikolai'nin babasını öldürdüğünü söylediğinde boğazım düğümlendi. Onu vurdu ve şimdi bir ateşkesimiz var. Romano'yu ortadan kaldırmak için güçlerimizi birleştirmemiz şartıyla.

Nikolai onun parlak zırlı prensiydi. Ona borçlu olacağımı biliyordum ama kendi hayatım için ona borçlu olacağımı hiç düşünmemiştim.

"O halde yeni hedef Romano," diyorum Jase'e gergin bir sesle, Aria'nın yaşadığı ilk aşka duyduğum kıskançlık ve nefreti bir kenara bırakarak. Yatakta kayarken dudaklarıma zorla bir gülümseme yerleştiriyorum. Her hareket kollarıma batan iğnelerin acısını daha da arttırıyor.

Kan nakline ihtiyacım vardı. Buz gibi üç torba kan. Konuşamıyor, hatta gözlerimi bile açamıyor olabilirdim. Ama hissettim. Ölümün kıyısında gezinirken, Aria'ya geri dönmek için savaşırken, onun kederli mırıltılarının sesine doğru ilerlerken her şeyi hissettim.

"Romano'nun peşine düşmek doğru bir hareket. Talvery'nin adamlarının daha sonra nasıl bir pozisyon alacaklarına karar vermelerine izin verebiliriz ama şimdilik tek düşman Romano," diyor Jase ve Daniel de aynı fikirde.

"Biliyorum." Büyük bir ciddiyetle yutkunuyorum ve çevremdeki Aria'yı izliyorum. Kardeşlerim karşımda olabilir ama onlar umurumda bile değil. Savaş umurumda değil. Bölgeler. Aria'yı bir daha asla ateş hattına sokmamaktan başka hiçbir şey umurumda değil.

"Onu becerdiğimizizi biliyor." Ellerini ceplerine sokarken Jase'in sesi eşit. Pantolonunun üzerinden ellerini yumruk haline getirip bıraktığını ve o konuşurken aynı şeyi tekrar yaptığını görebiliyorum.

Ben ona bakarken kalp atışlarım zayıflıyor ve etrafımdaki sesler sessiz beyaz gürültüden başka bir şey değil. Söylediklerine odaklanmak için kendimi zorlamam gerekirken monitörün yumuşak bip sesleri devam ediyor.

Tek istediğim iyi olduğumuzdan emin olmak. Aria ve benim iyi olduğumuzu ve onun beni affettiğini bilmeliyim. Her şey için.

Onun için çok zayıfım.

Elinden gelen her şekilde bana sahip. Sonsuza kadar.

"Aria'nın görülmesi ve olaya dahil olması sayesinde Talvery'nin adamları bize sırt çevirmeyecektir." Omzunun üzerinden bakıyor ve duraksıyor, "Şimdilik" diye eklemekten önce dilini ısıtıyor gibi görünüyor.

Aria'nın tepkisini ölçüyorum ama hiçbir şey söylemiyor. Hem de hiç. Odak noktasını benden ayırmadığı için küçük bedeni sallanmıyor bile. Damarlarımdaki iğneye bağlanan tüplere ve göğsümdeki monitörlere. Keşke şu an o lanet şeyleri söküp atabilsem. Beni böyle görmesini istemiyorum.

Aria için zayıf olabilirim ama uzun süre böyle, bu yatağa mahkûm kalmayacağım. "Nikolai, Aria'nın güvende olduğunu düşündüğü sürece bize ihanet etmeyecektir," diyor Jase.

"Nikolai bize ihanet etmez," diye ilk kez konuşuyor Aria, tüm dikkatini Jase'e verip söylediklerinin doğru olduğunu inkâr etmesi için onu cesaretlendirirken sesi sertleşiyor. "Sözünü tutacaktır."

"Ailelerimiz arasındaki savaş sona erdi. Birlikte hareket edeceğiz." Aria'nın gücü ve kararlılığı, sesindeki ham duygularla zar zor dengeleniyor. Başka bir şeyi kabul etme konusundaki isteksizliği onun çöküşü olacak. Ama onu yakalayacağım. Ve elimden geldiğince onun iradesine boyun eğeceğim.

"Şimdilik," diye konuşuyor Daniel. "Senin saflarından biri kendi yoluna gitmek, adamlarını alıp sana karşı toplanmak isteyebilir, Aria. Ama şimdilik Nikolai bizim tarafımızda. Ayrılışlar bile onlara izin verebiliriz. Onların toprakları için savaşmamıza gerek yok."

Aria onu değerlendiriyor, nefes almayı reddettiği için göğsü hareket etmiyor. Tek bir baş hareketiyle olabileceklere yol veriyor. Bunu daha önce de gördüm, küçük gruplar ayrılıyor. Genelde kan dökülmesiyle sonuçlanır ama zamanı geldiğinde bunu da hallederiz.

Jase bir kez başını sallamadan önce bakışlarını sadece bir an tutuyor. "Her iki durumda da," diye konuşuyor benimle, "Romano ölü bir adam. İsteddiği kadar güvenli evinde saklansın. Ben onu bulacağım. Onu öldüreceğim."

"Bir gün daha ve düşmanlar değişiyor," diye yorum yapıyor Daniel. "Kendini daha iyi hissettiğinde bunu konuşabiliriz," diyor Jase.

"Sen ve Sebastian bu işi halledin, saldırıyı planlayın ama beni bilgilendirin." Kaşlarını kaldırması bir şey ifade ediyorsa, kontrolü bırakma kolaylığı Jase'i şok ediyor.

"İlgilenmem gereken başka şeyler var." Ben konuşurken elim yatağın kenarını kavırıyor ve keşke Aria'nın eli olsaydı diyorum. Onun bana yakın olmasına ihtiyacım var. Her parçamızın olması gerektiği gibi, başından beri olması gerektiği gibi bir araya geldiğini bilmeye ihtiyacım var.

Beni sevmesine ihtiyacım var. Tek ihtiyacım olan bu.

"Bir şey daha var," diyor Jase, Daniel duvarı tekmeleyip bizi yalnız bırakmaya hazırlanırken topuklarının üzerinde sallanarak. Jase lanet olası ipucunu alamıyor.

"Ne?" Verdiğim sert yanıttan duyduğum rahatsızlığı saklamıyorum. Ama bu sadece iki kardeşimin de gülümsemesine neden oluyor.

"Kırmızı Oda'daki kadını hatırlıyor musun?" Jase bana soruyor ve ben başımı hayır anlamında sallarken alnımda bir sızı hissediyorum.

Bıkkın bir şekilde iç geçiriyor ama bunun önemli olmadığını söylüyor. "Kız kardeşi Kırmızı

Oda'da tanıştığımız kız. Jennifer bilmem ne. O öldü ve kız kardeşi olay çıkarıyor. Tehditler savuruyor ve polisleri arıyor."

"Kim o?" Neden umursamamız gerektiğini merak ederek soruyorum. Daha iyisini bilmeyen pek çok pislik bizi polise ihbar ediyor. Polislere bize tam olarak kim ve neden olduğunu söylemeleri için para ödüyoruz. Ve onlara iyi para öderiz.

"Ölen kızın kız kardeşi. SL zulası hakkında sorguladığımız kişi."

Durduğu yerde kıpırdanan Aria'ya bakıyorum, bakışları benden Jase'e kayıyor.

"Ve?" Kalbim hızla çarpıyor, ne düşündüğünü merak ediyorum. "Bir uğrayıp ne bildiğine bakayım dedim."

"Peki bu bilgiye nasıl ulaşacaksın?" Aria yine yüksek sesle ama sadece varlığını ve yeni bulduğu otoritesini duyurmak için sorar.

"Merak etmeyin, Bayan Talvery," diye adını dilinden düşürmüyor Jase, "bir centilmen olacağım." "Sana inanmıyorum," diyor ona ama dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

"Seninle gelecek birine ihtiyacın var mı?" Daniel soruyor ve ancak o zaman ne kadar yorgun olduğunu fark ediyorum. Hepsinin ne kadar yorgun olduğunu.

"Kendi başıma gidebilirim - sadece bilmeni istedim," diyor Daniel ve sonra bana bakıyor.

Odada bir an sessizlik oluyor ve geçen her saniye onun iyi olup olmadığını merak ediyorum. Marcus bize Tyler'ın ölümüyle ilgili gerçeği anlattığından beri Jase'in gözlerini hüznün ve umutsuzlukla kaplamıştı.

"İyi misin?"

Koyu mavi gözlerinde acı dalgalanıyor ama o bunu görmezden geliyor. Zorluklarla hep bu şekilde başa çıkmıştır. "Lanet olası bir yatağa bağlanmışken bana mı soruyorsun?"

"Sadece bir ya da iki gün burada olacağım." Sesimi alçak ve uyarıcı tutuyorum. "Bunu unutma." Daniel'in kıkırdaması samimi ama Jase'in gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor.

"Evet, ben iyiyim. Neden?"

Başımı sallayarak, "Hiçbir şey." dedim.

"Hepsi bu kadar mı?" Daniel Jase'e soruyor ve o da bir parmağını kaldırarak cevap veriyor. Bana gelen parayı ve geçen haftanın nasıl berbat geçtiğini anlatmaya devam ediyor. Bir başka şekerleme sevkiyatının nasıl çalındığını. Artık umurumda değil. Sadece umurumda değil. Artık sorunları o halledebilir.

Jase konuşurken Aria'nın gözleri beni bırakmıyor. Bakışlarının içimi yaktığını hissedebiliyorum. Etimi. Ruhumu.

"Bize bir dakika izin verir misiniz?" Sağ tarafımda, ayak parmaklarımdan kalçama, omzumun arkasından ön tarafa doğru bir acı dalgası sekerken kardeşime soruyorum. Tüm vücudum acı içinde.

Ama en çok göğsüm acıyor. Göğsümde sıcaklık olması gereken boşluğu dolduran acı. Sonunda Aria'ya bakıyorum ve bakışlarımın onun küçük bedeninde gezinmesine izin veriyorum. İnce pamuklu gömleği kırıkmış, muhtemelen bunca zamandır sandalyede uyanmamı beklediği için.

Lütfen Tanrım, beni beklemesine izin ver. Burada olmak onun için bir şey ifade ediyor olmalı. Olan her şeyi hatırlamıyorum ama onu sevdiğimi söylediğime eminim. Eminim ki, ölüm beni alıp götürmeye geldiğinde söyleyeceğim sözler olsaydı, bunlar sadece onun benim için ne ifade ettiğini anlatan sözler olurdu. *Her şeyi.*

"Aria ile konuşmam gerek."

CHAPTER 24

Aria

"LÜTFEN BENİ AFFET." Bu gece ona birçok kez sordum. Bu sefer gözleri kapalıyken ve benden uzaktayken, ölümün kapısına yakinken ve bana bir daha asla sarılamayacakken değil, bilinci yerindeyken yüzüne karşı.

Kapı kapandığı anda, beni affetmesi için bir kez daha yalvarmaktan kendimi alamadım. "Gitmemeliydim." Ona yaklaşırken kelimelerin dudaklarımdan dökülmesine izin verdim.

Şimdiye kadar gördüğüm en karanlık gözlere sahip, ama gümüş lekeleri içime işliyor... her zaman. Bana bakış şekli, sanki sadece onun tarafından tüketilmek için varmışım gibi, ölene kadar peşimi bırakmayacak. Ve ben başka türlü süni istemezdim.

Ondan bu kadar uzakta olmak içimi kemiriyor. Ona dokunmaya, sarılmaya ve gerçekten burada olduğundan emin olmaya ihtiyacım var. Kalbim onun iyi olduğuna inanmıyor. Ve bu, daha önce hiç hissetmediğim bir acı gibi içimi acıtıyor.

"Beni affettiğin sürece, işlemeye cüret ettiğin her türlü günahı affedeceğim. Sadece sev beni. Tek istediğim sensin, Aria. Seni kaybedemem." Son sözleri gergin, yaralarının acısı damarlarına sürekli ağrı kesici damlatan serumdan bile belli oluyor.

Böyle bitmek zorunda olmadığını bildiğim için onu affetmeyi düşünemiyorum bile. Kaçmak zorunda değildim. Şimdi onun önünde durmak, korkumun ve gerçeği ondan saklamak ve her şeyden kaçmak için verdiğim acele kararın sonuçlarını görmek çocukça geliyor.

"Carter," diyorum ve onun adı dilimde işkenceye dönüşüyor. "Çok üzgünüm," diyorum acı içinde ona doğru uzanırken, hastane yatağına yaklaşp elimi koluna bırakıyorum. Bacaklarım güçsüz; onu bu halde görmeye zor dayanıyorum.

Canavarım, bir makineye bağlı ve acıyla delik deşik. Hepsi benim ve aptallığım yüzünden. "Affet beni," kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum, aramızdaki her şeyin düşmesine izin veriyorum. Her bahanenin,

her duvar. Aramızda bunların hiçbirine yer yok. "Senden kaçmamalıydım."

"Seni affediyorum." Derin sesi çiğ. "Sana affettiğimi söyledim zaten. Tek istediğim sensin."

Ona söylemek istediğim tüm kelimeler boğazımın arkasında boğuluyor, onu gördüğümde dışarı çıkmayı reddediyor.

"Biz mükemmel değiliz. Elimde olsa geri döner ve geldiğimiz noktayı değiştirirdim ama

gitmene izin verirsem ne olayım."

Söyleyeceğini hayal ettiğim her şeyi söylüyor ama yine de ona söylemem gerekiyor ve söyleyemiyorum. Ona neden gittiğimi söylemeye dayanamıyorum.

"Sorun yok, bülbül," diyor Carter, beni yatıştırıyor ve daha da yaklaşmam için beni cezbediyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor ve bu beni kırıyor. Sonunda ve tamamen onun için kırılıyorum. Her parçam paramparça oluyor.

Ve hayatımda hiç bu kadar tamamlanmış hissetmemiştim. Sevdiğim adam için tamamen mahvoldum.

Geriye bir sır kaldı. Her şeyi değiştirebilecek küçük bir gerçek. Ve daha fazla saklanamayacak.

"Bir şey bilmek ister misin?" Vücudumdaki gerginliğin endişeyle arttığını hissederek ona soruyorum. İçimde tuttuğum sır, ona konuşulma özgürlüğü vermezsem beni bütünüyle yutacak.

Bakışları yorgun, her şeyin bitkinliği Carter'ın sahip olduğu güce ağırlık verirken, parmak eklemleriyle yanağımı okşuyor ve elini iki elimin arasına alıyorum.

"Her şey ve her şey," diyor ve derin bir nefes veriyor.

Dudaklarımda dalgalanan küçük bir gülümsemeyle, nefesimin altındaki sırrı açığa çıkardım, "Sanırım hamileyim. Bu yüzden kaçtım." Bu sır göğsümü deliyor ve Carter'ın tepkisi yarayı onarmazsa asla dolmayacak kadar derin bir krater oluşturuyor. "Ne yapacağımı bilemedim."

Bunu ondan sakladığım için beni affedebilir. Ama ben asla affetmeyeceğim. Şu anda, beni ne kadar çok sevdiğini her parçamla görüp hissederken, ona söylememeye cesaret ettiğime bir an bile inanamıyorum. Bunu ondan sakladığıma.

Bir saniye geçiyor ve gözlerinde acı ve ihanet parlarken göğsümde bir gümbürtü hissediyorum.

"Hamile misin?" diye soruyor ve ben sadece başımı sallayabiliyorum.

Ondan bir yanıt almadan, ne düşündüğünü bilmeden geçen saniyeler içinde acı damarlarıma doluyor ve Carter'a yaklaşıyorum, bana bir şey vermesini istiyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, pişmanlığın beni tükettiğini hissediyordum. Kaçacaktım ve çocuğunu da yanımda götürecektim. Gözyaşlarım yanaklarımdan özgürce süzülüyor. Benden nefret etseydi anlardım; ama aynı şeyi bana yapmaya cüret etseydi onu asla affetmezdim.

Birinin doğrudan ruhunuza baktığı bir an vardır ve siz de onun hissettiklerini hissedersiniz. Kaybı, önemsizliği, yalnız olmanın acısını. Bana bakarken bunu ondan hissedebiliyorum ve bunu görmeye dayanamıyorum. Elim onunkini buluyor ve iki elimle sıkıyorum, artık burada olduğumu bilmesine ihtiyacım var. "Gitmek istemiyorum ve pişmanım. O kapıdan çıktığım için pişmanım" diye yalvarıyorum ona. O da bileğimi dudaklarına götürüp yavaş ve şefkatli bir öpücük bırakmadan önce elimi sıkıyor. Veda gibi hissettiren bir öpücük.

Sonunda konuştu ve hiç beklemediğim bir şey söyledi. "Söz veriyorum iyi bir baba olacağım. Yemin ederim olacağım."

Konuşamıyorum.

"Bana bir şans ver. Sadece bir şans" diye yalvarıyor bana, sanki bir daha yanından ayrılacakmışım gibi. "Sana iyi davranacağım, iyi bir baba olacağım, söz veriyorum." Kalın kalın yutkunuyor.

"Yaptığım şeyden ve kim olduğumdan utanıyorum. Lütfen Aria, ona söylemek zorunda değiliz."

"Ne?" Aklından geçenlere ayak uydurmaya çalışırken onu sorguluyorum. Şu anda iyi olmadığını biliyorum, hala ağrısı var ve ilaç kullanıyor. Daha yeni uyandı. "Kime söyleyeceksin?" Kalbim küt küt atarken ona soruyorum.

"Bebeğimiz," diyor bana bakarken ve elini yanağıma götürüyor, başparmağı gözümün altından geçerek orada biriken yaşları siliyor. "Onlara nasıl bir canavar olduğumu söylemek zorunda

değiliz," diye fısıldıyor ve ben tüm soğukkanlılığımı kaybederek elimle ağzımı kapatıyorum ve düşünüyorum

ona doğru. Ağırliğıma dikkat ediyorum ve ondan uzak tutmaya özen gösteriyorum ama Tanrım, bana sarılmasına ihtiyacım var. Ve benim de ona sarılmaya ihtiyacım var.

Şu anda ve sonsuza dek.

Sonunda başımı kaldırıp ona baktığımda tek yapabildiğim "Seni seviyorum Carter," demek oluyor.

Nefesim ve kelimelerim beni terk ederken, üzerime bir sıcaklık akıyor, acı soğuşun her zerresini alıyor ve benden kovuyor. Dudaklarımı Carter'inkilere yapıştırıyorum ve o da hemen eliyle başımı kavrayıp beni kendisine sabitliyor ve öpücüşü derinleştiriyor. Dili dudaklarımın arasından kayıyor ve ben de ona giriş izni veriyorum. Dillerimiz birbirine karışıyor ve o da benimkine hızlı, sahiplenici darbelerle masaj yapıyor.

O ayrılana kadar nefes almıyorum.

"Senin için her şeyi yaparım." Bu sözleri bir itiraf gibi söylüyor. "Yemin ederim, benim için önemli olan tek şey sensin. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Sadece sen ve bebeğimiz." O konuşurken, eli belime doğru kayıyor. Sanki çocuğumuzla birlikte şiştiğimi şimdiden görebiliyormuş gibi göbeğıme bakıyor. En başta kaçmama neden olan şey bu görüntüydü.

"Korkuyorum." Bu sefil itiraf beni daha da güçsüz hissettiriyor.

"Korkma." Carter'ın sözleri basit ama imkânsız.

"Ne olacağını bilmiyorum," diyorum ona, korkunun ham gerçekliğini hissederek.

Onunla birlikte küçük yatağı tırmanırken Carter'ın gözleri benimkileri arıyor, ona daha yakın olmak istiyorum ve neredeyse hiç yer olmasa bile umurumda değil. Vücudumun ona yaslanmasına ihtiyacım var. Nefes alışını hissetmeliyim. Beni kucakladığı anda endişelerim kayboluyor, olmam gereken yerde olduğumu bilmenin sisi içinde kayboluyorum. Carter Cross'un yanında. Bugünümüz ve geleceğimiz birbirine bağlı.

"Biz yöneteceğiz. Olacak olan bu, bülbülüm."

Kalbimin göğsümde döndüğünü hissedebiliyorum, onun olmamı istediğı kadın olmam için dua ediyorum. Hayatlarımızın bizi daha fazla ayırmaması için dua ediyorum. Ve zihnim olabilecek her türlü sonuçla dönüp dururken, beni ondan koparabilecek hiçbir şey olmadığını fark ediyorum. Tek bir lanet şey bile.

"Evlen benimle. Sen bana aitsin, Aria." Carter'ın karanlık gözleri beni olduğum yerde sabitliyor, nefesimi alıyor ve geri vermeyi reddediyor. "Evlen benimle," diye tekrarlıyor alçak sesle, zor konuşulan ama çaresiz bir fısıltıyla. Sıcak nefesi yanağımlı okşarken dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve ben cevap veremedenden beni nazikçe öpüyor. Alnı benimkine yaslanmış ve eli kalçamı kavramış bir halde, tekrar fısıldıyor. "Evlen benimle."

Ona sarılıyorum, başımı göğsüne gömüyorum ve delicesine aşık olduğum adamın kokusunu içime çekiyorum, başımı sallıyorum ve tüm bunların gerçek olması için çaresizlikle "Evet" diye fısıldıyorum. O yaşıyor. Benimle birlikte. Ve beni ortağı, karısı, aşkı olarak istiyor.

İki elini yüzüme koyarak başımı kaldırıyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. Ancak o zaman döktüğümü bilmediğim gözyaşlarımla tuzunu tadıyorum.

"Sen benim her şeyimsin," diye fısıldıyor dudaklarıma, başparmağıyla gözyaşlarımlı silerken.

"Bana her şeyin yoluna gireceğini söyle," diye yalvarıyorum ona. Sözlerim ona yalvarıyor. Bedenim her zaman olduğü gibi onunkine boyun eğiyor. Onu gördüğüm an, bu adama ait olduğümü iliklerime kadar hissettim. Diğer yarısı da ruhuma. Onun hayatını benimkine bağlamak bu dünyada hissettiğim en kötü şeydi. Geçen her saniye, altımda kan kaybettiğini bildiğim için hareket etmeye korkuyordum. O kadar çok kan kaybetti ki, zar zor kurtuldu ve eğer yanlış bir hamle yapsaydım, onu elimden geldiğince uzun süre sıkıca tutmasaydım, artık burada olmayacağını düşünmekten

kendimi alamıyorum. Onu kaybedebilirdim.

"Beni bir daha asla terk etmeni istemiyorum. Asla," diye fısıldıyorum son kelimeyi,
yaklaştırıyorum kendimi

Ona bastırabildiğim her santimimi ona bastırıyorum. Ve Carter en iyi yaptığı şeyi yapıyor. Beni kendine yakın tutuyor, sanki tutuşunu gevşetirse uçup gidecekmişim gibi. Ama bunu bir daha asla yapmayacağım. Asla.

"Beni sevdiğin sürece öyle olacak." Sözleri tenime fısıldanıyor, omzuma küçük bir öpücük kondururken vücudumda tüylerim diken diken oluyor. "Çünkü seni seviyorum." Kaba kirli sakalı omzumu sıyrıyor ve umarım bu beni yaralar. Umarım onu hissedebilir, görebilir, aşkının kanıtlarını sonsuza dek taşıyabilirim.

"Seni seviyorum, Carter." Gerçek, şu anda konuşulabilecek en kolay şeydir. Bizi gelecek olan her şeyden kurtaracak ham bir itiraf.

"Seni seviyorum, bülbülüm." Kaba sesi derin, samimiyetin derinlikleri o kadar gerçek ki, içimdeki her acıyı uyuşturuyor. Var olan her acıyı.

* * *

Eve geldiğimizden beri günler geçti.

Burayı ev olarak düşünmek garip ama artık benim için sadece bu. Burası benim için babamın evinden çok daha fazla ev. Sırf içindeki insanlar yüzünden.

"Biraz ağırdan almalısın." Sesimin Carter'a dırdır ediyormuşum gibi çıkmasını engellemeye çalışıyorum ama komodinden bir şey almak için yatakta yan yattığı her seferinde yüzünü buruşturduğunu görüyorum. "Hâlâ iyileşiyorsun."

Ağırlığımı ona vermemeye dikkat ederek hemen uzanıyorum ve telefonunu alıyorum. Bildirimlerin titreşimi hiç kesilmiyor ama yine de telefonu ona uzattığım anda susturuyor.

Carter evde yatarken Jase ve Sebastian liderliği ele aldılar. Yaraların iyileşmesi zaman alacak, canavar hala dokunulmaz olduğunu düşünse bile.

Hâlâ onun yanında nefes alamıyorum. Onu kaybetme korkusu beni terk etmiyor.

"Bunu söyleyip duruyorsun," diyor ona gösterdiğim eşitlikle, ama dudaklarındaki gülümseme, gözlerindeki gerçek mutluluk, ona bebekten bahsettiğimden beri onu terk etmedi. Gözlerine her baktığımda bunu görüyorum ve o kadar çığ, o kadar çok ki, bakışlarını tutmaya zor dayanıyorum.

"Ciddiyim Carter," diye azarlıyorum onu, ama hareketlerim hiç de öyle değil. Onu yatağa yatırmak için hareket ediyorum, çarşaf etrafımdan kayıyor, arkamızda birikiyor, kucağına yavaşça yerleşiyorum ve kirli çenesini ellerimin arasına alıyorum. "Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum.

Dudaklarının köşeleri yukarı kalkıyor ve iri elleri belimi sarıyor, nazik ve rahatlatıcı.

Bana "Benim de sana ihtiyacım var" derken alnımı onunkine yaslıyorum, dudaklarım dudaklarına çok yakın. Bana hızlı bir öpücük veriyor. Ve sonra bir tane daha.

"Bir test daha yaptın mı?" diye soruyor ve sesindeki şakacılığı duyabiliyorum. Her gün hamilelik testi yaptığım için tuhaf olduğumu düşünüyor ama kendimce nedenlerim var. Çizginin güçlü ve koyu kalması gerekiyor, çünkü o zaman bebek hala orada demektir ve altı haftalık işaret gelene kadar akıl sağlığım için testlere ihtiyacım var.

"Evet," diyorum ona. Neredeyse Addison'ın bana nasıl söylediğinden bahsedecektim. Bebeği kaybedersen hattın zayıflayacağını söylemişti. O da benim gibi bekliyor.

Onun yerine boynuma kondurulan bir öpücükle dikkatim dağıldı. Meme uçlarımı titreten durgun bir öpücük. Pürüzlü kirli sakalı tenimde geziniyor ve beni anında arzulamaya itiyor.

"İyileşmen gerek." Dudakları yakamın hemen altındaki çukura doğru ilerlerken ve sağ eli göğsüme uzanırken kelimeleri özlemle tıslıyorum. Meme ucumu parmaklarının arasına aldı,

Sonunda bakışlarını gözlerime dikti ve bana "Tek ihtiyacım olan sensin" dedi.

Ama yanılıyor. İhtiyacı olan çok daha fazlası var. Benim ona verebileceğimden çok daha fazlasına. O yaralı bir adam, o kadar derin yaraları var ki yardım edemiyor ama onlarla ağırlaşıyor.

Hâlâ aramıza bir şey girsin diye diken üstünde bekliyorum ama Carter bizi bir arada tutmaya kararlı görünüyor. Ben de öyle. Aşkın yeterli olmamasına izin vermeyeceğim.

Carter'ın parmak uçları boynumda kolayca kayıyor ve ellerini boğazıma dolayana kadar tüylerimi diken diken ediyor. Başparmağı çenemin altından aşağıya, sonra da daha aşağıya, boğazımın ortasına doğru iniyor. Dudakları hafifçe aralanıyor, altımda sertleşirken nefesi kesiliyor, kalın boyu bana baskı yapıyor.

"Senin için her şeyi yaparım." Bakışlarını yavaşça kaldırıp benimkilerle buluşmadan önce kelimeleri büyük bir yoğunlukla söylüyor.

Lanet kalbim ona ait. Sadece o bana öyle baktığında atmaya başlıyor. Yemin ederim bu doğru. O yokken başka ne yaparsa yapsın, şu anda yaptığı şey değil.

"Çok yoğunsun," diye fısıldıyorum, başka ne diyeceğimi bilemeden, ama kelimelerim aramızda dolaşan şehvetin sisinde kayboluyor.

Onun için çok ateşli olduğum gerçeğinden mi yoksa başka bir nedenden mi bilmiyorum ama Carter parmaklarının arkasını ipek gömleğimin üzerinde gezdirip meme ucumu hafifçe çimdiklemeden önce bana tembel bir sırıtış atıyor.

Doğal içgüdüm ona şakacı bir şekilde vurup uzaklaştırmak, ama o çok hızlı davranıp bileğimi yakalıyor ve arkamda sabitliyor.

Ona sarıldığımda bile bana emrediyor.

"Beni bu hale sen getirdin," diyor derin bir sesle ve sertleşmiş tepemi çimdiklerken aynı anda beni öpmek için öne eğiliyor. O öpüşürken nefesim kesiliyor ve boynumu büküyorum. Dişlerini hassaslaşmış tenimde hafifçe gezdirdiği anda işimin bittiğini anlıyorum. Onun üzerinde sahip olduğum tüm otorite yok oldu.

Carter evcilleştirilemez bir canavar. Ama başka türlüünü kabul edersem lanetleneneceğim.

"Seninleyken her şey daha iyi hissettiriyor," diye mırıldanıyor tenime karşı ve sesi çiğ geliyor ve kim olduğumuzu sonsuza dek izleyecek olan acıyı ima ediyor. İki elimi çenesine koyarak, samimiyetle parlayan gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Hepsi," diyor bana.

"Her şey yoluna girecek." Ona doğru olması için dua ettiğim sözler söylüyorum. Bu adam için her şeyi yaparım ve aramızda hiçbir şey olmadan, hiçbir şey bizi ayıramaz.

"İyiden de öte," diyor beni tatlı tatlı öpmeden önce ve "Söz veriyorum," diye ekliyor.

CHAPTER 25

Jase

Benim olmam gerekiyordu.

Araba bir tümsekten biraz fazla hızlı geçiyor ve sert bedenim sedanın içinde sallanıyor. Direksiyonu sıkıca kavıyorum ve Tyler'ın ölümüyle ilgili gerçeği öğrendiğimden beri beni boğan sert yumruyu yutmaya çalışıyorum.

Beni vurdu. Onun yerin iki metre altında olmasının ve benim hâlâ burada her günümün kıymetini bilmemin sebebi lanet olası bir kapüşonlu sweatshirt.

Dur işaretiyle yavaşlayarak, derin bir nefesin içimdeki endişeyi yatıştırmasına izin veriyorum. Savaş sürerken ve bilinmeyen bir düşman bizden istediği gibi parçalar koparıırken, talihsiz geçmişte kaybolacak zamanım yok. Ne kadar geri dönmek istesem de. Keşke geri dönebilseydik.

Bir hız tümseğinin üzerinden daha geçerken motorun uğultusu beni şimdiki zamanda tutuyor.

Şu anda dışarı çıkmamalıydım. Öğleden sonrayı banliyöde geçirmek normal yapılacaklar listemde yok.

Ama evden çıkmak ve kardeşlerimden uzaklaşmak zorundaydım. Gözlerindeki pişmanlık, suçluluk ve yas beni gece gündüz rahatsız ediyor. Benim olmam gerekiyordu. Ama değildim.

Bunu değiştirmek için yapabileceğim bir şey yok. Ama Beth'i ziyaret edip onu susturabilirim.

Kontak kapandığında ve motorun yumuşak gürültüsü sustuğunda anahtarlarım şingirdiyor.

Bir elimi yüzüme silerek arabadan iniyorum, ayakkabılarım kaldırıma çarptığında kapının çarpmasını umursamıyorum. Mahalle sessiz ve her sokak sırası, benim büyüdüğüm eve hiç benzemeyen mükemmel evlerle dolu. Asfalt araba yolları ve mükemmel kesilmiş çalılarla tamamlanmış, yükseltilmiş çiftliklerden oluşan küçük şehir evleri. Birkaç evin çitleri var, tabii ki beyaz çitlerle çevrili, ama 34 Holley'in değil, Bethany Fawn'ın evi, Kırmızı Oda'da ortalığı ayağa kaldıran kadın olarak da biliniyor. Son zamanlarda polisleri arayıp cevaplar talep ediyor. Kız kardeşinin zamansız ölümü için Carter'ı suçlayan kadın. Kız kardeşi Jennifer, haftalar önce Kırmızı Oda'da tanıştığımız kız. İçinden çıkamadığı bir karmaşanın içinde, kurtulamadığı bir uyuşturucu bağımlılığı olan bir kız.

Suçlayacak birini aramak ve bir kez bulduktan sonra hiçbir fark yaratmayan sorulara cevap aramak hakkında her şeyi biliyorum. Bethany incinmiş ve kızgın ama bizden hiçbir cevap bulamayacak. Basit bir uyarı onu korkutup kaçıracaktır.

Parmak eklemlerimin üzerindeki deri geriliyor ve birkaç gece önceki kesikler çatlayarak açılıyor.

ağrı koluma vuruyor. Hayatta olduğumu hatırlatmasını memnuniyetle karşılıyorum.

Tak, tak, tak. İçeride, onu duyabiliyorum. Zaman kapının arkasından gelen sesler dışında bir şey olmadan geçiyor, ama tam tekrar çalmak üzereyken kapı birkaç santim açılıyor. Sadece onu görebileceğim kadar.

Kestane rengi saçları dalgalı bukleler halinde yüzünün etrafına dökölüyor. Bana bakmak için dökölün saç tellerini yüzünden uzaklaştırıyor.

"Evet?" diye soruyor ve dudaklarım sırtmakla tehdit ediyor.

"Bethany?" Ağırılığı kapının arkasına doğru kayarken bakışları vücudumda geziniyor ve cevap vermeden önce tekrar benimkiyle buluşuyor.

Bana "Arkadaşlarım bana Beth der" derken ela gözlerindeki kehribar rengi güvensizlikle dalgalanıyor.

"Daha önce tanışmadık... ama sana memnuniyetle Beth diyeceğim." Flörtöz kelimeler kolayca ağzımdan kaçıyor ve yavaşça gardını düşürüyor, ancak geride kalan endişe ve ıstırap karışımı bir şey. Cevap vermiyor ya da kapıyı sıkıca tutmaktan başka bir şekilde karşılık vermiyor.

"Bir dakikanızı alabilir miyim?"

Çatlak kapı bir santim daha açılırken dolgun dudaklarını hafifçe büzerek temkinli bir şekilde, "Ne için burada olduğuna bağlı," diye cevap veriyor.

Endişem arttıkça kalp atışlarım göğsümde dörtlale koşarak hızlanıyor. Buraya onu uyarmaya geldim. Kırmızı Oda'dan uzak durması ve kardeşlerimle benim için beslediği kötü arzuları bir kenara bırakması için.

Gerçekten çok yazık; kız muhteşem. İçinde bir masumiyet var, ama aynı derecede belirgin ve daha da çekici olan bir mücadele var. Onunla başka şartlarda tanışmış olsaydım, onu altıma almak ve adımı haykırması için her şeyi yapardım.

Bakışları benimkilerin üzerinde dans ederken gözlerindeki dönen renkler koyulaşıyor. Sanki düşüncelerimi okuyabiliyor ve ona yapabileceğim, başka hiç kimsenin yapamayacağı kötü şeyleri biliyor. Ama burada olma nedenim bu değil ve hastalıklı sapkınlıklarım başka birini beklemek zorunda.

Omzumu sert ceviz ön kapısına yaslıyorum ve ayakkabımı kapı aralığından geçirerek kapıyı çarparak kapatamayacağından emin oluyorum. İfadem sertleşirken gözlerinde parlayacağını düşündüğüm hafif korku yerine, gözleri nefretle kısılıyor ve soluk tenindeki güzel pembe tonun kırmızıya dönuştüğünü görüyorum, ama bu bir kızarıklıkla değil, öfkeyle.

"Haç işinden uzak durmalısın, Beth." Daha yakına eğildim, sesim alçak ve eşitti. Sert bakışlarım onun daralmış bakışlarıyla buluşuyor ama irkilmiyor. Bunun yerine dişlerini o kadar sıkıyor ki çatlayacaklarını düşünüyorum.

Avuç içimi dikkatlice kapı pervazına koyup diğer elimi de kapısına dayayarak, Kırmızı Oda'da onun için hiçbir cevap olmadığını söylemek için eğildim. Ona peşinde olduğu adamın kardeşim olmadığını söylemek istiyorum ama ben daha tek kelime edemeden bana tısılıyor: "Marcus ve uyuşturucu hakkında her şeyi ve siz pisliklerin onu neden öldürttüğünüzü biliyorum."

Nabzım kulaklarımda çınılıyor ama onun sesine kazınmış gergin acıyı bile duyuyorum. "Hepiniz kız kardeşime yaptıklarınızın bedelini ödeyeceksiniz" diye eklerken nefesi titriyor. Gözleri parlarken ve gözlerinin köşelerinde yaşlar toplanırken sesi çatlıyor.

İçimdeki öfke yükselirken ona "Neden bahsettiğini bilmiyorsun," diyorum. Marcus. Sadece adı bile vücudumdaki tüm kasların gerilmesine ve kıvrılmasına neden oluyor.

Uyuşturucu.

Marcus.

Daha söylediklerini birbirine bağlayamadan bir silah sesi duyuyorum ve kapıyı açarak dengemi bozuyor.

Gözlerimin önünde bir silahın namlusu parlarken şok midemi bulandırıyor. Ağır metal parçayı iki eliyle tutmak için geriye doğru eğiliyor. Öne doğru atılıyorum, korku kanımı kaynatırken dengemi kaybediyorum, namluyu kavıyorum ve başının üzerine kaldırıyorum, küçük bedenini fuayedeki duvara çarpana kadar geriye itiyorum.

Bang!

Silah patlıyor ve parlayan ısı namluyu tutan elimin derisini yakıyor ve çiğ bir acıyla kavuruyor. Sırtının alt kısmı dar bir masaya çarpıyor, bir dizi kitap devriliyor ve ben ona doğru tökezleyip sonunda onu duvara yapıştırırken yere posta düşüyor.

Sağ elimi narin boğazına götürdüğümde küçük korku çığlığı susturuldu. Sol elim hâlâ silahı tutuyor. Altımda debeleniyor ama boyu bir karış ve ne kadar çabalarsa çabalasın boyuna yetişemeyeceği kaslarla, nafile. Kalbi o kadar hızlı atıyor ki, benimkiyle eşleştiğini hissediyorum.

Silahı daha yukarı kaldırıp elinden aldığımda çığlık atıyor. İki eli de boğazını sıktığım elime doğru uçuyor.

Beni öldürmeye çalıştı. Buna inanamıyorum.

Zorlukla nefesimi tutarak, onun üzerinde sahip olduğum mutlak kontrol dışında hiçbir şeyin görünmesine izin vermiyorum. Kapı ardına kadar açık ve birilerinin duyacağından eminim. Arkamdan hafif bir esinti geliyor ve bir adım geri çekilip onu da kendimle birlikte çekiyorum, böylece kapıyı tekmeleyerek kapatabiliyor ve sonra da sırtını kapıya yaslayabiliyorum. Tutuşumun altında nabızı yavaşlıyor ve keskin tırnakları parmaklarıma batarken gözleri merhamet için bana yalvarıyor. Rahatça nefes alabilmesi için tutuşumu yeterince gevşetmeden önce bir saniye geçiyor.

Çılgınca yutkunurken öne doğru eğilip vücudumu onunkine bastırıyorum, ta ki o hareketsiz kalana kadar. Gözleri kocaman açılıp doğrudan benimkilere bakana kadar. Onun görüntüsü, korkusu, çaresizliği, yaşama hevesi... yüzeye çıkmak için yalvaran karanlık bir yanımı heyecanlandırıyor.

"Marcus hakkında bildiğin her şeyi bana anlatacaksın." Dudaklarımı kulağının kabuğuna indiriyorum ve kaba kirli sakallarımın yanağına sürtünmesine izin veriyorum. "Ve uyuşturucu hakkında bildiğin her şeyi."

Sabit bir nefesle, ciğerlerim burnuma değen yumuşak saçlarının tatlı kokusuyla doluyor.

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve başparmağımın ince boynunda gezinmesine izin veriyorum, sonra ona doğru eğilerek sadece hayatta olmanın bile ne kadar zor olduğunu hissettiriyorum. Sadece benim merhametimde olması için.

"Ama önce, benimle geliyorsun."

Jase'in hikayesi Şubat 2019'da çıkacak olan [Tek Bir Bakış](#)'ta

başlıyor [Tek](#) Bir Bakış için ön sipariş verin!

* * *

Sebastian'ın öyküsü [A Kiss to Tell](#)'i henüz okumadıysanız, hemen okumanızı şiddetle tavsiye ederim.

Bir ön bakış için okumaya devam edin!

* * *

Günahkâr Saplantılar dünyasının zaman çizelgesi aşağıdaki gibidir: Sebastian'ın hikayesi: [Anlatılacak Bir Öpücük](#)

Daniel'in hikayesi: [Sahiplenici](#)

Carter'ın hikayesi: Merhametsiz Serisi ([Merhametsiz](#), [Kalpsiz](#), [Nefessiz](#), [Sonsuz](#))

Jase'in hikayesi: [Tek Bir Bakış](#).

Özel çekilişler, ücretsiz kitaplar ve yeni yayın uyarıları alacağınız [e-posta listeme kaydolmak için](#) buraya tıklayın!

Bu Carter ve Aria'nın sonu değil. Onların hikâyesine kafayı takmış durumdayım ve çok daha fazlası gelecek. Onların aşk hikâyesi Günahkâr Saplantılar dünyasındaki sonraki kitapların arka planında yer alacak. Umarım siz de benim gibi bu karakterlere delicesine aşık olursunuz. Neler olacağı hakkında hiçbir fikriniz yok...

İyi okumalar, xoxo.

* * *

Satışlarımdan ilk siz haberdar olmak için beni [BookBub](#)'da TAKİP EDİN!

METİN UYARILARI:

ABD, WILLOW yazıp 797979'a
gönderin İngiltere, WWINTERS
yazıp 82228'e gönderin

VE EĞER Facebook'taysanız, özel güncellemeler ve bolca eğlence için okuyucu grubum [Willow Winters'in Kır Çiçekleri](#)'ne katılın!

AYRICA, Daniel'in hikayesi [Possessive](#)'in önizlemesi için en sonunda okumaya devam edin.